

Gái Già Xì Tin

Contents

Gái Già Xì Tin	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	3
3. Chương 03	10
4. Chương 04	14
5. Chương 05	19
6. Chương 06	26
7. Chương 07	33
8. Chương 08	38
9. Chương 09	43
10. Chương 10	49
11. Chương 11	53
12. Chương 12	59
13. Chương 13	70
14. Chương 14	76
15. Chương 15	82
16. Chương 16	86
17. Chương 17	93
18. Chương 18	104
19. Chương 19	111
20. Chương 20	117
21. Ngoại Truyện	121
22. Chương 22	124

Gái Già Xì Tin

Giới thiệu

Tôi bắt đầu theo dõi “ Gái già xì-tin” từ những post đầu tiên, rất thích thú bởi giọng văn dí dỏm thô

1. Chương 01

Chương 1 – Sinh nhật của Gái già

Một đêm nào đó. Một góc nào đó, ở Hà Nội, có cô gái vào ngày 28 tuổi đã đập tay cái rầm xuống bàn, khiến cốc nước ngô nước bay tung tóe.

“Tao thề là khi nó đến nhất đỉnh tao sẽ tát cho nó một nhát”.

“Nó”, ở đây đích thị là thằng chồng tương lai, chưa rõ tuổi tên mặt mũi của Dương. Ấy là, nếu trường hợp vui vẻ nhất, Dương có thể lấy được chồng ^.^ ^.^ ^.^

*

* *

Dương, cô gái tóc ngắn, khuôn mặt tròn trịa, đôi lông mày đen vút ngang cương trực ngồi nhìn hai cô bạn thân đang miệt mài cắn mặt ăn ốc, lòng ghen tị không ít. Minh, học hành như tụi nó, nhan sắc thường thường bậc trung như tụi nó, đi làm lương bổng sần sần như tụi nó. Thế mà, sao tụi nó lấy chồng ngon nghề, mình lại không???

Thế nên, lí do không nằm ở cô, mà nằm ở... thằng ngắn là thằng chồng tương lai của cô kìa. Cho nên, nhất định, nhất định, khi nó đến phải tát cho nó một nhát. Không kềm được suy tư trong lòng, Dương dẫn cốc nước ngô xuống, phun ra câu tuyên bố sắc màu bao lực khiến cả Lam lẫn Duyên giật nảy mình.

Lam bình tĩnh đặt cái thanh sắt nhỏ bằng kim loại – vũ khí giết ... ốc hàng loạt xuống bát, giọng vô cùng hống hốt.

“Sao, sao! Vụ gì vụ gì!”

Duyên mắt đã đầy hứng chí, bắn ra một tràng liên thanh

“Sao, mặt bàn là một, mặt “đũa nào” là hai, – cần – phải – và – dôm – đốp??? Hả?... Nó là đũa nào???? Nó làm gì mà...????

Dương cầm cốc nước ngô vừa “bay” đi một ít nước, uống ưc một ngụm lớn.

“Lai còn làm gì???? Nó khiến tao thành gái già thế này mà mày còn hỏi nó làm gì?????????????????????!”

Thấy mặt của Duyên và Lam cùng ngẩn ra, những diễn biến éo le kiểu phim Hồng Kông, Đài Loan xẹt xẹt qua hai đôi mắt láo liên. Dương chép miêng nảo nề.

“Hai con hâm này. Nó là thằng chồng tương lai của tao í! Đằng nào cái số của nó cũng phải lấy tao đúng không? Thế mà sao nó cứ lạng quạng mãi ở đâu, không đến khuân tao đi, để tao sống cái kiếp góa già những mấy chục năm, cứ tưởng là mình ế thế này...”

Lam và Duyên trợn mắt nhìn nhau, lát sau phá lên cười sằng sặc. Duyên cố nín cười.

“Chuẩn, chuẩn! Phải tắt ngay. Tiên sư nó, nó lại để bạn Dương dễ xương của tụi mình sống trong nỗi lo nơm nớp ề chồng thế là dư thừa????

Lam cười khằng khặc khác hẳn vẻ thùy mị làm hàng “Ừ, tát ngay. Dạy dỗ ngay từ lúc nó thập thò vác mặt vào, đừng như tao bây giờ bị thằng chồng nó đè đầu cưỡi cổ”

Dương chép miêng một tiếng lớn.

“Haizzz, cái thằng này nó ngẩn quá! Chỉ có việc đến rước mình đi mà không biết đường, giờ chả biết còn lang thang ở cái xó nào!”. Rồi nàng ta nghiêng răng trèo treo “Đến đê. Rồi chị mày đây sẽ tát cho mày quay như đĩa hát luôn”

Ở bàn bên cạnh, có cậu thanh niên, mặt bừng ra sữa, nghe câu cuối cùng của Dương phụt ra một đồng nước trong mồm, vừa phun phì phì vừa cười sằng sặc.

Uống xong 1 bụng đầy nước ngô, tản xong cũng đến bốn năm đĩa ốc, Dương chia tay hai cô bạn thân, lững thững đi về khu chung cư của mình, vừa đi vừa “ợ” lên vài tiếng đầy khí thế.

28 tuổi, làm một phóng viên tự do của một tờ báo du lịch, phát hành một tuần một số, Dương được thiên hạ đương nhiên xếp vào đám gái già có nguy cơ ế chồng cao ngất ngưỡng. Thứ nhất, cô chẳng xinh đẹp gì! Thứ hai cô chẳng giàu có gì! Thứ ba cô chẳng được cái ... nét gì! Thế nên, giờ đây, ngoài vài mảnh tình nát như ... tương bần thời phổ thông hồng hồng tím tím, và một chuyện tình yêu éo le như cây tre trăm đốt với một anh chàng có vợ thì Dương, tay trắng vẫn hoàn trắng tay.

Từ khi 22 tuổi, tốt nghiệp đại học bố mẹ Dương bắt đầu rên rỉ về việc cô con gái chẳng thấy yêu đương gì, chỉ tối ngày tụ tập bù khú với đám bạn cũng ... ế ẩm như mình. Bố Dương có lần đập bàn đập ghế “Sai lầm của những đứa ế chồng là chuyên gia đi tụ tập với những đứa... ế chồng còn lại”. Haizzz, không tụ tập với những đứa ế chồng thì tụ tập với... ai cơ chứ. Nhưng đến năm 27 tuổi, đám bạn từng được xếp vào diện nguy cơ tiềm ẩn ế ẩm cũng đã “xuất chuồng” sạch sành sanh. Thỉnh thoảng lắm, Duyên mới trốn được anh chồng hay ghen lồng ghen lộn của nó, còn Lam thì tổng được thằng cu đang hồi mọc răng cho bà giúp việc rồi chạy sang buôn dưa cà mắm muối với Dương. Ba đứa lại ngồi thả phan thầu trà lá, chém gió phần phật, và một cách dịu dàng cũng có khi... thô thiển nhất, chúng nó an ủi Dương. Rằng, cái duyên cái số rồi nó sẽ vồ lấy nhau, không việc gì phải xoắn. Chỉ sợ đến khi nó vồ vào rồi, Dương lại chẳng giỡn ra được ấy chứ...

Ừ, thì Dương có “xoắn” đâu. Chẳng qua, đôi lúc, nhìn Lam bé thằng Nghé bụ bẫm, hay thấy Duyên vừa sung sướng vừa khổ sở vì bị ông chồng quản thúc cả ngày, Dương lại thấy lòng mình có đôi chút ganh tị và thèm muốn.

Hay đôi lúc, nhìn bố mẹ ngày ngày nhận thiệp cưới của người ta, mặt mũi to đùng hai chữ “chạnh lòng”, Dương lại thấy mình như có lỗi.

Xoa xoa cái bụng còn căng tức vì no, Dương nặng nề bước lên bậc thang khu chung cư. Rút chìa khóa ra mở cửa, Dương chợt sững lại ngạc nhiên. Căn hộ nhà bên cạnh mở cửa.

Từ ngày cặm cui mua căn hộ trả góp này, Dương chưa từng thấy lảng giềng của mình mở cửa, thậm chí, lâu dần cô đương nhiên coi nó như là không người ở. Thế mà đêm nay, ánh đèn hắt ra từ phòng phủ vàng một khoảng dãy lan can, khiến Dương thấy lạ lắm.

Chẳng biết chủ nhân bên ấy là ai nhỉ? Già trẻ, gái trai? Mặt ngang mũi dọc mắt mọc hai bên thế nào. Rồi chợt cười cợt mình tò mò không đâu, Dương nhún vai, mở khóa đi vào nhà, đi thẳng vào toilet đánh răng rửa mặt, mắt lại thô lỗ nhìn cái con bé là mình ở trong gương, bọt đánh răng đầy miệng, kìm nén một tiếng thở dài ầm ĩ.

Gieo mình xuống giường, Dương lầm bầm tự chúc chính mình vài thứ vớ vẩn, đại loại như là sẽ tìm được 1 thằng chồng “ngon”, tiền kiếm đủ tiêu còn dư lâu lâu đi chơi một bận. Thậm chí khi cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến kéo sụp mí mắt, Dương vẫn còn kịp trấn an mình, không, mình chưa già, hôm nay không phải mình 28 tuổi.

Chỉ là, mình mới 14 tuổi lần thứ 2 mà thôi ^.^

2. Chương 02

Chương 2: Nắng vàng, biển xanh, và ... không anh

Dương khoác ba lô vào khu lễ tân của Resort Rainbow check phòng. Cô có 4 ngày hưởng thụ ở khu resort đẹp nhất nhì miền Trung này, và viết loạt bài PR nơi đây. Anh Tần, trưởng ban biên tập đã vỗ đầu cô và

bảo viết cho ngon nghe vào. Anh quý cô lắm lắm mới nhường suất này cho cô. Dương nhe răng cười he he giấu đi vẻ cảm động. Với cô, Tân không khác gì người anh thân thiết, đôi khi thậm chí xô bồ, nhưng thực tâm quý mến lẫn nhau.

Những ngày mới đi làm, được Tân phái đến những khu du lịch thể này, Dương bao giờ cũng sướng mê tơi rụng rời. Giờ cảm giác đó nhạt đi nhiều, nhưng bản tính thích du hí khiến cô mỗi lần xếp ba lô vẫn thấy vô cùng phấn chấn. Nhất là khi nghe Duyên và Lam cần nhân chứng nó đeo gông cùm vào cổ, không thể nào mò đi đâu được và đang ghen tị với cô đến phát khóc lên.

Cầm chìa khóa phòng, Dương đi về phòng mình. Đó là căn phòng rộng, nhìn ra biển, với những bức rèm trắng mềm mại như tơ. Ngoài ban công, có chiếc ghế trắng xinh xắn, cả một chiếc ô kiểu cách trên đầu. Dương nghỉ buổi sáng ngồi café đọc truyện ở đó thì phê phải biết.

Tiếng điện thoại vang lên khiến Dương giật mình. Là Tân gọi.

“Alo, em đây sắp ơ”.

Tiếng Tân vọng đến bằng điệu cười khà khà quen thuộc.

“Đến nơi rồi hử? Sao, thấy ngon không”.

“Ngon”

“Anh đã bảo mà lị. Này, mang súng ống đầy đủ hả! Chụp đẹp vào. Anh dành cả trang bìa cho mày đấy!”

Dương vờ vịt nhăn nhó.

“Biết mà! Biết mà! Khổ lắm nói mãi”

“Không! Có cái này chưa nói. Nhớ làm một bài phỏng vấn với tay Hoàng Định, người làm ý tưởng và thiết kế khu này...”

Dương khựng lại, lẩn tẩn “Hử? Đây là tay nào? Lão í ở đâu mọc ra ấy, em tiếp cận kiểu gì được”

Tân cười hề hề “Rồi, tí check mail là biết. Cứ đến lễ tân hỏi anh Định là ra ngay í mà. Thấy bảo tay này lúc nào cũng có một phòng đặc biệt ở RainBow mà!!!”.

Dương chép miệng “Rồi. Sếp gửi liền đi. Hix, tự dưng lại phát sinh thêm một bài...”

“Thì lại phát sinh ... nhuận bút nữa còn gì. Về đây anh bao trà bát bảo. Nhá!

Dương phụng phịu “Em thềm vào trà bát bảo 2 nghìn của anh”

Tiếng Tân cười phá lên “Trượt giá lên 3 nghìn lâu rồi Năm ạ!” rồi điện thoại rơi cái tạch một cái.

Dương lẳng con Blackberry to bằng cục gạch, ngồi lọ mọ lòi máy tính ra. Cô biết tính Tân, vừa nói vừa làm, trong lúc buồn với cô thế nào cũng nhanh tay gửi mail rồi.

Dương mở máy, thấy có thư mới. Nhưng không phải của Tân.

Đó là địa chỉ của Long.

Long, người đã khiến cô đã hồn xiêu phách tán hai năm trước.

Sự xuất hiện đột ngột của bức mail khiến Dương thừ ra. Cô bất ngờ khi một bức mail cũng có thể khiến mình ngẩn ngơ đến vậy. Cô đã từng nhớ nửa năm trước, Duyên và Lam đã lôi “chuyện tình” sến như con hến của cô ra mà chọc ghẹo, và Dương thấy mình cũng hí hửng cười như nó là chuyện của người nào đó ngoài hành tinh chứ không phải chuyện của mình. Chỉ có những đêm bất ngờ, trong giấc mơ, giữa màn pháo hoa rực rỡ, cô vẫn thấy gương mặt Long thoát ẩn thoát hiện, mới biết đôi khi tiềm thức dường như trung thực hơn cảm xúc của mình.

Dương gặp Long lần đầu vào năm Đà Nẵng lần đầu tiên tổ chức Liên hoan quốc tế pháo hoa. Vì mê pháo hoa, mà Dương không quản lạy lục van xin Tân để anh cho cô được tham dự sự kiện này, thậm chí móc tiền túi ra chứ không thèm xin phí công tác.

Lần đó, trong một quán café kiểu cũ ở Đà Nẵng, qua một người bạn cũng mới quen, Dương nhìn thấy Long lần đầu. Khi đó, Long không làm gì hơn việc nhìn thẳng Dương và nói “Anh tên Long”, rồi cầm điện thoại của Dương ở trên bàn, lặng lẽ gọi vào số của mình.

Thế thôi, và Dương đổ xiêu đổ vẹo. Cô từng lặn mẩn đi khắp xó xỉnh Hà Nội để mua cho Long một chiếc zippo, lại cẩn trọng nhờ một nghệ nhân khắc lên đó hình một con rồng đang say ngủ, với niềm vui dịu dàng hình dung Long đốt thuốc trong những đêm mùa đông lạnh giá, ngửi mùi xăng thoang thoảng và nghĩ đến mình. Dương đã sống một quãng thời gian vừa hạnh phúc, vừa khổ sở. Duyên và Lam ngoạc miệng ra bảo cô bị bệnh tương tự thật rồi khi lúc nào cũng không ăn không uống, đầu óc ngơ ngẩn ngẩn, tâm thần phân liệt. Chúng nó cười lẫn với cảnh Dương cầm đũa lấy bẫy chán ngán không ăn, và bảo trông cụ bà 90 tuổi lúc sắp xuống lỗ cũng không run rẩy bất chuồn chuồn như Dương. Dương mặc kệ, cô chìm đắm trong tình yêu xa xôi cách trở của mình.

30.4 năm đó, cô vào Đà Nẵng với ý nghĩ tạo bất ngờ cho Long còn Long tạo bất ngờ với cô bằng việc lặn lạng ra Hà Nội. Cuối cùng cả hai cùng choáng váng vì “bất ngờ” của đối phương, thật éo le hơn phim Hàn Quốc. Nhưng kịch bản mối tình của Dương thì lại quá nhàm chán với tình tiết cuối cùng khi Dương phát hiện ra Long đã có vợ từ lâu. Những ảo tưởng tình yêu vụt vỡ như bong bóng xà phòng. Cô lặng lẽ xóa mọi vết dấu về Long, nhưng lòng buồn không ngớt...

Dương lắc mạnh đầu như xua đi những ám ảnh của tình yêu xưa cũ, thở dài nhìn bức mail vẫn nằm im lìm khiêu khích. Cuối cùng, Dương mím môi, đóng cửa sổ máy tính.

Có 1 câu mà Dương đã đọc ở đâu đó “ta cứ lờ đi thì mọi việc đều ổn cả”. Dương chưa có can đảm xóa, càng không có can đảm mở. Thôi thì cứ lờ đi như chưa nhìn thấy bức mail vậy.

Cô bước ra ngoài hiên nhìn ra xa. Dải cát vàng óng ánh dưới ánh nắng ban trưa. Và biển xanh vô tận. Dương bắt giác nuốt tiếng thở dài.

Ừ thì nắng vàng. Ừ thì biển xanh. Nhưng không anh. Không bao giờ có anh cả.

Gái già xì tin C2.2 : Sự xuất hiện của sơ mi đen

(hình chỉ có tính chất minh họa, hị hị)

Dương không có thói quen diện dàng khi ở Hà Nội, một nơi mà xác suất gặp người quen là cực lớn. Ở đây cô lúc nào cũng quần bò, áo phông, giày ba – ta mà chạy, lạch bà lạch bạch như một con vịt béo. Nhưng mỗi khi đến một vùng đất mới, nơi không ai biết cô, khả năng gặp người quen chỉ như cái lông trên lông một con lợn sề, thì cô cũng... xí xa xí xốn. Nghĩa là váy vớ, nghĩa là bikini, áo lệch vai cộng vô số những cái mũ màu mè sắc sỡ mò lên từ đáy tủ.

Được sinh động theo đúng ý mình, và chẳng gặp ai quen biết, thật là một cảm giác hưng phấn.

Như buổi sáng nay, tỉnh dậy khi ánh nắng mặt trời lùa theo vị mặn muối biển rập rờn qua ô cửa, Dương vội vàng bật dậy. Vớ chiếc áo hai dây xé tua rua màu mè khoe choét, cộng chiếc quần sooc ngắn cùn, và đôi dép vải sọc xanh sọc đỏ, Dương nhìn mình trong gương và bật cười khanh khách. Xem chừng cái bộ đồ này sẽ đối được cho cô khá nhiều tuổi, nhìn cô cũng xì tin như ai. Đúng hơn là 1 gái già xì tin. Ấu zé!

Cảm giác bỗng đầy năng lượng, Dương vác luôn chiếc ba lô đồ nghề, đi xuống sảnh, khu vực lễ tân. Kiếm một góc vắng, Dương đến dãy bàn dài đồ điểm tâm, lấy chút bánh mì thịt nguội. Vốn ghét kiểu café lỏng toét ở mấy khách sạn, cô quay sang nhờ một nhân viên phục vụ để lấy riêng một tách café đậm.

Phía sau lưng Dương, chợt cũng có giọng đàn ông vang lên.

“Lấy thêm cho anh một tách nữa nhé!”

Nụ cười của cô phục vụ sáng bừng lên. “Dạ, anh đợi một xíu ha”.

Dương ngẩn ngơ nhìn nụ cười của cô con gái miền biển rồi quay lại sau lưng mình. Người vừa đưa ra yêu cầu giống cô, mặc sơ mi đen, đang cúi mũi vào một máy tính trên bàn. Dương thoáng nhăn mặt, cô rất

ghét những người thiếu khoa học, vừa ăn sáng lại vừa làm việc... Nhưng cô cũng rất ghét bao đồng những chuyện chẳng liên quan đến mình, nên cô nhanh chóng quay lại, tấn công triệt để đĩa bánh mì.

Cô phục vụ bưng hai tách café đến, và chẳng theo nguyên tắc “lady first” cái con khỉ gì, cũng chẳng theo nguyên tắc ai gọi trước người í được, cô ta bê tách café đặt xuống trước mặt tay sơ mi áo đen, giọng ngọt ngào.

“Anh cần gì nữa không”.

Sơ mi đen nhẹ lắc đầu, hơi mỉm cười với cô gái như một lời cảm ơn rồi lại cúi xuống máy tính. Cô phục vụ về như đã quen với thái độ đó, vẫn trù mến nhìn anh ta hồi lâu như không nỡ rời đi, không hay mặt Dương đang nghệt ra vì đợi chờ. Cô đành đành hắng.

“Em ơi...”

Cô phục vụ sức tỉnh vội vàng bê café tới, đặt trước mặt Dương với vẻ hối lỗi. Trong khi đó, gã sơ mi đen nghe tiếng tăng hắng cũng ngược lên.

Trong thoáng giây bất gặp, Dương nghĩ ở đâu có ánh mắt thờ ơ đến vậy.

Nhưng mùi vị café nhanh chóng cắt những suy nghĩ của Dương. Cô bắt đầu nhăm nháp café và nhìn ra ngoài sảnh.

Trời nắng rực rỡ. Một buổi chụp hình ngon lành của mình đây.

Vác máy đi lang thang khắp khu resort, tìm chỗ đặt máy và góc chụp khiến Dương nhanh chóng tiêu tốn mấy lát bánh mì buổi sáng. Thực tế, hầu hết những khu Resort miền Trung có thiết kế na ná giống nhau, bởi địa hình ven biển các khu nhà nghỉ đều bám sát mép biển. Các tiện ích dịch vụ cũng không khác nhau là mấy. Tìm một nét đặc sắc, khác lạ của khu resort này, đúng là không đơn giản.

Trên trang web của resort này, Dương cũng đã thấy nhiều bức ảnh kiểu pano lớn, hoành tráng của cả khu resort. Cô cũng thấy nó đẹp, lộng lẫy. Nhưng dường như phô trương quá và không có chiều sâu. Cho nên loạt ảnh này, cô ít chụp đại cảnh, mà chỉ chăm chú vài chi tiết nhỏ. Hình ảnh dây leo vươn bên thềm cửa sổ. những viên đá cuội tròn nhẵn bỏ dọc theo phòng tắm ngoài trời, mái tóc dài của cô gái Braxin xoắn bên bờ vai lấm tấm tàn nhang, ngái ngủ trên chiếc ghế dài sau một buổi tắm nắng hay luống hoa dâm bụt chạy dọc một đường cong cong tạo hình như một trái tim... Lay hoay chỉnh chụp, lần mò hồi lâu, Dương cũng thấy rã rời.

Mặt trời hun nóng bỏng cả má, Dương ngồi phệt xuống bãi cát mịn đã bắt đầu nóng rẫy, mở máy ra xem lại vài khuôn hình, môi thấp thoáng nụ cười hài lòng. Chợt một ý nghĩ tình nghịch lướt qua, Dương ngả vật người xuống cát, giơ chân lên, không nhìn ống kính, nhấn nút chụp liên tiếp vài kiểu.

Bấp chân trần cát bám vào dinh dính, nhồn nhột, Dương bèn bật dậy, phủi quần áo. Xong xuôi, cô lôi máy ra nhìn lại và sững người.

Trên màn hình, có một đôi chân xỏ ngón thon thả xoài trên bãi cát vàng óng ả. Xa xăm nơi tận cuối cùng khuôn hình, là một người đàn ông, mặc sơ mi đen khoanh tay cúi nhìn mũi giày mình. Bố cục chặt và màu sắc sáng rõ của bức ảnh khiến cô sau phút ngẩn ngơ thì vội vàng ngẩng lên tìm kiếm anh chàng “người mẫu” vừa vô tình bước lạc vào khuôn hình của cô.

Nhưng bãi cát mênh mông, chỉ có một mình Dương đứng ngơ ngác giữa nắng vàng.

Gái già xì tin C2.3: Nghe trộm một vụ tử tình

Sau cả buổi lao động, đến chiều Dương quyết tâm ra sức hưởng thụ triệt để những tiện nghi khu resort này. Hết xông hơi rồi lại chui vào bể sục, hết bơi lội rồi lại mát-xa mát-gân, đến nỗi khi buổi chiều ập đến, cô nằm xoài trên chiếc ghế ở hiên, ngắm nhìn hoàng hôn, nhăm nháp chút trà nóng, nghĩ đời chẳng còn gì ao ước nữa.

Mà quên, vẫn còn thứ để ao ước! Dương thở dài đầy ai oán. Đó là cái gã mà cô đã trịnh trọng tuyên bố sẽ tát cho hẳn 1 cái khi hẳn bước vào đời cô.

Ồi chào, ai sẽ chìa má ra cho cô tát đây cơ chứ?

Điện thoại nhấp nháy. Lúc này Dương mới để ý thấy có 3 tin nhắn. Duyên, Lam mỗi đứa 1 cái tin dài cả mét, sắc mùi ghen tị và cuối cùng dặn dò Dương nhớ phải liếc ngang liếc dọc xem có vợ được thằng Tây mất xanh mũi lõ nào không, lại còn động viên rằng bọn Tây rất kết những đứa mít đặc An Nam kiểu da vàng mũi tẹt, mà điển hình là Dương khiến Dương không kìm được lăn ra cười. Tin nhắn còn lại là của Tân, hỏi vụ phỏng vấn tay Hoàng Định.

Lúc này Dương mới sực nhớ. Cô chép miệng, ngồi dậy, quyết định lê thân đi dò la tung tích của cái tay khi gió này.

Tuy nhiên, khi cô đến khu lễ tân, hỏi han thì được biết đồng chí Hoàng Định nào đó đã gửi lại chìa khóa phòng và lượn đi đâu rồi. Dương bèn nhờ cô lễ tân nhắn lại là có việc cần gặp, nếu anh ta về thì nhớ gọi cho cô, rồi ung dung đi về phòng.

Thật ra, trong email mà Tân gửi cho Dương, có cả email lẫn điện thoại của Hoàng Định. Có điều cô... lười không muốn mở. Thật thà hơn là vì cô không muốn động vào cái hộp thư mà giờ mở ra, cô sẽ thấy email của Long chình ịch ra đấy. Nghĩ đến đây, Dương thầm chán ngán. Cô cứ tưởng cô tu thành đắc đạo, trái tim không bê tông cốt thép thì ít ra cũng cứng cõi tí chút, ai dè vẫn mềm như bún thế này.

Buổi chiều ở khu Resort quả thật đẹp đến mê mị. Biển xanh thẳm. Vài chiếc dù trắng chạy dọc đường bờ biển, không ấn tượng hay sáng tạo gì, nhưng vẫn tạo nên vẻ thanh thoát đặc biệt, nhất là khi lại chẳng có “móng người” nào mon men ra đấy. Dương vứt đôi dép sọc xanh sọc đỏ xuống hiên, tay cầm chiếc ipod của samsung có màu hồng cực kì “lúa” mà một người bạn (có thẩm mĩ “phi thường”) đã tặng cô, lững thững đi bộ ra ngồi ở dưới gốc dừa. Thả chân xuống nước, cảm nhận từng cơn gió biển rập rờn, bỗng nhiên Dương thấy bình yên đến lạ lùng. Cô chọn mấy bài của Rosewood, kiểu rock ballad nhẹ nhàng rồi cầm tay nghe, mắt nhắm lại, bụng dạ nhớ đến anh chàng Nhật Linh ngẫu zai có mấy quả xăm ở gáy và bấp tay thiệt là oách mà duy nhất một lần cô đi xem anh chàng biểu diễn ở Mỹ Đình. Tiếc là ban nhạc này chẳng chịu sáng tác hát hò thêm gì, nên cô chỉ có mấy bài quần quanh mà nghe đi nghe lại. Lơ mơ thêm một chút, rồi chẳng hiểu Dương ngủ mất đi từ lúc nào.

Thức dậy vì cơn đói ập đến, Dương sững lại bất ngờ khi màn đèn treo của cả khu resort bừng lên như một vũ hội của màu vàng tan chảy, sóng sánh như mật ong. Thiết kế ánh sáng ở đây quả là đẹp mắt. Dương ngu ngơ đứng nhìn hồi lâu, cảm giác bình bỗng như trên mây. Chỉ cơn đói mới đủ sức kéo cô xuống mặt đất, khiến cô nhớ ra, cô phải về phòng.

Tuy nhiên, ngay cả cơn đói bụng cũng nhanh chóng biến mất, khi vô tình, bước chân của Dương lạc vào con đường hẹp tia hoa đâm bụi.

Vốn dĩ, cô nghĩ con đường này vắng tanh như chùa bà đanh ban ngày, thì chẳng có gì nó lại đông đúc ban đêm. Chắc chính vì cũng nghĩ như cô, mà có người đã chọn nơi đây làm vị trí để tổ tình. “Diễn viên” lại là những người cực quen. Anh chàng sơ mi đen ban sáng và cô phục vụ.

“Em nghe nói anh sắp rời đi”

Sơ mi đen trầm lặng “Ừ”.

“Anh mới từ Hà Nội vô mà lại đi luôn sao”

Sơ mi đen vẫn kiệm lời “Ừ”.

Cô phục vụ lặng người đi như thất vọng, bàn tay siết lại xuôi theo người. Cuối cùng như lấy hết can đảm, cô ngẩng lên trực diện người đàn ông.

“Có thể anh cho em là trèo cao, hoặc em là người ... vô duyên, cộc đi tìm trâu. Em biết em chỉ là cô phục vụ... Nhưng mà... em thích anh.

Ngập ngừng một lúc, cô gái tuyệt vọng bổ sung thêm câu “Mà không, em yêu anh!”

Sơ mi đen đứng im hồi lâu, vẻ vô cùng trầm lặng, không nói gì. Cô phục vụ như cảm thấy điều gì đó, vội xua tay.

“Anh đừng nghĩ là em bông bột. Em suy nghĩ kĩ lắm rồi. Em chỉ sợ là là... không có dịp để gặp anh nữa...”

Dương hít vào một hơi, tự dưng thấy ngưỡng mộ cô gái này thế. Ít ra cô nàng thật can đảm, thậm chí là còn “chặn” trước câu thoái lui của tay sơ mi đen kia. Định rút lui quay người trở lại một cách êm thấm, nhưng Dương bị sự tò mò hóng hớt quyến rũ. Nên cô đứng nép vào một góc, tai vểnh lên nghe.

Gái già xì tin 2.4: Ông mai

Không gian im lặng đến mức Dương như nghe tiếng thở phập phồng của cô gái bạo dạn kia. Mãi lúc sau, cô mới nghe thấy sơ mi đen cất tiếng “Anh quý em, Mây ạ! Và tình cảm của em làm anh xúc động. Nhưng chỉ thế thôi...”

Dương không kèm được, lộ ra chút xiu để nhìn sơ mi đen. Về mặt anh đầy sự tôn trọng, ngoài ra, không gì khác, cũng không có tí teo nào gọi là sự tự mãn của người đàn ông được đàn bà con gái ngưỡng mộ.

Anh đặt tay lên vai cô gái tên Mây, vỗ nhẹ nhẹ.

“Đừng tự ti về bản thân mình. Anh tôn trọng sự bày tỏ của em. Chỉ có điều, bây giờ anh chưa thực sự sẵn sàng cho mối quan hệ nào cả. Bất cứ mối quan hệ nào, với bất cứ ai, chứ không phải chỉ riêng em...”

Cô phục vụ tên Mây dờ ra nhìn sơ mi đen. Trong lúc đó, Dương bỗng nhiên cảm tình với tay sơ mi đen ghê gớm. Từ chối nhẹ nhàng và tôn trọng, cũng không hề mất đi sự điềm tĩnh nào. Haizz, cô tưởng mấy màn này chỉ có ở phim Hàn Quốc thôi chứ. Rồi Dương cười thầm nghĩ thêm, biết đâu vì anh chàng này lạm phim Hàn Quốc quá không chừng...

Nghĩ đến lúc mình lộ mặt ra là vừa, Dương len lén bước lùi ra một đoạn, rồi làm điệu bộ huỳnh huyếch nhất đi tới phía đôi trẻ, miệng không quên hét văng lên mấy câu hát để “đánh động”

“Eh, ai cho em ghé đến, ai trong lòng càng vui lên

Nhìn xem đường xung quanh vắng tênh

Oh mong em như thế đó,

Mong em đừng buồn vu vơ

Nhìn em ta như ngây ngô”...

Làm ra vẻ giật mình khi thấy hai người, Dương im bật, cười ngượng ngượng rồi bước qua đôi trẻ đang đầy vẻ khó xử. Đi vài bước rồi, cô vẫn nghe sơ mi đen nói nhẹ nhàng “em vào trước đi. Anh hút thêm điều thuốc nữa rồi vào sau...”

Dương về phòng, lúc này cơn đói lại trở lại nhắc nhở cô, khiến Dương phải đấu tranh giữa việc tắm táp và ăn uống. Cuối cùng, Dương vẫn quyết định nhịn cơn đói để phi vào bồn tắm trước.

Vừa lúc cô quần khăn đi ra, thì có điện thoại của phòng. Cô lễ tân giọng miền Trung ngọt ngào báo với cô là Hoàng Định đã về, và đang ở khu vực lễ tân.

Bỗng dưng thành ra cập rập, Dương vò mớ tóc ngắn, vội vàng mặc vào chiếc váy lụa, vác cái bụng ừng ực vì đói, ra đến sảnh lễ tân. Nhưng đến đó, thì chẳng có ai, ngoài vài khách nước ngoài đang đứng ngắm nghía khung cảnh, hoặc chuẩn bị đi ăn tối. Lễ tân nhìn Dương ngại ngần “Xin lỗi chị. Anh Định vừa về phòng. Anh có để lại số điện thoại để có gì chị liên lạc...”

Dương thoáng bực mình, cô gật gật đầu. Rồi nghĩ kệ xác cái tên dở hơi này, Dương ra bàn, đánh chén bữa tối.

Ăn tối một mình, đôi khi đã thành thói quen với những gái già, nhất là những gái già như Dương. Cô quen việc nhìn từng đôi từng đôi ăn uống với nhau, chăm chú cho nhau đến mức sự chạnh lòng cũng trở thành xa xỉ. Hằng ngày, trưa thì ăn với đồng nghiệp, hoặc ăn cơm văn phòng. Tối thì trừ những vụ tụ tập bạn bè, cô thường tự nấu món mì cà chua trứng đơn giản để ăn, hôm nào lười thì đi ăn ngoài. Cuộc sống như thế, cũng không có gì đáng phàn nàn, mọi thứ đều đơn giản đến mức tối đa. Chỉ có điều, đôi khi, sự đơn

giản biến thành đơn điệu, đôi khi sự cô đơn thành sự cô độc, và đôi khi, nỗi buồn lại trở thành một cảm xúc thường trực với người vốn rất toe toét như Dương.

Dương nhẹ lắc đầu, xua đi vài suy nghĩ vẩn vơ rồi rắm. Cô cũng làm lơ ánh mắt hiếu kì của mấy anh chàng mắt xanh mũi lõ thỉnh thoảng liếc về phía cô, một cô nàng bé tí độc chiếm hẳn một cái bàn to đùng và ăn rất miệt mài. Có sao đâu, đôi khi, thức ăn cũng là một niềm vui mà. Và Dương, thì thích tích trữ kiểu “niềm vui” này vô cùng, tất nhiên cô chỉ quay lại oán thán nó nếu có lần lỡ bước nhảy lên cân.

Ăn xong, Dương ngồi im ở ban công nhìn ra vùng biển sẫm tối phía xa. Bầu trời có một vầng trăng non mảnh mai, bàng bạc. Gió thổi khiến cô có cảm giác lạnh lạnh. Sau một hồi trù trù, Dương cầm dây số điện thoại của tay Hoàng Định, bấm số.

Sau một tiếng chuông, một giọng trầm lập tức vang lên, ngắn gọn “Alo”.

“Xin lỗi, đây có phải số của anh Hoàng Định không”.

“Đúng”. Câu trả lời khô và ngắn. Dương than thầm, lại với phải ông cần phải xà beng bẩy thì mới hé răng nói nửa lời rồi.

“Tôi là Dương, ở tạp chí X. Đợt tới chúng tôi dự định đăng tải loạt bài trong chiến dịch PR khu resort. Bên quản lý có giới thiệu anh là người thiết kế. Liệu tôi có thể phỏng vấn anh một chút được không?”

Đầu dây giọng có vẻ ngập ngừng. “Có cần thiết phải gặp trực tiếp không”. Hay cô gửi câu hỏi qua email, tôi có thể trả lời...”

Dương nhẹ cười “Dạ. Vậy cũng được”.

Thế là xong chuyện. Dương chép miệng, đầu bắt đầu suy nghĩ về mấy câu hỏi dành cho thằng cha này...

Trở lại là cô nàng gái già quần bò áo phông, ba lô khoác vai, Dương đến tòa soạn. Về chỗ ngồi bữa bộn của mình, Dương bắt đầu pha café, tiện thể ngó quanh. Dân tình chưa thấy đến, nhưng phòng của Tân thì chỉ khép hờ. Sếp cô đứng thật con ong chăm chỉ, trăm ngày như một, chẳng bao giờ đến muộn. Dương pha thêm một tách café, đá mũi giày vào cánh cửa, đi vào.

Tân đang lọ mọ với cái laptop đời cổ, ngẩng lên, nhìn Dương toe toét.

“Sớm sửa nhỉ?”

“Đến sớm chuẩn sớm mà, he he! Café cho sếp đây”.

Tân dòm dòm Dương từ chân đến đầu, hất hàm “Trông béo tốt ra đây”.

“Em đã bao giờ không béo tốt đâu. Anh đọc bài em chưa?”

Tân gật gù. “Đã xong, chuyển sang bên maket rồi. À, bên Gaotrail hôm tới có vụ đi Mai Châu đấy. Thích không anh bảo thằng giám đốc bên đấy một câu.

Dương nhe răng cười “Có free không”.

“Tất nhiên. Em của anh làm gì có chuyện mất tiền”.

Dương cười khì khì. Cô rất quý Tân. Cô với anh là quan hệ sếp nhân viên, nhưng thực tế, thì có chút quan hệ họ hàng xa vắng. Cho nên, Tân đối với cô rất thân tình, có vụ gì hay cũng đều phần cô. Miễn việc anh giao cô làm xong, thì cô muốn làm trời làm trăng, tung tăng ở những đâu anh cũng mặc kệ.

“À, quên. Chưa hỏi, em thấy tay Định đấy thế nào”.

Dương nghệt mặt “Thế nào là thế nào?”

Tân cười đầy gian tà “Thì resort đẹp như mơ thế kia, trời trăng biển sóng, hai đứa gặp nhau mà không mọc ra cái mầm tình ái nào à?”

Dương nuốt sặc café, trợn mắt “Anh có sao không vậy. Em đã biết tay ấy mặt ngang mũi dọc thế nào đâu”.

Mắt Tân như lờ ra “Gì. Thế không gặp thì cái bài phỏng vấn ấy tòi ở đâu ra!”

Dương ngồi phịch xuống ghế, tròn mắt “ô, thế email sinh ra để làm cái gì!”.

Tân xùy ra đầy thất vọng “Thế hai đứa chưa gặp nhau à! Phí của. Thế mà anh cứ tưởng...”

Dương nhìn Tân ngờ ngợ “không phải anh định mai mối gì đấy chứ hả”...

Tân gãi đầu “Ờ thì hôm nọ qua nhà, thấy cô chú kêu rên ghê quá. Anh lại thấy thằng này cũng được, ngon giai, công ăn việc làm...”

Tân thao thao bất tuyệt về cái tên Hoàng Định nào đó, trong khi Dương vò đầu bứt tóc “Em đi chết đây. Cả cái nước này biết em thành gái già cần phải mỗi mai khẩn trương rồi...”

“Cái con bé này, chẳng hiểu lòng hiểu mè bố mẹ gì cả...”

Dương thở hắt “Em không hiểu lòng mà một tháng em phải vác mặt đi xem mắt 15 lần ấy à!... Em không hiểu lòng mà lặng ngắt nghe bố mẹ em nhờ hết người nọ người kia mai mối ấy à. Giờ bố mẹ em còn nhờ đến anh nữa... Nhục như con cá nục... Em đi chết đây...”

Dương uống nốt cốc café rồi đi thẳng, bỏ mặc Tân đằng sau phì cười.

“Cái con Năm này...”

3. Chương 03

Chương 3.1 : Thấy người ăn khoai cũng phải vác mai đi đào

Tâm trạng vẫn một trời âm ứ, Dương đi ra ban công tòa nhà, chỗ vắng lặng nhất, định bốc điện thoại, gọi về cho mẹ, xả một hơi hơi bời. Trời đất ơi, chắc trừ những đứa trẻ từ mẫu giáo đổ xuống mới không bị mẹ cô túm cổ lại mà nhờ mai mối cho cô quá.

Ngón tay vừa giờ lên, chưa kịp bấm thì điện thoại đã đổ chuông inh ỏi. Ô, nghĩ đến “tào tháo” là “tào tháo” gọi điện luôn này. Dương giật điện thoại lên tai, cố hết sức kiềm chế để không gât um lên.

“Con đây mẹ”

“Con đang ở đâu đấy?”

“Thì đang giờ làm, con ở cơ quan”.

“Ừ, đi làm thì nhớ đúng giờ, đừng cậy thằng Tân nó chiều rồi lười nhác biết chưa!”

“Vâng, mẹ nói 100 lần rồi thì đến lần thứ 101 mẹ cũng phải chán chứ. Sao mẹ nhắc các câu ấy đến lần thứ 1001 mà vẫn hăm hở như lần đầu là thế nào?”

“Thì mẹ dặn thế. Con gái con đứa mẹ nói một câu thì “bắn” lại những 10 câu. Có duyên chưa”.

Nghe mẹ nói thế, Dương xịt ngòi “Vâng, thế mẹ gọi con còn dặn gì nữa không ạ”

Giọng mẹ cô chọt xuống một tông đầy mờ ám “ À... có. Có chuyện này. Nhưng mà phải hứa là không mắng mẹ nhé”

Vừa nghe thế Dương đã ré lên “ Mẹ.....mẹ lại mỗi mai con cho thằng nào????”

Mẹ cô nghe thế thì cười giả lả “mỗi mai gì, là có người người ta nhiệt tình giới thiệu... Người này...”

Không để mẹ nói tiếp, Dương gắt nhặng lên “ Người ngợm gì con không biết. Con đang phát điên lên đây này. Anh Tân mẹ cũng nhờ. Chị Dung mẹ cũng nhờ, cái Mơ mẹ cũng nhờ. Sao mẹ không treo luôn lên lưng con cái biển gái ế cần làm mai ấy...”

Mẹ Dương bị xả một tăng không kịp vuốt mặt, chỉ nói lại một câu lạnh như tiền “Treo được thì mẹ cũng treo rồi, lại đợi mày dạy đây!”

Dương nghe xong xui lợ cả người. Cô nhắm nghiền mắt, nói như rên “Mẹ, thế mẹ muốn con đi xem mắt bao nhiêu người mẹ mới vừa lòng...”

“Thì nốt một lần này thôi”

Dương chán hẳn “Lần nào mẹ cũng nói nốt lần này. Con muốn hỏi mẹ đúng 1 câu thôi: cái “nốt” của mẹ là bao nhiêu thằng?”

Nghe giọng chán chường của Dương, mẹ cô cũng chán nản không kém, bà cũng bắt đầu câu lên “ Bao nhiêu thằng tao không cần biết. Miễn là cuối cùng trối được một đứa” Rồi không để Dương kịp hó hé thêm, bà dần giọng.

“Mày có biết cái Hảo nó đã đẻ đứa thứ 2 rồi không! Kia kìa, cái Hằng đấy, con nó đi nhà trẻ rồi đấy. Mà chẳng nói đâu xa, con Lam con Duyên chồng con đẻ huê ra hết rồi...”

Dương dậm chân bành bạch “Mẹ đừng có thấy người ta ăn khoai thì bắt con cũng vác mai đi đào. Lấy chồng chứ có phải mua con cá đâu...”

“Thì mẹ cũng có bắt mày mua cá đâu! Mẹ bảo mày lấy chồng đấy chứ!

Đến lúc này thì Dương phát điên. Mẹ cô bắt đầu giở võ cùn ra rồi thì cô chỉ có nước chuẩn bị giơ tay xin hàng thôi. Nhưng Dương vẫn vót vát lần cuối.

“Mẹ, con xin mẹ đấy. Thưa thỏ, năm nay con đã tích cực lắm rồi...”

“Thế thì tích cực thêm lần này nữa”

“Nhưng mà...”

Giọng mẹ Dương đột nhiên đanh thép, báo hiệu một hiệu lệnh không cho phép kháng cự “Không nói nhiều. Chiều nay sang bên nhà bác Tâm ăn cơm. Ăn mặc cho tử tế vào.

“Con không...”

“Mày mà không sang thì đừng có nhìn mặt mẹ”

Kết thúc câu hăm dọa, bà gác máy một nhát “rầm” đầy khí thế.

Dương muốn hét văng lên cho đỡ tức. Thế mới biết sách vở nói sai be bét, lúc nào cũng bảo bố mẹ nào cũng thua con cái.

Ở nhà cô, bố mẹ không cho con cái một kẽ nào để mà ngóc đầu lên nữa.

Chán nản, Dương quay về chỗ ngồi. Tâm trí chán chường, cô chẳng còn nhiệt tình đâu mà làm việc, Dương lẩn mẩn mở máy. Bàn tay click chuột vô tình chạm phải foder chứa ảnh. Từ ngày sắm bộ “súng ống” này, máy của cô phải coi nói liên tục, vì mỗi lần đi chơi về cô lại đổ vào cơ man nào là ảnh và các loại clip. Đến hôm rồi, cái máy của cô đã đầy ắp, cô đành phải móc ví mua thêm một cái ổ cứng di động to đùng, dùng cho ... bỏ ghét.

Tay mông lung nhấp chuột, Dương chạm vào foder ảnh resort Rainbow. Cô chuyên tâm xem từng cái, rồi dừng lại ở tấm ảnh cuối.

Đó là tấm hình gã sơ mi đen đã đi lạc vào trong khuôn hình của cô. Dương nhướn môi cười. Cô lại nhớ đến cuộc tỏ tình mà mình nghe trộm được.

Anh chàng đó đã nói gì nhỉ. À, đại loại là chưa thực sự sẵn sàng cho bất cứ mối quan hệ nào, với bất cứ ai...

Ô, vậy thì anh đừng có duren dạo ở resort nữa đi, đừng có mặc cái sơ mi đen lạnh lùng như con thạch sùng nữa đi...Cứ trưng cái bộ mặt đẹp trai ra cho con gái nó thêm làm cái ...giê?

Đời bất công thế đấy. Trong khi những gái già như cô trần trở phải kiếm một tấm chồng, thì có những anh trai trẻ trông có vẻ rất ngon lành cảnh đào lại cứ hờn hờ đòi độc thân. Và lại còn có những bà mẹ như mẹ cô, cứ sùng sục lên đi tìm một thằng con rể.

Đấy, không phải những điều hợp lí thì mới tồn tại đâu nhé. Vô lí đừng đừng vẫn tồn tại đầy rẫy ra kia kìa. Huhu!

Chương 3.2: Chết cô rồi

Buổi chiều, Dương ngồi mò mẫm tìm thêm thông tin về sự kiện ba tỉnh Yên Bái, Phú Thọ, Lào Cai liên kết tổ chức lễ hội văn hóa du lịch về nguồn. Trong ba tỉnh, Yên Bái khó tìm điểm nhấn nhất, Dương suy nghĩ hồi lâu. Nếu như cho cô lựa chọn, cô sẽ không về trung tâm thành phố, mà sẽ đi về Nghĩa Lộ, thị xã được lựa chọn làm nơi khai mạc lễ hội này. Dương vẫn đang lẩn thẩn suy nghĩ thì Tân ló đầu vào.

“Ê, Năm”.

Dương ngó ra, phì cười vì cái điệu “ê” rất “Nông văn rền” của Tân, chẳng còn chút oai phong nào của một trưởng ban biên tập.

“Em đây! Anh không phải gào tên Năm thì thiên hạ mới biết là em lùn”.

“Này, dạo này vừa già vừa trái tính rồi đấy nhé. Chứ anh có gọi, ờ, Ờ, thì mày lại bảo anh không phải gào tên Ờ thì thiên hạ mới biết là em tuổi lợn”.

Dương ngoác miệng ra cười.

“Dạ vâng. Em khó tính, em già, em ế. Thế anh gọi em có chuyện gì đấy?”

Tân nháy mắt “Vấn sự nghiệp cao cả kiếm chồng cho em, cô vừa gọi điện cho anh xin cho em hôm nay nghỉ sớm, về chuẩn bị tối nay còn đi gặp Bạch mã hoàng tử”.

Dương ôm mặt một lúc, ngồi im như tượng.

“Làm cái gì như chết rồi thế kia! Anh phê chuẩn rồi, xách túi về ngay không cô lại mắng anh là không tạo điều kiện cho mày kiếm chồng”

Dương buông tay xuống, nhìn Tân đau khổ “này, anh có biết bây giờ em có một ước ao, em có một khát khao gì không?”

Mặt Tân như cổ nín cười, chàm chọc “Làn da nâu? Làn da nâu???”

Dương hét lên “Em giết anh bây giờ”.

Tân phá lên cười “Thế muốn gì?”

“Em chỉ muốn trong từ điển của em không bao giờ tồn tại hai từ xem mắt với chả kiếm chồng. Hết.

Nói xong, Dương cầm cái túi, đi thẳng ra cửa.

“Em về, khỏi tiễn”

Tân được thế, cười nhăn nhó “Ờ, anh cũng không có ý định tiễn. Chúc ra ngõ gặp zai nhá...”

Dương ngồi trước gương, chán ghét cái công việc trát tí kem tí phấn lên mặt. Mỗi lần “vôi ve” thế này, cô thấy mặt mình một trời bí bách, cứ như đeo một tấm mặt nạ dày bịch ra đường. Nhưng mẹ đã dặn cô “ăn mặc tử tế”, mà cái công thức “ăn mặc tử tế” của mẹ bao gồm: trang điểm cộng đi giày cao gót và mặc váy đoan trang. Nếu xịt thêm tí nước hoa thì chắc mẹ còn nức lòng hơn nữa...

Không phải không có những lần Dương và mẹ tranh cãi nổ lửa vì mấy chuyện mỗi mai này. Thậm chí, có lần cô đã hét toáng là bà đừng bao giờ nhúng tay vào ba cái chuyện chồng con này nữa. Nhưng chỉ cần bà lẳng lặng quay đi, không thèm nói năng gì nữa, thì lòng Dương lại ngập tràn hối hận. Khi mẹ cô quát tháo, xì khói ra hai tai, thì Dương vẫn còn cơ hội. Nhưng khi mẹ im lặng, thì có nghĩa cô đã thua. Mà không, là cô lại nhận thấy mình một trời bất hiểu.

Lỗi là ở cô, cô không kiếm được thằng chồng ra hồn. Cho nên, ngay cả những khi ngán ngẩm nhất, thì Dương vẫn phải lò dò đi xem mặt, vẫn phải cười toét những khi mẹ mình nhờ hết người nọ người kia làm mai làm mối, để chứng minh rằng mình cũng tích cực, nỗ lực trong vụ kiếm tìm một thằng rể hiền cho bà lắm lắm.

Sau khi tô tô vẽ vẽ, Dương nghĩ với cái đồng ở trên mặt kia, cô chẳng cần đeo khẩu trang làm gì cho mệt, vậy nên đội cái mũ bảo hiểm, Dương phóng xe ra đường, thẳng tiến đến bà nhà bác Tâm.

Bác Tâm là chị gái mẹ cô, bác sinh được những bốn anh chị em. Nhưng tất cả đều lấy vợ lấy chồng dễ dàng thuận tiện đến mức mẹ Dương đôi khi ghen tị nói nhà bác đã lấy hết vía tốt của nhà mình. Rồi sau đó, các anh chị lại nhiệt tình “gia tăng dân số” cho đất nước, sản sinh liên tù tì 8 đứa trẻ con, khiến bác lúc nào cũng tươi như hoa. Niềm vui của bác là trông coi những đứa cháu nghịch như giặc, và mối quan tâm của bác, kì dị thay lại đặt vào Dương.

Bác Tâm lo cho đứa cháu gái sắp “bấm” mà mãi không chịu lấy chồng. Đôi khi Dương tự hỏi, không biết có phải sự sốt ruột của mẹ đã ám ảnh sang cả bác không? Vì thế, cứ vài hôm, Dương lại được triệu tập sang nhà bác “ăn cơm” một lần. Mà mỗi lần “ăn cơm” thế này, Dương không làm sao nuốt nổi.

Khi Dương đến, bác Tâm phấn khởi, hồ hởi kéo tay cô vào, nhìn cô một lượt rồi cười ưng ý “Xinh lắm”. Dương cười méo xẹo “Cháu mà xinh thì đâu đến nỗi bác với mẹ cháu cứ xôn xộn tình tang lên thế này”.

Bác kéo tuốt Dương vào bếp. “Vớ vẩn. Không phải xôn xộn tình tang, mà là có cơ hội thì phải nắm lấy. Bác Thụ bảo thằng này là lính mới về, cũng dân xây dựng, rất có ý chí. Tối nay bác ấy sẽ đưa nó về đây... Giờ vào đây nấu cơm với bác.

Dương vào bếp, chỉ phụ mấy việc lật vớt vì bác Tâm đã chuẩn bị đầu vào đó hết rồi. Dương không thấy bóng mấy đứa trẻ đâu thì ngạc nhiên. “Ồ, mấy thằng nhóc đâu rồi hả bác”

Bác Tâm tay thái thoăn thoắt, cười cười “Sơ tán hết rồi. Có chúng nó ở nhà, quấy lắm, chuyện trò gì được”

Dương dờ người, nghĩ đến tình hình “nghiêm trọng” của vấn đề. Không gì có thể khiến bác Tâm rời “mấy cục vàng” của bác đi, thế mà hôm nay vì chuyện gặp mặt này, bác lại “sơ tán” hết bọn trẻ. Vậy nên chắc bác hi vọng ở mỗi ngày lắm đây.

Chết cô rồi!

Chương 3.3: Không viễn vông, không ngốc xít thì đâu phải là cô

Thật khổ, những chuyện gặp mặt thế này, trong khi “đương sự” thì lòng lạnh tanh, còn người đứng ngoài sắp xếp thì ai cũng tưng bừng khói lửa, cứ như cơ duyên đến tận nhà, chỉ có việc túm lấy. Dương mà tỏ ra thiếu nhiệt tình, bác sẽ giận cho bằng chết. Vậy nên, cô gượng cười.

“Bác đã gặp anh ấy lần nào chưa ạ?”

“Chưa! Chỉ nghe bác Thụ kể thôi. Thằng này sinh năm 79, hợp tuổi lắm đấy. Mà chưa kể, thấy bảo cũng sáng sủa lắm. Mới về chỗ của bác, mà đã được giao làm đội trưởng đội thi công rồi!”

“Vâng”.

Bác Tâm im lặng một lúc, lúc sau quay sang thì thảo với Dương “mà bác bảo, thằng đấy cũng không biết là hai bác định làm mai đâu. Hôm nay bác Thụ chỉ rủ nó về nhậu, cứ vờ như là tình cờ gặp cháu ở đây thôi...”

Ôi trời ơi, lại có kịch bản “tình cờ” ở đây cơ đấy. Dương cười méo xẹo, lòng thầm nghĩ, lỡ vớ phải anh chàng cũng dị ứng mấy trò mối mai này thì ... vui ác. Cô và anh ta sẽ nhìn nhau từ phút đầu tiên và nhận ra rằng hai người đã có ... thù oán với nhau từ kiếp trước.

Từ chính bản thân Dương suy ra thì biết, vì vốn khó chịu với những vụ mai mối, cho nên vô hình chung, sự khó chịu đó sẽ lan sang cả đối tượng được mai mối. Cũng không ít lần, có những người Dương gặp cũng rất ổn, cũng rất đường hoàng phong độ, song cái ý nghĩ một người đàn ông bị ép sắp đặt mai mối khiến Dương không thể mấy may nảy sinh chút nể phục nào dù chỉ bằng ngón tay út. Ở đây, đúng là “đồng bệnh” mà lại chẳng “tương lân” tí nào hết.

Dương và bác Tâm nấu nướng xong thì bắt đầu bày biện ra bàn. Bác Tâm không giấu được sốt ruột, liên tục nhìn đồng hồ. Dương thì bình thản như không, rót ra xem tí vi ở phòng khách. Bác Tâm cứ đi ra đi vào, cuối cùng không kềm nén được, bác móc điện thoại ra bấm số.

“Anh sắp về chưa... Ừ... em nấu xong hết rồi đây này. Dương nó cũng đến lâu rồi. Nhanh lên đấy!”

Bác Thụ là dân xây dựng, trước làm nhà nước, đến tuổi thì nghỉ hưu. Nhưng nghỉ hưu rồi thì bác lại bung ra làm ăn, thậm chí còn “hoành tráng” hơn cả trước đây. Tính bác cởi mở, vui vẻ, trong các cuộc nhậu thì lại rất phóng khoáng hết mình, cho nên ở đâu cũng có anh em bạn hữu. Trong nhà, mọi người cũng rất nể bác. Mà đặc biệt, bác lại rất quý Dương.

Hồi cô còn bé tí, bác hay bế cô vào lòng, quần chần quanh hai bác cháu, vờ làm chuồng chim khiến cô thích mê tơi. Bác lại đọc nhiều sách, hay kể cho cô nghe những chuyện kì bí khiến cô há hốc. Bác thường cười ha hả nói rằng, tại sao trong bốn đứa con của bác, không có đứa nào học được cái kiểu “há hốc kinh ngạc” của Dương. Cho nên, Dương cũng là người tạo cảm hứng cho bác sáng chế những câu chuyện phiêu lưu nhiều nhất.

Khi Dương bị cả họ gào rú về chuyện lấy chồng, thì bác Thụ vẫn vỗ đầu bảo cô không việc gì phải vội. Thế mà hôm nay, bác lại “dắt” một thằng “đệ” về cho cô. Thế nghĩa là sao??? Huhu, đến bác Thụ cũng thấy cô như một con lợn ỉn, nuôi lâu thì cũng đến lúc “xuất chuồng” rồi sao?

Cổ lắc lắc đầu để không nghĩ gì thêm, Dương ngồi chăm chú xem một chương trình du lịch về Cẩm pu chia. Cách làm như một phóng sự tài liệu này khiến cô rất mê. Dương vẫn thầm nghĩ, có dịp, cô sẽ đi Cẩm pu chia. Về chuyện ước mơ đi Cẩm pu chia này, xuất phát từ một lí do cũng rất vớ vẩn. Ngày trước, Dương xem bộ phim “In the mood for love” của Vương Gia Vệ, cô mê cái khuôn mặt đa cảm của anh chàng Lương Triều Vỹ kinh khủng. Khi anh chàng đến ngôi đền của tình yêu và thù hận này, anh đã thì thầm vào một hốc đá, về bí mật mối tình chôn sâu trong lòng...

Cô ước, cũng có lần, lòng cô có đủ một mối tình, để gửi trao vào đó, để nơi hốc đá bí mật kia, lưu giữ lại lời thì thầm yêu thương của mình với một người xứng đáng.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Dương lại thấy mình ngốc xít một cách kì dị. Có phải thế không nhỉ? Cô đã sắp ba chục tuổi đầu mà cứ mơ ước những điều viễn vông. Nhưng đôi khi, không viễn vông, không ngốc xít, thì đâu còn là cô nữa???

Bác Tâm ngồi xuống cạnh cô, khiến Dương sức tỉnh dòng suy nghĩ miên man. Giọng bác bắt đầu cau kính “cái ông này, đã dặn thế rồi mà giờ còn chưa vác mặt về... cơm canh nguội hết cả...”

Dương cầm tay bà, vỗ nhẹ nhẹ như để động viên. Đúng lúc đó, có tiếng lạch cạch mở cửa. Bác Tâm về mặt nhẹ nhõm, phấn chấn đứng lên.

“Về rồi đấy”

Bác Thụ đi vào, khuôn mặt mệt mỏi sau một ngày làm việc. Bác Tâm đỡ cặp cho bác, rồi ngó nghiêng ra đằng sau, mặt ngơ ngác.

“Nó đâu???”

4. Chương 04

Chương 4.1 : Con nhái bén và quả dưa hấu

Dương dong chiếc Atila béo ịch đời cổ lỗ sĩ xuống đường một cách đầy phấn chấn, sau khi chào bác Tâm bác Thụ. Trái với thái độ áy náy của cả hai bác, Dương hơn ha hơn hờ vì một bữa “xem mắt” rất hợp ý cô. Ăn cơm ngon lành, không phải vờ vịt làm hàng, không phải nặn óc suy nghĩ xem mình phải nói cái gì và không được nói cái gì với một tên giới ơi đất hơi nào đó, và đặc biệt lương tâm không có tí cắn rứt nào với người mẹ đang sôi sục sinh sôi ngồi đợi tin tức ở nhà.

Anh chàng kĩ sư đó không đến, và lỗi không phải ở cô. Thấy bác Thụ bảo là đi gần đến nhà, hình như nhận ra cuộc nhậu này không “trong sáng” như anh ta tưởng, thế là anh ta viện đủ cớ chuồn thẳng cánh. Há há, đời cần phải có những anh zai không chấp nhận cúi đầu để thầy u sếp sủng mồi mai thế chứ. Ồ la la, ồ yeah yeah, cuộc sống thật là tươi đẹp ^.^

Nhưng chỉ một giây, Dương nhận ra cái thứ mà cô vừa trêu mếu gọi là tươi đẹp kia nó lại khẳng khẳng chứng minh nó không hề tươi đẹp như cô nghĩ. Dương đau khổ khi chiếc xe của cô phành phạch lên mấy tiếng rồi ... tắt hẳn.

Dương thử đề lại mấy lần, nhưng con xe của cô kiên quyết chỉ kêu lên mấy tiếng như mèo rồi ... lịm. Dương dựng chân chống, nhìn cái xe hồi lâu, muốn khóc vì bất lực.

Đây là khu chung cư cao cấp, chẳng có một cửa hàng sửa xe nào khả dĩ gần đây cả. Điều đó có nghĩa là cô phải tự lực cánh sinh. Mà tự lực cánh sinh có nghĩa là gì, là cô sẽ phải đập cho cái con xe vừa già vừa béo này cho đến khi nào nó nổ máy thì thôi. Mà giờ à, những ai từng đi tay ga thì biết nỗi kinh hoàng của một đứa con gái khi phải làm dạn nổ một chiếc xe tay ga là thế nào. Bữa trước, anh chàng sửa xe ở quán quen mà cô hay sửa đã kêu cô nên thay ắc quy đi, vì cả cái ắc quy lẫn đồ xạc của con xe này đều “tã” lắm rồi. Nhưng Dương cứ lẩn lữa không thay, cơ bản vì nghĩ mình chuẩn bị mua xe mới nên cứ tiếc tiền. Cuối cùng là cái sự ki bo của cô trả giá thế này đây.

Dương nhìn quanh quẩn xem có anh zai cao to đen hoi nào lướt qua không để mà nhờ vả, nhưng tuyệt nhiên không thấy. Mà bây giờ trở lại lên nhà bác Thụ bác Tâm thì Dương càng không muốn. Bác Tâm sẽ lôi cổ cô ở lại, ngủ với bác một đêm. Và trong đêm đó, bác sẽ nhồi nhét cho Dương bằng chết những sự không hay về việc con gái sắp “băm” mà chưa lấy chồng, đúng những nội dung mà mẹ cô không ngừng nhồi nhét cho cô.

Dương đau khổ nghiêng răng, okie, đã vậy thì cô sẽ chiến đấu với con xe này vậy. Vừa an ủi mình “Đừng tuyệt vọng Dương ơi đừng tuyệt vọng”, Dương vừa hì hục kéo con xe để dựng chân chống giữa. Nhưng con xe béo ỉn này cứ trơ trơ, đến khi Dương toát mồ hôi, nghiêng đến rụng cả răng thì cũng vật vờ dựng được nó lên.

Khi con xe ngheù ngheù đứng thẳng lên, là lúc Dương sắp lặn quay ra đất. Cô ngồi bệt ở vĩa hè, nhìn con xe, thở hổn hển. Lúc lâu sau, cảm thấy phục hồi một tí sức lực, cô bắt đầu đu người lên chiếc xe, bắt đầu dạn từng nhát một. Lòng khẩn cầu mong mỏi: Nam mô a di đà... ạt! Mày nổ giùm tao cái xe ơi!

*__*__*__*

Quân bước ra từ quán Billard, thở dài một hơi khoan khoái, duỗi duỗi đôi tay từ lâu đã không cầm cơ, khoe môi rộng nhếch nụ cười tự mãn. Hóa ra, mấy năm không chơi, trình của cậu cũng không thụt lùi là mấy. Vẫn ăn tiền của thiên hạ như thường.

Quân rút ra vài tờ tiền trong túi, lẩm nhẩm đếm, bất giác chép miệng vài cái. Từ ngày “ông bà cô” siết chặt chi tiêu, Quân mới có thói quen đếm những đồng tiền trong túi mình. Nghĩ đến đây, Quân lại cười khoái trá một chập. Tại sao mẹ cậu lại nghĩ nếu cắt tiền tiêu vặt là sẽ gò cổ được cậu về cái công ty cổ lỗ đó nhỉ? Còn tốt. Đời thì thiếu gì cách kiếm ra tiền.

Ngó quanh ngó quẩn, Quân tính bắt một chiếc taxi để về tá túc tạm ở nhà ông chú. Mấy thằng bạn Quân vẫn tá túc nhờ, không hiểu bằng cách nào mẹ cậu vẫn lần ra bằng sạch, và cuối cùng chẳng biết bà “công tác tư tưởng” với bọn nó kiểu gì, mà chẳng đứa nào mạn mà cho Quân ở ké tiếp nữa.

Nhưng nếu Quân tới nhà ông chú trẻ, thì có ba đầu sáu tay mẹ cậu cũng không tìm ra được. Cái ý nghĩ làm bà vô đầu bứt tóc vì bất lực khiến Quân thấy phần chần lậ lừng.

Nhưng thế quái nào mà không một chiếc taxi nào lượn khượn qua đây nhỉ? Quân bực bội đi bộ vài vòng, định bụng vợ ông xe ôm nào đi tạm cũng được. Nhưng xe ôm và taxi hôm nay cùng rủ nhau đình công hết lượt hay sao mà không còn một mống.

Quân chép miệng, cậu thông thả đi hết con phố, sang đến khu chung cư mới quy hoạch và mở rộng. Khu này thoáng đãng, thường chỉ mấy ông “cốp” mạnh vì gạo bạo vì tiền mới mua được. Kể ra, đời lấm tiền quả tình cũng sướng thật í chứ :)

Đang đi lững thững, ngó đông ngó tây, chợt một hình ảnh đập vào mắt Quân khiến cậu dừng lại, trố mắt.

Phía xa xa, đầu con đường, dưới ánh đèn vàng nhạt của cây cột điện, có một cô nàng mặc váy, đang đu lên chiếc xe tay ga, trì cả người xuống, hì hà hì hục đạp đạp dậm dậm. Đứng xa thế này mà Quân vẫn như nghe thấy tiếng thở của cô ta. Hình như là cô nàng muốn dậm nổ xe. Nhưng trì cả người xuống, váy tốc cả lên, mà chiếc xe vẫn không “lên tiếng”.

Một cơn gió mạnh khiến cho cái váy kia bay tung xòe lộ ra vài hình ảnh ngon mắt, nhưng cô nàng vẫn không để tâm, mắt môi dậm lấy dậm để, trông không khác gì một con nhái bén đang cố đạp nổ một quả dưa hấu.

Quân phá lên cười.

Chương 4.2: Mặt búng ra sữa

(hình không có tính chất minh họa ^^)

Tiếng cười bất thành linh làm Dương giật mình ngẩng lên. Trước mặt cô là cậu trai với chiếc áo sơ mi trắng phanh ra, hở cả áo ba lỗ bên trong, tay xỏ chiếc quần thụng. Cái vẻ bất cần ấy không “ngứa mắt” bằng nụ cười rộng ngoác của cậu ta. Cô nhảy phắt xuống khỏi chiếc xe.

“Cười cái gì mà cười”.

“Cười cái gì kệ tôi. Ha ha ha ha...Đúng là một con nhái bén.... ”

Rồi lại ngoác miệng ra cười tiếp.

Dương muốn rút giấy ra, ném vào mặt cái thằng oắt con còn búng sữa này lắm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đường xá vắng tanh như chùa bà đanh, kiếm được một tay “tứ chi phát triển” thế này không phải dễ.

Cho nên, cô trưng ra bộ mặt thực nữ đáng thương nhất có thể.

“Ừ, cứ cười đi cho nở phổi. Nhưng dậm máy giùm chị với. Chị đạp mãi không được”.

Đôi mắt 1 mí tròn xoe ra kinh ngạc “Chị á! Tình yêu ơi, ở đâu ra cái mùa xuân đấy mà xưng chị với anh hả giờ?”

Dương cũng trố đôi mắt với đôi lông mày đen sì ra nhìn lại “Cái gì??? A...an...h???”

Cái mặt búng ra sữa kia vênh lên.

“Chứ còn sao nữa. Anh đây hai bảy tuổi đầu rồi đấy!”

Dương lăm lăm trong bụng “Thế thì chắc chị mày đây bảy hai tuổi nhỉ, đúng là cái đồ bọ xít”

Bụng nghĩ thế, còn mặt cô vẫn cười tươi như hoa “Ừ, thôi, anh hai bảy ơi, anh đạp máy hộ em đi ạ!”.

“Anh hai bảy” nghe thế vỗ vỗ vào yên xe con xe Atila ghê, giọng có chút quan tâm “Cái con vịt này nó bị làm sao? Ấc quy yếu à?”

Dương gật gật, bụng nghĩ, cái thằng này yêu động vật thế, hết ví cô như con nhái bén, lại ví xe cô như con vịt. Nhưng kệ, vịt hay thiên nga gì thì cũng cần phải nổ máy cái đã thì mới về được đến nhà.

“Hay là hết xăng”

“Không, mới đổ mà”...

Quân cầm lấy tay lái, bóp phanh, rồi mắt môi đạp máy. Ố ồ, nặng ra phết, thảo nào hồi nãy cô nàng này hì hà hì hục thế. Quân đạp thêm lần nữa. Máy bắt đầu kêu bành bịch vài tiếng, lại tắt.

Mặt Dương đầy lo lắng. Đến cái thằng to đùng thế này mà không nổ được máy, thì có nghĩa là “ngải cứu” rồi, không khéo đêm nay phải nằm nghe bác Tâm “kể chuyện đêm khuya” thật í chứ.

Quân liếc nhìn về lo âu của cô nàng, co chân dậm mạnh. Máy vẫn im ỉm. Cậu nghiêng rằng, dậm mạnh lần nữa.

“Pành phanh phanh phanh...”

Tiếng máy nổ giòn giã từng bừng, phun thêm một đồng khói đen kịt khiến Dương thở phào nhẹ nhõm. Cô nhìn thẳng bé “tứ chi phát triển” đầy cảm kích.

“Wow, cảm ơn nhiều nhé”.

Quân giữ tay ga, chuyển sang cho Dương, hừ mũi “Phải là cảm - ơn - anh - nhiều nhé”.

Dương nhảy lên xe, cười toe “Dạ, cảm ơn anh 27 tuổi nhiều. Lời cảm ơn xuất phát chân thành của một em 28 tuổi”

“Hả????????”

Quân chưa kịp phô diễn điệu bộ kinh ngạc, thì “con nhái bén” đã rồ ga “con vịt” và chạy mất dạng.

Quân ngẩn ra. Cái mặt đầy mà đòi 28 tuổi à!? Định lừa anh đây chắc. Còn lâu!

*_*_*_*_*_*_*_*_*_*

Định chậm rãi bước lên bậc thang lên nhà. Phải mất một lúc anh mới tìm được chìa khóa phòng trong một chùm to đùng chũu chịt. Đơn giản là vì một năm anh chỉ sử dụng cái chìa khóa này vài ba lần. Và cũng vì tối nay anh hơi say. Cảm giác uống vài chén rượu nếp khiến anh văng vất. Một hồi lay hoay, Định mở cửa. Anh vào nhà, bật đèn rồi ngồi xuống ghế.

Anh cứ ngồi thừ ở đó, rất lâu. Hôm nay, khi vừa nhận lời giám sát công trình bên Gia Lâm, anh đã gặp họ. Họ vẫn thế, nhìn anh, cái nhìn điềm tĩnh dò xét đến mức làm anh lạnh buốt đến tận bên trong.

Định vuốt mặt, quyết định không nghĩ ngợi thêm. Có những suy nghĩ mà tất yếu chỉ dẫn đến phiền muộn và bế tắc, càng nghĩ càng đau đầu thì cũng chẳng nên nghĩ làm gì. Định tự cho mình vài phút thư thả nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc đó, một chút áy náy thoáng qua khiến anh khó chịu, lại mở bừng mắt ra. Anh nhớ lại vẻ thất vọng của ông sếp mà anh quý mến ngay từ lần đầu gặp mặt, khi anh từ chối đến nhà ông. Từ chối một cuộc rượu, cũng là từ chối thêm chút rắc rối mà anh phần nào đoán được, nhưng lòng Định vẫn bứt rứt không thôi.

Trong cuộc đời này, những người tốt thực sự với anh, được bao nhiêu chứ?

Ngoài hành lang, có tiếng bước chân bước chậm rãi, tiếng chìa khóa tung lên đập xuống, leng keng.

Rồi cánh cửa nhà bên lách cách mở ra.

Lúc ấy, Định mới nhớ, anh chưa biết lảng giềng của mình. Lần này ở Hà Nội lâu, công trình bên Gia Lâm chắc phải ba năm mới xong, chắc cũng cần ngó qua lảng giềng lảng tới một chút. Chưa kịp “ngó” thì anh đã nghe thấy tiếng hát léo nhéo.

“Hai con thần lẩn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi.

Cha thần lẩn buồn thiu gọi chúng đến mới mắng cho

Hai con thần lẩn con đuôi thì to nhưng đã cụt rồi

Ôi đón đau quá trời chúng khóc la toì bời...”

Bài hát kết thúc kéo theo một tiếng cười rất vui vẻ. Cả giọng hát và giọng cười đều khó đoán tuổi. Định thoáng bất ngờ, anh nghĩ người một mình mà cười vui được như vậy thì thật hiếm có. Chưa kịp định thần, thì lại nghe tiếng hét toáng “Chết cha, lại quên mua thuốc rồi”...

Khóe miệng Định hơi nhếch lên. Không biết cô nàng kia tính mua thuốc gì, hi vọng không phải là thuốc... lá chử. Bật cười với chính mình, Định không hay nổi u sầu mới đây đã lẩn đi đâu mất.

Anh nhắm hờ mắt, không lâu sau chìm vào giấc ngủ!

Chương 4.3: Tiếng gọi nửa đêm và cuộc gặp gỡ bất ngờ

(hình cực kì không có tính minh họa, ^.^)

Đã nửa đêm, Định giật mình tỉnh dậy bởi âm thanh lạ lẫm, giống như tiếng rên đau đớn. Anh định thần lắng nghe. Vẫn là tiếng kêu rên đứt quãng đó, xen lẫn tiếng khóc. Lắc mạnh đầu, Định đứng dậy, vớ cốc rót nước. Nước lạnh khiến Định tỉnh táo.

Lúc này anh mới nhận ra, anh vẫn ngủ trên chiếc ghế sofa giữa phòng, trong lúc một anh thậm chí còn không đóng cửa. Có lẽ vì thế mà âm thanh trong đêm vọng vào rõ hơn. Tiếng rên vẫn thỉnh thoảng nức lên khiến Định cau mày, khó xử.

Ban đầu, trong lúc lơ mơ, Định nghĩ có thể tiếng kêu rên này có thể từ sự hưng phấn của cặp đôi nào nó lắng giềng đang lúc mặn nồng, nhưng sau thì biết là không phải. Anh cau mày, đi vào nhà tắm vốc nước rửa mặt, sau vào phòng, bắt đầu định mở máy tính ra làm vài việc còn dở dang.

Định vừa khởi động máy, thì tiếng rên lại vọng tới.

Biết là có ngồi xuống cũng lại phân tâm, anh xô ghế, đi thẳng ra hành lang. Trời đêm thoáng đăng, ánh đèn từ cầu thang hắt tới một khoảng sẫm vàng. Định đứng vịn hành lang, lắng nghe. Tiếng rên to hơn khiến anh xác định vị trí chính xác là cửa nhà hàng xóm.

Vài lần trong năm về qua căn chung cư này, những thông tin ít ỏi cho Định biết láng giềng của anh là một cô gái. Giọng hát léo nhéo tới qua cũng là một cô gái. Định giờ tay định gõ cửa, nhưng rồi lại ngập ngừng. Đêm hôm gõ cửa nhà một cô gái thì chẳng có gì hay ho cả. Nhưng tiếng rên ấy vẫn đứt quãng vang lên, khiến Định cương quyết.

“Cộc cộc cộc”

Tiếng rên đột ngột im bật. Trong phòng nghe có tiếng chuyển động, ánh đèn vàng mờ ảo bật lên. Rồi có tiếng thì ào xen sợ hãi vang lên

“Ai?”

Định ngập ngừng.

“Tôi là hàng xóm ở bên cạnh. Có sao không?”

Tiếng trong phòng vang lên ấp úng.

“Không sao... Tôi đau bụng... Nhưng đỡ rồi”.

Định im lặng hồi lâu.

“Cần tôi giúp gì không?”

“Không”.

Định nghe câu trả lời vội vã, nghĩ tình hình không nghiêm trọng lắm, anh hắng giọng “Vây cô nghỉ đi nhé” rồi quay về phòng.

Cả đêm, anh không nghe tiếng rên nữa.

Dương đau đến vã mồ hôi. Cứ mỗi khi đến tháng, cô thường bị những cơn đau bụng hành hạ không ngớt. Thường cô không chịu đựng được mà uống thuốc giảm đau. Nhưng tối qua, vì con xe tạm tịt, khi ở nhà bác Tâm về Dương không dám dừng lại mua thuốc, sợ nó chết mấy lần nữa thì không moi ra “anh hai bảy” nào nữa mà đập hộ. Cô dự tính tới gần nhà sẽ mua, không ngờ lại quên bég mất. Đến lúc nhớ ra thì cũng muộn, các hàng thuốc đã đóng cửa rồi. Cho nên, bây giờ cô một mình chống lại cơn đau quái ác.

Ngày xưa, hồi học cấp ba, mỗi lần cô đau bụng thế này, bao giờ Duyên và Lam cũng phải dìu cô xuống phòng y tế, hàng tháng đều tắm tấp đến mức cô y tá của trường cứ đến ngày mà chưa thấy Dương xuống thì vô cùng ngạc nhiên. Cơn đau bụng tưởng theo thời gian mà biến chuyển, nhưng không, lần nào Dương cũng đau như thế, chỉ còn cách cắn răng mà khóc.

Nhớ hồi xưa, mỗi khi cô vật lộn với cơn đau, mẹ ngồi xoa bụng cho Dương, mắt rơm rớm vì xót ruột. Bố với anh trai nhiều lần nhìn Dương vật vã, bảo mẹ đưa Dương đi khám. Nhưng đi khám bác sĩ cũng khuyên

tư vấn các loại giảm đau, nhưng hầu như không giảm được mấy. Nhiều lần, mẹ nửa đùa nửa thật bảo thôi, lớn lên đi lấy chồng thì nó hết.

Nhưng Dương 28 tuổi rồi, vẫn chưa thấy mầm mống có ai để mà cưới chồng. Những cơn đau bụng hàng tháng vẫn ghé thăm đều đặn. Và đêm nay, cơn đau ghé gớm khiến Dương rên rầm không thôi.

Nhưng, lạ kì đêm nay lại có giọng đàn ông gõ cửa hỏi cô có sao không. Đó chắc là người hàng xóm. Dương nghĩ, vì gần đây cô thấy ngôi nhà này mở cửa, bật đèn. Ngại ngừng khổ sở, lại vào lúc đêm hôm, nên Dương từ chối luôn. Cô cắn chặt gối, nén cái mong muốn được rên lên thật to.

Đến sáng, cái gối nhỏ bị Dương cắn gần rách một góc, còn cô, kiệt sức sau cơn đau, ngủ vùi với khuôn mặt xanh tái.

Gần trưa, Dương ngủ dậy. Cơn đau đã qua, nhưng bụng cô thì đói rã rời. Dương đánh răng rửa mặt, mở tủ lạnh kiểm đồ ăn. Nhưng chẳng có chút gì khả thi cả.

Điện thoại vang lên, Dương mở máy thì thấy Tân.

“Năm kia... Không đi làm hả”

Dương xoa xoa bụng, mệt mỏi “Bài em gửi rồi còn gì. Hôm nay đến tòa soạn có làm gì đâu”.

Giọng Tân có vẻ ngập ngừng “ Sao thế, ốm à”

“Không, em đói bụng”.

“Vậy ra quán Ngon Trần Hưng Đạo. Nhanh”.

“Em đói lắm, không lê thân được đến đấy đâu”.

Tân ra đòn quyết định “Tùy. Không muốn ăn không mất tiền thì thôi. Mà chưa kể hôm nay ở đây có mấy thằng đẹp giai ác... Tây Tàu lẫn lộn!

Dương bật cười “Vâng, được rồi. Không phải đánh vào cái thói háo sắc của em thế. Em ra đây”.

Dương đi vào quán Ngon, lúc đã đói đến bủn rủn. Cô nhìn quanh quẩn, tay móc túi định lôi điện thoại gọi cho Tân xem anh đang ở xó nào, thì ở bàn ngay góc quán, Tân đứng dậy ngoắc ngoắc cô.

Dương ỉu xiu đi vào, ngồi phịch ngay xuống, rên rỉ.

“Em đói muốn chết đây. Có biết em bị dạ dày không mà bắt em lết đến đây.

Mãi kêu rên , Dương không để ý có người bước đến bàn của cô, cũng không thấy Tân hươ tay lên định ra hiệu cái gì đó.

“Nhanh lên... có cái gì nuốt được vào mồm mà nuốt được không thì cấp cứu ngay cho e...”

Dương không nói hết câu. Cô há hốc miệng nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh.

Sơ mi đen. Chính là cái gã sơ mi đen ở khu resort, người từng từ chối lời tỏ tình của cô nhân viên resort...

5. Chương 05

Chương 5.1: Chó thấy bắp cải

(hình hơi có tính minh họa, ^.^)

Dương cố hết sức mới ngậm miệng lại, nở nụ cười gượng gạo nhìn hắn.

Định cũng nhìn lại cô với vẻ ngờ ngợ, rồi nhanh chóng mỉm cười chào lại. Tân cười xuề xòa.

“Đấy... Là cái đứa mà anh bảo đấy”.

Cả Dương và Định đều ngờ ra không hiểu Tân nói cái “đứa đấy” là nói mình hay nói đối phương. Tân lại càng cười gian tà, vỗ vỗ đầu Dương như đứa oắt con.

“Dương , em họ của anh. Là đứa phỏng vấn em đấy. Còn đây là Hoàng Định, kiến trúc sư”.

Dương tròn xoe mắt nhìn Định, trong lúc Định cũng không hết ngỡ ngàng, lại ... cười tiếp chào nhau lần nữa.

“Anh cứ tưởng hai đứa gặp nhau ở Rainbow rồi cơ.

Định cười ung dung “Cũng là có gặp qua rồi. Nhưng không biết”.

Dương trước sau vẫn trưng ra nụ cười ngơ ngơ. Định cầm tờ menu lên, vầy vầy nhân viên.

“Mình gọi đồ ăn nhé, em cũng đói rồi...”

Chắc là anh ta đã nghe hết sạch câu rên rỉ kêu đói của Dương. Dương đột nhiên thấy nóng bừng cả hai tai, tay nắm chặt lấy chai nước khoáng.

Đồ ăn dọn ra, Định tự nhiên sắp đũa cho cô. Dương chú ý đến đôi bàn tay rộng lớn, những ngón dài cắt tỉa sạch, bất giác ngộ nguây trên ghế. Cơn đói cồn cào bị sự bất ngờ đẩy bật, đột nhiên, cô thấy mình ngẩn ngơ như đứa mất hồn.

Dương rớt cục cũng chẳng hiểu rồi cái bữa cơm ấy đã dần dần mà kết thúc như thế nào. Chỉ biết là, cô no căng bụng. Có lẽ vì khi không biết, hoặc không muốn nói gì, Dương lại thường ... ăn nhiều hơn thì phải.

Khi cô và Tân leo lên chiếc taxi về tòa soạn, Tân nhướn mày nhìn cô, nói một cách nghiêm túc khác với vẻ bồn chồn hằng ngày “Thằng này rất được. Túm lấy nó khẩn trương...:?”

Dương ngán ngẩm nhắm nghiền mắt lại.

“Hu, túm cái gì. Anh ta nhìn em như chó thấy bắp cải ấy...”

Tân phì cười “Thì làm cho nó nhìn em như chó thấy ... shit đi...”

Dương lặn ra cười “Kinh quá... Mà em nói thật, cái mặt anh không hợp làm ông mai đâu. Trông buồn cười lắm...”

“Buồn cười kệ tao. Miễn xong chuyện là được rồi”

Dương ngóc cổ lên “Em cũng chẳng thích biến anh thành thằng ngu...”

“Hả? Mày nói gì con Nấm kia. Hồn lắm rồi đấy...”

Dương cười he he “Thì đã bảo trông mấy cái ngu, ngu nhất là làm mai mà...”.

“Ngu cũng được. Ngu mà được ăn cái đầu lợn của hai đứa mày anh cũng sướng”.

***** _____ *****

Duyên vẽ mặt đầy hóng hớt, mắt sáng trưng như đèn pha ô tô.

“Túm lại là đẹp zai lai chó hiếm có khó tìm chứ gì?”

Dương không trả lời, mê mẩn nhìn thẳng Nghé tự tiện vạch áo Lam, quắp chân quanh lưng cô nàng rồi bú chùn chụt.

Dương phì cười “Này, thằng này bú kiểu gì lạ thế?”

Lam thở hắt “Ừ, có hôm phát nhục cả lên. Đang ngồi tiếp khách, thằng con phi vèo lên xé áo ra, túm lại không kịp”

Dương cười khì khì vỗ vỗ lên cái mông tròn ửng của nó, nó liếc cô một cái ơ hờ đầy coi thường rồi lại miệt mài bú tiếp.

Duyên gất lên. “Đừng có lạc đề. Nói tiếp về zai mau!”.

Lam tay xoa mông thằng Nghé, gật gật. “Ừ, buồn đưa bán cà nhanh lên, sốt cả ruột”.

Dương than thầm trong bụng, kiểu này là phải ngồi khai sạch sành sanh bằng hết cho hai cô bạn vàng về những thứ vớ vẩn linh tinh trong tim gan phèo phổi mình rồi. Cơ mà, có những thứ vẫn còn mơ mơ màng màng thì chẳng biết nói kiểu gì cho đúng. Dương chép miệng than thở, cổ câu giờ.

“Nhưng có bao nhiêu buồn hết rồi. Thì đây, tóm lại là ông Tân cố ý giúi cho tao...”

Duyên nhìn Dương từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân đến đầu.

“Thế mày có rung rinh tí nào không hay vẫn bình thường như cân đường hộp sữa...”

Dương vẫn không rời tay khỏi cái mông núng nính của thằng Nghé.

“Hôm nay tao dói may không chết lả ra đây, rung rinh cái gì? Lúc thấy no bụng rồi, ngẩng lên còn chả biết zai về từ lúc nào í chứ...”

Duyên cúi tiết “Con dở hơi bơi ngựa này, mày toàn làm những việc giết chết phong cảnh là thế nào? Thế đến đây rồi cầm mặt vào ăn luôn à?”

Dương vờ điếc, không nói gì. Lam cười cười đầy vẻ hiểu ý.

“Duyên ơi, mày phối bò quá. Mày không biết tính con Dương à! Đối tượng nào bình thường như cân đường hộp sữa, nó sẽ bắn như liên thanh cho thằng ấy điếc ráy, nhưng đối tượng nào làm nó tắt điện, im thin thít như thịt nấu đông ấy, thì coi chừng, có vấn đề...”

Dương giật mình một cái. Thân với Lam đã lâu, nhưng cái sự tinh tế ấy của Lam nhiều khi vẫn khiến Dương giật mình. Thực ra, Lam thường không phải là người nói nhiều, nhưng qua mặt nàng ta thì không hề đơn giản.

Thấy Dương im im, Duyên gào lên đầy phẫn nộ “A, con khỉ! Tóm quần lại là mày cũng thích í gì...”

Chương 5.2: Oh, my ... gót... chân...

Trong lúc Dương chưa biết làm gì với sự quá khích của Duyên, thì anh Hoàng, chồng Lam đẩy cửa bước vào nhà. Một sự xuất hiện thật kịp lúc. Nhìn thấy Dương, Duyên ở đó, anh bật cười, đôi mắt từng một thời được bọn con gái truyền tụng nhau là “hồ chôn gái” hơi nheo lại, giọng bồn chột.

“Anh đi làm về, bảo vệ kêu có một cái chợ vừa chuyển về trên tầng, anh không tin. Giờ mới biết ông ấy không nói phét...”

Duyên quên phắt phút trước còn phẫn nộ với Dương, quay ngoắt qua Hoàng, ré lên “Này, đừng tưởng anh چرا được cái Lam, sản xuất được thằng Nghé mà lên mặt nhé. Còn đả kích tụi em là tụi em xúi cái Lam ngoại tình cho anh chết luôn đây...”

Dương thở phào vì biết mình đã được giải thoát tạm thời. Nhân lúc Duyên còn “đấu khẩu” với Hoàng, Dương vội vàng quơ túi xách, đứng dậy, chuồn thẳng. Còn ở lại đây thế nào cô cũng bị “tên bay, đạn lạc” cho tơi bời khói lửa. Thế nhưng, những câu gào rú níu kéo của Duyên, lại không “đáng sợ” bằng ánh nhìn thấu hiểu của Lam lúc vẫy tay chào cô. Không hiểu sao, Dương biết, Lam lại nhìn thấu tim đen tim đỏ của mình.

Dương đi chậm về phía khu chung cư nhà mình, tâm trí vẫn vơ. Đầu óc cô tua lại cuộc gặp gỡ hôm nay, với sơ mi đen. À, giờ thì cô biết đó là anh chàng kiến trúc sư Hoàng Định. Kể ra cũng lạ lùng, đợt ở RainBow, khi cô gửi email cho anh ta mấy câu phỏng vấn, chỉ chừng một tiếng sau, anh ta đã phản hồi, trả lời đầy đủ. Những câu trả lời rành mạch, ngắn gọn và thông minh của một người biết rất rõ việc mình làm. Tất nhiên, vì kiểu hỏi đáp qua email chẳng cho người ta cơ hội để làm khó và bắt bẻ nhau nhiều, vả lại màu sắc của một bài PR thì thế nào cũng xoay quanh những sự ngợi ca, quảng cáo. Tuy vậy, đọc những câu trả lời, Dương biết, anh ta là người cẩn trọng, và không màu mè...

Cũng như hôm nay vậy, rõ ràng anh ta biết rằng Tân cố ý “ấn” hai người với nhau, thì về mặt anh ta cũng thật ung dung. Không bối rối ngượng ngùng, cũng chẳng bô lộ ba la, sự trầm tĩnh đó khiến người ta dễ chịu. Nói đúng hơn là, khiến ... Dương dễ chịu ^^.

Lại nhớ đến lúc Duyên ré lên “A, túm quần lại là mày cũng thích í gì”, Dương biết câu hỏi của nó đã điểm đúng huyết tử của mình. Chẳng biết nói thế nào. 28 tuổi, đi qua vài mối tình không đầu không cuối, Dương biết cái sự bất chợt “thích” một người nó mong manh đến bao nhiêu. Nhưng cảm tình, thiện cảm thì bền vững hơn hẳn... Ừ, trung thực một chút thì, Dương thấy mình rất rất... rất... thiện cảm với hắn ^^.

Nhưng một vấn đề to đùng cách mạng bây giờ là, làm sao cô có thể “túm” hắn khẩn trương như lời giáo huấn của Tân đây???

Điều cực kì đau phèo là Dương rất “xuân ngủ” trong mấy vụ đóng zai này. Trong mấy đứa bạn thân, Lam là điển hình cho việc, “có thể tớ không xinh nhưng người khác cứ phải ngắm nhìn”. Nét duyên ngầm và sự tinh tế của Lam khiến bọn con trai chết lả, đến như một “đại mỹ nam” như Hoàng cũng không thoát khỏi. Con trai tự nguyện đến vây quanh cô nàng như kiến bu hũ đường. Còn Duyên thì khác, lúc nào cũng có bài “Đời mày tàn rồi con ạ. Mày đã lọt vào mắt xanh của bà thì bà cho mày chết”... Có những anh chàng ban đầu sợ Duyên tái cả mào, thế mà oằn tã là vẫn thế nào, cuối cùng vẫn là bại tướng trước sự mồm loa mép giải của nó, tự nguyện móc tim ra mà dâng hiến cho nó. Điển hình của một trong những anh chàng chiến bại đó, chính là đức lang quân của Duyên bây giờ.

Còn Dương thì thuộc dạng tằm ngấm tằm ngấm mà lại chẳng đâm chết voi, lằm lì nhưng lại chẳng xì ra khói! Ai thích cô thì tự ... đi mà thích. Còn cô thì hiếm khi bỗng dưng thích một ai đó, càng chẳng chủ động “đong” ai. Lần duy nhất trong cuộc đời, vì sự cố sùỵ mang đầy sắc màu “cường bức” của Duyên và sự khích lệ của Lam, Dương đã “đong” Long. Kết quả thì khả quan, nhưng kết cục thì điều tàn.

Thì đó, Dương đã đong nhầm một zai có vợ :((

Nghĩ đến đây, Dương bắt giắc thở dài. Sau bức mail của Long mà cô nhận được khi ở Rainbow, rất lâu Long không có động tĩnh gì. Cách đây vài hôm, Dương lại thấy Long gọi bằng số điện thoại cũ. Nhưng cô không nghe. Không có can đảm để nghe.

Con người phải tiến về phía trước chứ, phải không, nơi bao nhiêu là zai trẻ ngon lành vậy gọi, ngoảnh lại làm gì để thấy một sự ấu trĩ ngớ ngẩn của chính mình, hoặc, thấy mình vẫn gốc xít, ẩm ương là thế.

Lắc mạnh đầu, Dương cố làm “văng” những suy nghĩ về các thể loại zai ra khỏi đầu óc, miệng lẩm rầm niệm câu thần chú “không việc gì phải xoắn – xoắn việc gì phải khổng” rồi lò dò đi trên cầu thang.

Dương rất thích quãng đường từ cầu thang đi lên nhà. Cô có thể nhắm mắt mà đi, thậm chí, vừa đi vừa nhún nhảy. Nhất là vào những buổi tối khi ánh đèn vàng phủ hắt những khoảng sẫm tối của cầu thang, đó là lúc Dương thấy bước chân mình có nhịp điệu nhất. Đôi khi, cô sẽ tung chùm chìa khóa lách cha lách chách theo nhịp bước chân, hoặc là như đêm nay, véo von câu hát của Trịnh.

“Em đi bằng nhịp điệu, một hai ba bốn năm.

Anh đi bằng nhịp điệu, sáu bảy tám chín mười.

Ta đi bằng nhịp điệu, nhịp điệu không giống nhau.

Ta đi bằng nhịp điệu, nhịp điệu sao khác màu...

Ai người ở đâu, sẽ đi với Dương bằng một nhịp điệu “giống màu”?

Tự cười với sự ngốc nghếch của mình thêm lần nữa, Dương móc chùm chìa khóa, đi về phía cửa nhà mình. Tay cầm chìa khóa của cô chợt dừng cứng lại, cùng lúc đôi mắt mở tròn xoe kinh ngạc. Oh, my ... gót... chân, chuyện gì thế này????

Ngay trước cửa nhà cô, một gã trai dềnh dàng, nút áo mở tung, ngồi xoạc cẳng tựa vào cửa, ngoẹo đầu sang một bên ngủ ngon lành.

Chương 5. 3: Thăng chết tiệt nào???

Dương chờ người ra hồi lâu. Sau khi nhìn quanh quất và xác định rằng rõ ràng mình không nhầm, cô mới chống nạnh nhìn gã trai đang chình ịch trước mặt. Thế là sao nhỉ? Sao lại tự đứng ngồi trước nhà cô mà ngủ hờn nhiên như ... ông tiên thế này?

Rút điện thoại, thấy đã gần mười một giờ, Dương thở hắt, làm sao sơ tán cái cục nợ này đi bây giờ? Dương thò mũi giấy hích hích vào cằm chân hắn ta.

“Ê... ê...”

Hắn rụt chân lại, nhưng vẫn không mở mắt. Vì nghẹo hẳn sang một bên, nên Dương không nhìn rõ mặt mũi gì, nhưng rõ ràng là còn trẻ. Trẻ hơn cô. Ôi, không lẽ ông trời nghĩ cô thân gái già thảm thương quá nên phái một hoàng tử ngủ giữa đường đến cho cô sao? Xin đi, vụ này cô kiêu. Cô qua tuổi độc cổ tích lâu rồi.

“Hê, ê này...”

Dương đá thêm vài cái, nhưng có vẻ không ăn thua, Dương bắt đầu túm gấu quần hắn mà giật. Vẫn không bỏ đuôi ruồi, Dương hươ tay qua lại, giật giật tóc, rồi đá mạnh vào chân... Tóm lại là chỉ có mình Dương như đứa dở hơi làm đủ trò chọc ngoáy nhưng không hề tác động chút nào đến cái con sâu ngủ to đùng này.

Cuối cùng, Dương xoa xoa vắn vắn tay khởi động.

“Là chú mày khiêu khích tính kiên nhẫn của chị nhá... Đừng trách chị hạ thủ vô tình...”

Sau khi cười một nụ gian tà, Dương chạy đến bên cạnh, ngồi xuống, bắc loa vào tai hắn, bắt đầu hít 1 hơi, thở một hơi, hít một hơi sâu hơn và bắt đầu hét:

ÊNÀYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY.....

Giọng hét trứ danh của Dương từng khiến một tên trộm đang móc túi của cô ở chợ cầu Mới tay chân giật đùng đùng như động kinh, mặt xanh như tàu lá, “chết lâm sàng” trong một phút và bị cô quai thẳng túi vào mặt. Nhưng vụ đó đã mấy năm, cũng lâu lắm rồi Dương chưa có dịp được giãn dây thanh quản. Cho nên, dễ hiểu vì sao ngay tức khắc khi cô hét lên, gã con trai đang dựa cửa ngã ụch xuống đất. Trong lúc ngã không quên ôm chặt tai vì âm thanh thảm khốc, đôi mắt đang nằm song song với mặt đất ngược nhìn chủ nhân của giọng hét kinh hoàng với ánh mắt kinh hoàng không kém.

Dương nhìn thành quả, cười cười “Thân lừa ưa nặng hử! Ai bảo tôi gọi mãi cậu không thèm dậy”.

Rất fairplay, Dương chìa tay ra định kéo cậu ta lên, nhưng cậu ta hắt ra, tự đứng dậy, nhìn Dương bằng ánh mắt ngái ngủ tức tối. Lúc này, Dương mới nhìn trực tiếp đối mặt với cậu ta, cậu ta cũng ngó kĩ Dương.

Lập tức, hai âm thanh từ hai cái miệng phát ra cùng lúc đầy kinh ngạc.

“A... Anh hai bậy”

“A...Con nhái bén!!!!!!!!”

Sau khi cùng há hốc miệng, thì hai âm thanh một lần nữa “đồng thanh tương ứng”.

“Cậu làm gì ở đây????”

“Cô làm gì ở đây????”

Vì cả hai người cùng hỏi và nhất quyết không có ai trả lời, chỉ kiên trung há miệng nhìn nhau, cuối cùng, Dương nghĩ cứ “oánh” phủ đầu cho thẳng này sợ cái đã, nên chống nạnh, hất hàm.

“Này, em zai, tất nhiên là chị cảm ơn vì em đã zận xe máy cho chị. Chị cũng nể nang lắm nên biết là em bốc phét em 27 tuổi nhưng chị cũng đã gọi em là anh 27. Thế nhưng điều đó không có nghĩa là nửa đêm em đến lặn đùng trước cửa nhà chị và lặn ra ngủ. Hiểu chưa?”

Gã con trai kia vò vò mái tóc chẳng lấy gì làm dài, mặt nhăn nhó, rồi xua xua tay.

“Chưa. Chưa hiểu. Cô em nói cái gì?... Hử? Đây là nhà của cô em hả???”

Dương trợn mắt lên “Cô em cái con khỉ. Không nhà của tôi thì nhà của cậu chắc. Thôi lượn đi cho nước nó trong...”

Quân trớn nhìn cô gái trước mặt. Hôm nay cô ta không váy vớ tung xòe như bữa trước, mà chỉ quần jean, áo thun đen đơn giản và giày ba ta, thậm chí trông khuôn mặt không có lớp trang điểm còn non hơn hôm trước, thế mà cô ta dám xưng chị ngạo nghễ với cậu, chưa kể còn vỗ ngực, đây là nhà cô ta...

Hả, nhà cô ta????

Một tia sáng xẹt qua đầu Quân, đôi mắt một mí trợn tròn đầy sững sốt. Rồi cái miệng rộng ngoác ra một nụ cười toe toét.

“Hú hú... Nghĩa là... nghĩa là cô là bồ của chú tôi hả?”

Dương dãn mặt. Ô, cái thằng đầu teo chân tay to này nó nói gì í nhỉ? Sao mặt nó phớn thế kia?

“Là sao? Cậu nói cái gì? Chú nào? Bồ nào?”

Quân vẫn cười ngoác đến mang tai.

“Giờ ạ. Lại còn làm bộ. Ở chung rồi mà lại còn xấu hổ. Yeah, yên tâm, cháu hơi bị cỏi và mở. Cứ xoa đi!”.

Dương cảm thấy đầu óc mình lại đặc sền sệt lại, độ đàn cơ bản phát huy cực độ.

“Ê, này, cậu nói gì? Cái gì mà ở chung, nói để hiểu tí đi...”

Dương chưa kịp định thần thì gã trai kia đã cười ngoác đến tận mang tai, rồi lao đến lôi giật Dương vào lòng thắm thiết.

“Ôi thím dâu, cháu ôi thím cái nào...”

Dương thấy sao bay chi chít quanh đầu “Thím dâu??? Mình là thím dâu???”. Nhưng bờ ngực rộng rãi của gã thanh niên khiến cô choáng váng, xây xẩm mặt mày. Ôi mẹ ơi, chuyện gì thế này...

Sực nghĩ phải đẩy thằng oắt này ra, Dương đang “vận nội công” để tung chưởng thì đúng lúc, tay “thằng bé” đã vỗ bồm bộp lên vai cô đẩy hồ hởi và trù mến. Dương đau sụm cả vai, chưa kịp gạt lên thì nó đã đẩy cô ra, lại cười ngoác đến tận mang tai.

“Yeah, hóa ra là người một nhà cả! Cháu chính thức ra mắt thím dâu! Cháu là Quân ạ!”

Dương nghĩ mặt mình phải đực ra còn hơn là ... ngỗng ỉa, đầu óc hoang mang xoay xoay tít mù.

“Sao thím xúc động thế? He he, cháu không thể ngờ ông chú cháu cao thủ thế, cháu còn tưởng ông chú cháu chuẩn bị lên chùa làm hòa thượng cơ, hóa ra lại còn sống thử mới máu chứ. Hú hú...”

Dương tự tát tát lên má mình hai cái để lấy lại tỉnh táo, cái thằng hâm này nó cứ liên thiên gì ấy nhỉ? Cô liếm môi, gơ tay lên, ra hiệu cho Quân stop lại tràng độc thoại.

“Ê... bình tĩnh nhé. Không thím dâu thím rể gì hết nhé. Trả lời tôi”

Quân thộn mặt ra “Trả lời gì hả ... thím?”.

Dương gào lên “Đã bảo là không thím”.

Quân ngẩn ra “Thì không thím. Sao ... thím... à... sao ờ... sao căng và thẳng thế”.

Dương muốn rút giày ra ném lăm rồi nhưng cổ nuốt lại.

Cô gằm lên.

“Nói đi, chú cậu là ... thằng chết tiệt nào????”

Chương 5.4: Nhận mặt lảng giềng

(bông hoa ... Cứt lợn ở Sapa ^^)

“Thằng chết tiết” đột ngột xuất hiện lù lù ở cầu thang.

Qua đôi vai của Dương, Quân nhận thấy sự xuất hiện của ông chú quý hóa, gương mặt đang nghệt ra lại cười toe toét như tội nhân vừa mãn hạn tù.

“Chú! Húhú, chú về rồi. Chú cứu cháu cái. Thím cứ bắt nạt cháu đây này”

Dương quay ngoắt về phía sau, nhìn cái người đang trầm tĩnh đứng đó, sững sờ. Chắc Từ Hải lúc chết đứng giữa sa trường cũng chỉ chờ ra như cô bây giờ là cùng.

Ồi, có nhẽ nào...

Định cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Dương “Ủa, sao em ở đây?”

Trong khi Dương gượng gạo cười với anh, thì Quân, với đôi mắt một mí tròn tròn, hết nhìn ông chú lẫn “bà thím” với vẻ nghi hoặc.

“Ê, thế này là sao? Sao chú ngạc nhiên khi thấy ... thím quá vậy”

Dương dở khóc dở cười, quay sang gắt khề với Quân, rằng nghiêng cả lại “Đã bảo không gọi tôi là thím”...

Thấy Định cứ đứng đó, tùm tùm cười, Dương ngượng ngịu trở ngón tay sang nhà bên cạnh “Anh... anh ở nhà bên đây hả?”

Định cười nhẹ nhàng “Ừ, đợt này anh mới chuyển về, tính qua chào hàng xóm một câu mà chưa có dịp”

Mặt Dương nghệt ra. Cô nhớ đến tiếng gõ cửa đêm qua “Vậy là...”

Định nói tiếp suy nghĩ của cô “Ừ, đêm qua anh gọi cửa đấy. Em còn đau bụng không?”

Dương không còn tâm trí đâu để ý đến sự quan tâm nhẹ nhàng của Định, cô lắc lắc đầu như cái máy. Cái bụng cô giờ nó không đau. Nó chỉ lộn tùng phèo nhộn nhạo lên thôi... Ồi, tại sao cô lại gào lên anh là “đồ chết tiết” trong khi tâm trí cô đang “ủ mưu” để mà “đong” anh cơ chứ.

Tất cả là tại cái “đồ chết tiết” đang đứng tròn mắt ở kia kia. Không giấu nổi ảm ức, Dương quắc mắt nhìn cậu ta. Cậu ta nhìn lại Dương vẻ vô tội, rồi sau cười hì hì.

“Ồi giờ ơi, thế mà cháu tưởng bỏ là cháu có thím đâu đến nơi rồi...”

Định bước đến vỗ mạnh đầu cậu ta một cái “Nói luyên thuyên”.

Quân nhăn nhó “Đâu phải đâu. Tại hồi nãy cháu tưởng đây là nhà chú, rồi lại thấy... thấy à, cái cô nàng này bảo đây là nhà cô í, nên là cháu mới...”

Định buồn cười “Hai số nhà giống nhau. Nhưng nhà chú có thêm chữ A nữa biết chưa?”

Quân làu bàu làu bàu “Cái bọn dở hơi. Đã nhà 32 rồi lại còn 32 A, nhiều sự ghê không? Thế nên cháu mới tưởng... Phew, cụt cả hứng. Cháu tưởng cháu có... em đến nơi rồi chứ lị...”

Mặt Dương đỏ bừng bừng. Cái đồ ngốc này toàn nói luyên thuyên, làm cô ngại với Định không thể tưởng được. Thôi, ba sáu chúc, chuẩn là thượng sách, cô gượng cười.

“Muộn rồi, em vào nhà đây ạ”

Định gật gật “Ừ, ở đây chắc sẽ thường gặp em rồi. Ngủ ngon nhé...”

“Vâng, em chào anh”, Dương lờ đi cái đôi mắt một mí đang toe toét nhìn mình. Nhưng cậu ta thì nhất quyết không chịu lờ đi, lại còn gơ tay vẫy vẫy.

“Ngủ ngon... Nhái bén...”

Dương lao vào nhà, phi thẳng lên giường, đâm đầu vào gối. Ồi giờ đất ơi, mất hết cả hình tượng thực nữ của cô rồi, huhu. Lần đầu giáp mặt Định ở Rainbow thì cô khệnh khạng gọi café, sau đấy thì lơn ta lơn tơn hát hò ồm tỏi “oh oh la la, đường cong em thế kia”, đến khi gặp ở quán Ngon trưa nay thì cô im thít không nói gì, còn cảnh cuối cùng tối nay thì “thi vị” hơn cả. Cô chỉ thiếu điều xắn tay áo xông vào đâm thẳng cháu quý hóa của anh thôi. Không biết anh có nghe được câu “thằng chết tiết” ấy không nhỉ? Hức hức.

Dương vò đầu bứt tóc khổ sở. Tất cả là tại cái thằng oắt con kia. Đồ chết bầm, đồ chết dập. Phút trước nó gọi cô là “con nhái bén”, phút sau nhảy qua “thím dâu”, phút sau lại về “con nhái bén” mà không hề ngượng mồm đến một mảy may. Cái mặt toe toét ấy thật đáng cho nguyên một quả mít rơi vào mặt mới đã!

Ở bên phòng bên cạnh, Định nhìn thằng cháu zai, hất hàm.

“Làm sao mà lại mò được đến đây”.

Quân búng tay.

“Chuyện nhỏ í mà. Chú cho cháu tị nạn vài hôm nhé...”

Một suy nghĩ lướt qua khiến mặt Định lạnh hẳn đi “Bên đó... bên đó không biết là cháu qua đây chứ”...

Quân cười vui vẻ .

“Nếu “bên đó” chú định nói là ông nội cộng mẹ cháu thì tất nhiên là không ạ”

Rồi Quân chép miệng than thở “Mọi người cứ gô cổ bắt cháu về làm ở cái công ty cổ lỗ sĩ ấy, nên cháu phải lượn. Nhưng cháu ở chỗ nào, mẹ cháu cũng lần ra. Nhưng lần này thì mẹ cháu có mò được giờ...”

Nói xong cu cậu còn cười lên đầy vẻ khoái chí, không để ý đến mặt của Định đầy vẻ mệt mỏi. Anh phẩy tay.

“Nhưng chú không chứa... Chú đã nói rồi, chú không thích rắc rối...”

Quân thản nhiên đổ lì, nằm lăn ra giường “Kệ, chú không thích rắc rối nhưng giờ chú đã rắc rối rồi... Cháu sẽ ở đây, không xê dịch cái mông của cháu đi đâu cả”

Đôi mắt Định đầy vẻ u ám, khiến Quân nhăn nhó “Cháu nói thật đấy, chú có dùng xà beng bẫy cháu cũng không đi đâu” rồi cậu ta lại bắt đầu bằng cái giọng từng từng “Thôi mà, chú thừa nhận đi, có thằng cháu đẹp trai đầy sức sống ở cạnh chú vui chết đi được còn gì? Nhỉ...”

Định phát phì cười, rồi cố nghiêm mặt “Chú không đùa đâu. Chú không chứa. Nhất quyết là không”.

Quân vất chân chữ ngũ, ve vẩy đôi chân “Sao lại không? Hay chú muốn tống khứ cháu đi khẩn trương để mà rảnh tay ve vãn cô hàng xóm hả?”

6. Chương 06

Chương 6.1: Éo le như cây tre trăm đốt

(Bống Bang con của mẹ Hằng bố Thuận -> Hình có tí xíu minh họa vì trong chap này có vụ cãi nhau có đá đưa chút chút đến con nít, hihi)

Huhu, sao cô lại khổ thế này cơ chứ. Dương vừa kêu rên trong lòng vừa lấy hết can đảm thò đầu ra ngoài cửa, đảo mắt nhìn quanh.

Dãy hành lang im ắng.

Dương liếc sang bên nhà Định. Cửa đóng im ỉm. Dương thở phào rồi co giò chạy thục mạng xuống cầu thang, lòng cáu kỉnh, bực bội không ít. Tự dưng cô lại đi lén lút lút chui ra khỏi ngôi nhà của mình không khác gì một thằng trộm.

Nhưng nếu thò cổ ra mà gặp Định ngay thì cô lại thấy ... nhùng nhục. Thôi, cứ tránh được vài hôm đã, có gì sau này gây dựng... hình tượng sau :D .

Nhưng cuộc đời có vẻ như cứ nhất định phải éo le như cây tre trăm đốt thì mới đúng nghĩa cuộc đời hay sao í. Dương vừa hí hửng chạy xuống dưới dưới đường thì một ngón tay như ở trên trời gõ gõ xuống đầu cô.

“Hey”.

Dương quay ngoắt lại thì chạm phải một bờ vai rộng rãi. Ôi, mình lùn thế này sao? Dương vội ngẩng phắt lên thì phát hiện ra một cái miệng đang toét ra cười, còn đôi mắt một mí thì tíu tít lại với giọng nói bốn cọt.

“Nhái bén đi đâu đấy”.

Dương lại nhớ đến mối hận tối hôm qua. Chính cái thằng khỉ này là nguyên nhân khiến cô cả đêm trằn trọc u uất vì sụp đổ hình tượng. Lại còn phải lay hoay ủ mưu nghĩ giải pháp tình thế để lần sau đối diện với sơ mi đen một cách ổn thỏa nhất...

Cả một đêm không ngủ, sáng dậy thì tọt ra khỏi nhà như một tên trộm. Đấy, tất cả chỉ vì cái thằng nhái này nó nhào đến và cứ rú rít gọi cô là “thím” nó đấy.

(Mặc dù, khi biết Định là chú của cái thằng đang nhe nhớn đứng kia thì cô hình như cũng có chút thích thú với viễn tưởng làm... thím nó thật ^^ ặc ặc)

Suy đi tính lại thì, thằng này là cháu của Định, mà Định là hàng xóm của cô, cô đối với anh lại đang đây... “âm mưu”, có vẻ sẽ còn giáp mặt dài dài, thế nên không thể nào xung đột vũ trang mạnh mẽ với nó được. Bởi vậy, khi đối diện với cái khuôn mặt bốn cọt kia, cô đành cố kìm để cái giọng của mình xuống xuống một tông.

“Đi làm chứ đi đâu. Có phải sinh viên như em đâu mà tung tăng nhảy múa”.

Quân tròn tròn mắt nhìn cái cô nàng trước mắt này. Hôm qua cô ta hung hăng như một con gà chọi khiến cậu cực kì sửng sốt và tưởng mình sắp có một bà thím cá tính. Đến khi chú của Quân xuất hiện thì cô nàng cụp tai như một con mèo, còn bây giờ thì lại ra vẻ rất chi là đường hoàng chừng chặc lên vai bà chị.

Làm gì có chuyện Quân để con gái lên mặt với mình bao giờ. Không có mùa xuân ấy đâu.

“Này, không phải... thím của anh thì quên đi nhé. Ai là sinh viên? Anh đây hay là cô em đấy???”

Dương nghĩ mình lại chuẩn bị lao vào một cuộc chiến mà cách nào cô cũng sẽ thiệt thòi. Cái mặt nhờn nhờn này chỉ hợp với một cái chảo, một quả mít, hay một quả sầu riêng nó phang vào mặt chứ không thể nào hợp với những lời nói phải trái thiệt hơn được.

Thế nên, Dương ra vẻ lạnh như tiền.

“Rốt cục là cậu bao nhiêu tuổi mà... tinh vi?”

Đôi mắt một mí lại cười tíu tít lên.

“Thì anh đã nói rồi, anh 27”.

Dương quan sát cái khuôn mặt trắng trẻo phúng phính, thậm chí vẫn còn đầy lông măng, trên cái miệng rộng ngoác là cả mấy sợi râu lún phún, giọng ra vẻ chán chường.

“Hai bảy là đã khai man thêm mấy tuổi???”.

“Man là man thế nào? Vớ vẩn. Anh đây 27 tuổi đàn ông man lì thế này còn gì? Sao? Em thì bao nhiêu?”

Dương cười nhẹ.

“Này, chú em. Em 24 tuổi là hết chân tiền. Chuẩn chưa? Còn chị đây thì 28 rồi. Thế nên nói năng cho phải phép vào không được trách chị không ... nương tình”

Mặt Quân lại trở lại đầy vẻ gian tà “Không nương tình là ... dư dào?”.

Dương quay ngoắt đi “Chị bận lắm, sắp muộn làm rồi. Gần đây có mấy trường mẫu giáo ấy, thích thì vào đấy mà chơi”.

Vừa nói vừa đi, nhưng Dương vẫn bị Quân túm lại chỉ bằng một cái sải tay.

“Ế, Nhái bén. Đi đâu mà vội mà vàng hả! Em mới là người cần nhốt vào chỗ mấy đứa trẻ con vẫn cần thay bỉm ấy...”

Dương diên tiết, mở ba lô, lục tìm cái ví, rồi rút ra tờ chứng minh thư, dí sát vào mặt Quân.

“Đó... Nhìn cho kĩ đi. Còn mở miệng gọi tôi là cô em thì đừng có trông mong còn răng mà ăn cháo!”

Quân tỉnh queo cầm cái chứng minh thư. Đôi mắt một mí chăm chú nhìn kĩ, vẻ ngạc nhiên dần chiếm lĩnh khuôn mặt.

“Ừa, thế là đúng là ... gái già thật đấy à?”

Dương trợn mắt nhìn cái thằng oắt con này. Huhu, tự cô nhận mình là gái già thì không sao, nhưng để một thằng oắt con chưa ráo máu đầu gọi mình là gái già thì cô vẫn ... Hận.

Cô thò tay ra giằng lấy cái chứng minh thư lại. Nhưng Quân đã kịp giờ tay lên cao khiến Dương không thể nào với tới.

Dương nghiêng răng.

“Trả lại chị mau”.

Nhưng Quân chỉ giật lùi một bước, rồi tỉnh bơ nhét chiếc chứng minh thư vào sau túi quần khiến Dương nhìn nó muốn rách mắt.

Ak Ak Ak, tại sao? Tại sao cái chứng minh thư của cô lại nằm sau cái... hông của nó cơ chứ??? Hả??? :))

Chương 6.2: Làm gái cho người ta trêu

(Sen Hồ Tây 2009, photo by Thươngthương)

Dương vẫn tự nhủ, may mình huyết áp thấp, chứ huyết áp cao thì có khi... đoản mệnh vì cái thằng ranh này. Lấy hết vẻ kiên nhẫn và sự đĩnh đạc có thể, Dương xòe tay ra.

“Trả cho chị. Nhanh cho chị còn đi làm”.

Nhưng Quân chỉ nhớn nhọc nhìn vào bàn tay Dương, mắt ra vẻ chớp chớp “Tự đừng đưa tay ra cho người khác làm gì? Thích được ... cầm hả?”

Thế là khói xịt khỏi lỗ tai Dương luôn. Cô trừng trừng nhìn thằng ranh con rồi quay ngoắt người ùng ùng bỏ đi. Dây dưa với thằng này không được tích sự gì. Mà cũng tại cô cơ, tự đừng hâm đờ làm sao lại rút chứng minh ra đưa cho nó...

Phew, thôi kệ... cùng lắm là làm lại chứng minh, mất vài trăm nghìn còn hơn dây vào cái đồ dai như đĩa đói này.

Nhưng mới đi được vài bước, giọng của Quân đã sán lại bên tai.

“Ồ thế là giận thật đấy à?”

Dương không thèm quay ra, vẫn nhằm bến xe buýt thẳng tiến. Cô cố dụ dỗ mình không việc gì phải lên máu vì cái thằng dở hơi cáng hấp kia, nhưng Dương vẫn không nén nổi mình phải nghiêng răng trèo trẹo. Giá mà có thể, cô lại chẳng vật cái đầu của nó ra mà chấm muối tiêu ấy chứ.

Chân Dương vô thức đi nhanh hơn. Ở bên cạnh, sải chân của Quân cũng gấp gáp theo.

“Này, Nhái Bén ơi... Thế không thích lấy lại chứng minh đấy à?”

Dương kiên quyết không nhìn sang, lòng quyết tâm mặc kệ thằng này nó lải nhải những gì cũng không động lòng. Hờ hờ, mà biết đâu, vì cái chứng minh này mình lại có cơ gặp lại Định cũng nên. Mối Dương bất giác nhướn lên cười ranh mãnh...

“Ày, Nhái Bén, đành là tôi của trẻ khỏe đẹp trai và đang chạy bám theo thật, nhưng đừng cười tự mãn thế có được không hả?”

Dương ngậm chặt miệng, lòng hốt hoảng không biết mình có cười tự mãn thật không nhỉ? Sau khi nhìn dáo dác xung quanh, cô lấy bộ mặt lạnh như tiền polyme 500 nghìn, chỉ vào một cái đồng gạch gần đó.

“Có thấy gì đấy không?”

Quân gật gật “Thấy. Một đồng gạch. Để xây cho nhà cao cao mãi...”

Dương khênh khặng “Gạch này không phải để xây nhà, gạch này dùng để phang vào mặt một số đứa lảm điều, nhiều chuyện, quấy phá và lấy chứng minh thư của người khác một cách vô tội vạ. Hiểu chưa”.

Quân trợn mắt một lúc rồi ôm bụng cười rũ rượi, cười đến mức đôi mắt một mí chảy ra mấy dòng như là nước mắt.

“há há há há há há...”.

Dương gầm lên “Ngậm cái miệng lại. Hở cả a bi đạn rồi kia kìa....”.

Nhưng Quân vẫn cười như bị ma làm. Dương đành quay ngoắt người bỏ đi, bụng thầm mong cái đồ dở hơi đó lát nữa thế nào cũng vấp mặt vào bàn chông cho hết cười.

Phía cuối đường một chiếc xe buýt vừa trờ tới. Dương phải nháo nhào chạy theo mới kịp đến bến, rồi phi lên khi chiếc xe buýt vừa dừng lại. Đợt này con Atila béo ỉn của cô đã không thể nào động dậy, nên cô đành xếp xó nó lại, đi xe buýt tạm mấy hôm.

May, sáng nay xe không đông lắm, Dương nhìn quanh quất, mắt vô tình lướt về phía ô cửa kính phía sau xe. Qua khung kính mờ mờ, cô vẫn nhìn rõ, ở bên góc đường, có gã thanh niên vẫn đang cười rũ rượi.

Định lúi húi khóa cửa nhà, rồi nhét chìa khóa vào túi, thông thả đi về phía cầu thang. Khi ngang qua phòng của Dương, đột nhiên môi anh thấp thoáng nụ cười. Không ngờ hàng xóm của anh đúng là cô bé đó. Kể ra, thì cũng có duyên...

Định vẫn không quên cái hình ảnh cô nàng lúc gặp ở Rainbow. Khi đó, trông Dương như một chú tắc kè đổi màu, xanh xanh đỏ đỏ, và nhìn con nít một cách kì cục, nhưng giọng lại ra vẻ chừng chặc đòi Mây một cốc café đậm. Nhớ đến Mây, Định lại nhớ đến câu chuyện tỏ tình ở hàng rào râm bụt nọ, anh còn nhớ cả khuôn mặt cổ tỏ vẻ tỉnh bơ của Dương khi đi qua đó. Chắc chắn Dương có nghe thấy câu chuyện, thế nên cô nàng mới phải cố làm ra vẻ tự nhiên để “đánh động” như thế...

Nếu đúng như Tân nói, thì Dương 28 tuổi. Nhưng khi nhìn Dương sừng sộ với thằng cháu anh, Định thấy hai người như cùng một lứa. Hình như anh đã qua cái quãng thời gian thanh xuân đó lâu lắm rồi.

Hay, có phải vì anh đã quá mệt mỏi, quá già nua? Định lắc mạnh đầu, cố xua đi những ý nghĩ không đầu không cuối, rồi lững thững đi xuống cầu thang. Vừa được vài bậc thì đã thấy Quân phi hai bậc một lao lên. Định ngạc nhiên.

“Chú tưởng mày đi rồi”.

“Đâu có, sáng dậy đôi quá cháu phải chạy đi làm bát phở. Thấy chú vẫn đang ngủ nên cháu không gọi”.

Định nghiêm mặt.

“Hôm nay về nhà đi. Đừng để ở nhà lo. Giờ chú phải ra công trường rồi...”

Quân nhăn nhó.

“Mình không nói chuyện này nữa nhá. Cháu đã nói là cháu không về mà. Chú đưa cháu mượn chùm chìa khóa”

“Để làm gì?”

“Thì cháu đánh luôn một chùm nữa cho tiện. Chứ lỡ cháu đi đâu về sớm không có chìa lại vất vưởng bên ngoài, cô hàng xóm của chú lại xù lông nhím lên...”

Nói đến đây, Quân lại phá ra cười một cách đầy khoái chí. Định cũng bật cười.

“Đừng có mà trêu chọc người ta”...

Quân tủm tỉm.

“Chỉ để chú trêu chọc thôi à!”

Định đập bốp vào vai Quân “Vớ vẩn!”

Quân cười cười nhìn Định vẻ láu lỉnh “Vớ vẩn là vớ vẩn thế nào. Các cụ đã bảo là làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta trêu. Chú có cô láng giềng ngộ thế không trêu thì có phải phí của không?”

Định nghiêm nghị “Đừng có mà lộn xộn...”

Quân vẫn nhơn nhơn mặt “Chú mà không lộn xộn thì cháu sẽ lộn xộn... hộ luôn đấy. Lúc ấy thì đừng trách sao cháu không nói trước nhé, he he...”

Chương 6.3: Trái đất vừa tròn vừa méo

(Chợ Pà Cồn – Mai Châu – Hòa Bình. Photo by Duyengia)

Trời nắng gắt.

Công trường lộn xộn ngổn ngang. Định đội chiếc mũ bảo hộ, rảo chân qua đống gạch đá lổn nhổn, về phía lán ngồi. Vài công nhân đang ngồi nghỉ, thấy Định thì cười thân tình, ném cho anh chai nước. Định không khách khí ngửa cổ uống cạn.

Dân công trường xuề xòa, thân tình, cũng chẳng nhiều lời. Tính Định lại là người nếu không có chuyện gì, tuyệt không lên tiếng, anh chỉ nói những điều cần nói, còn lại, thích lắng nghe hơn. Nhưng đám công nhân rất nể sợ anh, biết anh ôn hòa nhưng rất cứng rắn. Dự án đã đình trệ hơn một năm, để bắt đầu trở lại vào một guồng quay mới, cũng không phải là chuyện đơn giản. Từ dạo Định về dự án này, mọi thứ vào quy củ hơn. Ông Thụ từng vỗ vai Định nói, có Định, ông như mọc ra một cánh tay nữa...

Vừa nghĩ đến ông, thì đã thấy ông rảo bước đến. Dáng dấp đồ sộ nhưng bước chân linh hoạt, ông nheo nheo đôi mắt vì chói nắng nhìn Định.

“Thế nào?”

“Chú ạ. Cháu đang định điều thêm hai máy xúc, nội trong nay mai xong để công nhân người ta còn làm. Giá dầu đột này lên quá nên chắc cũng phải điều chỉnh mức giá chú ạ...”

Ông Thụ vỗ vai Định bồm bộp.

“Ừ, có gì cứ đề xuất. làm cho gọn gàng nhé”...

Định nhẹ cười, im lặng. Ông Thụ sực nhớ, quay ra Định.

“À quên, mấy ông sếp đang định tối nay mời bọn giám sát của Nhật một bữa, cho bọn nó làm thoáng thoáng tí. Mày thu xếp đi cùng nhé...”

Định ngần ngừ rồi gật đầu “Vâng”.

Ông Thụ cười lớn.

“Làm gì dè dặt thế. Có phải chú bảo về nhà xem mắt cháu gái chú đâu mà ngại thế hả?

Định cười trầm lặng “Cháu đâu có ngại. Hôm đó cháu có việc thật mà...”

Ông Thụ cười cười “Nhìn mày chú biết ngay chỉ lấy cớ thôi. Hôm đó cô ở nhà trách chú mãi đấy...”

Định nói vô thưởng vô phạt “Nếu có duyên thì tất sẽ gặp thôi mà chú. Lo gì?”.

Ông Thụ nhìn Định, nói đơn giản “Chú cũng chẳng thích mấy trò mai mối. Nó làm cho mọi thứ thành gượng ép đi. Nhưng nếu mày chưa có người yêu thật, thì cháu gái chú được lắm đấy!”

Định đùa đùa “Vậy thì có đến lượt cháu không?”.

“Chú chỉ sợ mày chê nó. Con bé ngoan, được nét lắm. Chỉ có điều không hấp dẫn đến nỗi đập ngay vào mắt thôi...”

Định im lặng. Bỗng dưng anh cười băng quơ. Năm nay có vẻ như đường tình duyên của anh “nở rộ” hay sao đó. Mọi mối quan hệ quen biết đều có nhu cầu mối mai cho anh. Anh lại không đủ kiên nhẫn để trình

bày, hay giải thích với từng người một chuyện vì sao anh không hứng thú yêu đương hay lập gia đình ở thời điểm này.

Định bỗng nhớ đến đêm qua, cái thằng cháu mắc dịch của anh đã thì thào hỏi này, đúng thật là chú không hứng thú với đàn bà con gái đấy à, làm anh suýt thì sặc. Nhìn đôi mắt 1 mí tinh quái của nó, anh đoán thế nào nó cũng đang nghĩ không biết ông chú của nó “thẳng” hay “cong” cho xem. Định chả buồn đáp, để mặc thằng cháu lẩn lộn với những suy tư quái gở của nó.

Đôi khi anh thường tự hỏi, mình đã từng có giai đoạn nào như Quân chưa, sống một cách bản năng hoang dã, yêu nói là yêu, ghét nói là ghét, lúc nào cũng rùng rục sức sống. Quân như chiếc mô tô phân khối lớn, lao vùn vụt về phía trước, với những gì nó thích. Còn anh, như một người đạp chiếc xe cũ kĩ, tiến từng bước một chậm rãi.

Vì anh đã từng ngã nên anh sợ ngã. Vì anh từng đau nên anh sợ đau. Vì anh mãi mãi không có cái nhìn tươi rói về cuộc đời như Quân. Thằng bé thấy gái đẹp là tán, thấy cuộc chơi là lao vào, thấy gia đình quản chế là muốn bùng ra.

Quân không biết, đôi khi anh thêm được như nó biết mấy.

Mãi chìm vào suy nghĩ, đến khi Định quay ra thì đã thấy ông Thụ đi lúc nào. Anh đứng dậy, đội lại mũ bảo hộ, ra công trường. Đúng lúc đó, thì điện thoại của anh rung lên báo một tin nhắn vừa đến.

Định mở tin nhắn, sững người, không tin vào mắt mình.

Dương hét văng lên, tay bấm nút dừng nhưng không kịp nữa. Huhu, làm sao lại có thể thế cơ chứ? Cả buổi sáng nay ầm ịch vì chuyện bị giật mất cái chứng minh thư một cách rất trời ơi, Dương an ủi mình mãi với ý nghĩ, okie, chiếc chứng minh đó sẽ là cái cớ để cô nói chuyện với Định một cách đường hoàng nhất. Cô vội vàng lục lại trong email lần trước Tân gửi cho cô khi cô đang ở Rainbow có số điện thoại của Định.

Cô đã gọi cho anh một lần hồi đó, nhưng sau nghĩ ngại chẳng có dịp gặp mặt lần nữa, nên chẳng lưu số vào. Có ai mà ngờ, trái đất này vừa tròn vừa méo, bắt cô gặp lại anh đã đành, lại nhét anh luôn vào làm hàng xóm của cô nữa. Và ai mà ngờ, có 1, 2 lần gặp rất ... ngớ ngẩn, cô lại đâm ra có ... tình ý với anh cơ chứ. Ôi, cô cũng chả hiểu nổi mình, cô đâu còn là con bé 16 tuổi đỏ rục mặt vì cái nhìn của cậu bé cùng xóm đâu. Thế mà....

Lục được số điện thoại của Định, Dương cẩn thận nhẩm số, rồi add vào danh bạ. Cô để tên đơn giản A Dinh. Nhưng đầu óc trên mây, nên cô không nhớ ra trong tờ soạn, có ông anh nhiếp ảnh tên là Dinh, cô cũng để tên A Dinh. Bị Tân giục bài, Dương quát lên, vì cả buổi mãi tơ tơ tưởng tượng nên không làm được việc mấy. May bài thì đã viết rồi, nhưng ảnh minh họa thì chưa có. Cô mới nhắn cho Dinh “Muốn chết hả! Không gửi ảnh cho em ngay, trưa nay em bóp cổ”...

Ai mà dè, cô lại gửi đúng cho Định cơ chứ!

Ôi trời ơi....

Chương 6.4: Vì cuộc sống là không chờ đợi

(Đường Lâm, 4.2011. Photo by Khanhha)

Dương nín thở ngồi nhìn cái điện thoại. Nó im ỉm, không động đậy.

Đủ mọi tình huống xẹt xẹt qua đầu của Dương. Nếu như Định chưa lưu số điện thoại của cô, thì có thể anh nghĩ đó là của đứa ất ơ vô duyên nào đó nhắn nhầm. Vậy cũng đỡ..

Ê, nhưng nếu sau này cô cho anh số của mình thì sao... Thế nào anh chẳng nhận ra? Lúc í còn mệ hơn ấy.

Còn nếu anh đã lưu số của cô rồi, thì chắc chắn anh đã biết được hai điều.

Một: Cô nhắn nhầm.

Hai: anh đã biết cô ... hiền thực cỡ nào! Híc híc!

Cô đâu có biết thói quen dùng động từ “mạnh” lại có ngày khiến mình há miệng mắc quai ... thanh long thể này cơ chứ. Huhu!

Dương cầm điện thoại lên, lấy hết tinh thần “tấn công là cách phòng ngự tốt nhất” để bấm số của Định. Những ngón tay cô xoắn lại một cách vô thức khi đợi tiếng chuông vang lên.

Nhưng rồi Dương chờ ra. Điện thoại vang lên cái cùm từ mà bình thường Dương ghét cay ghét đắng “Ồ e í, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”.

Dương thở hắt. Vậy là sao? Không lẽ anh sợ khủng bố đến mức tắt lịm luôn rồi!???

Đúng lúc Dương còn đang chán đời, thì Định, anh chàng gầy như một chiếc que và có cái cổ sinh ra để cho người khác... bóp bồng ló đầu vào: Tình yêu ơi, anh vừa email ảnh cho em rồi đấy.

Đang cơn điên tiết, Dương rú lên: Đấy... đấy cái con khỉ! Anh giết em rồi biết chưa?

Định ôm đầu rất kịch: Ôi, anh mà giết được em á! Thế quá bằng Trung Quốc tự đứng nó lại hết đông dân, chuồng bò nó không còn muối hử...

Dương ăm ịch không thèm tung hứng mấy trò trêu chọc của Định, quay ra mở mail, lấy ảnh rồi gửi bài cho Tân, bụng dạ nghĩ hôm nay ra đường không biết có dẫm phải... đồng phân nào không mà đen thui đen thui thế không biết...

Để tô điểm thêm bức tranh đen sì trong ngày của Dương, điện thoại của cô báo cuộc gọi đến. Là mẹ cô. Dương nhăn nhó. Thôi chết toi rồi. Sắp đến ngày nghỉ 30.4, mẹ cô sẽ lại ca thán bài ca quen thuộc: Có về nhà không? Quan trọng hơn là: Có dắt thằng nào về không?

Dương chép miệng, quyết định sử dụng tuyệt chiêu “Ta cứ lờ đi rồi mọi việc sẽ ổn cả”, cô để điện thoại tắt chuông, miệng cố huýt sáo thật to, trấn an rằng mình không đến nỗi chán đời lắm. Ấy da, cuối cùng điện thoại nó cũng đã im lìm. Hê hê, cuộc đời bắt đầu le lói tí ánh sáng đây.

Nhưng ngay lúc đó, tí ánh sáng le lói ấy cũng tắt phụt, và chứng minh luôn cái mệnh đề rằng “Ta cứ lờ đi thì mọi việc cũng chẳng ổn hơn tí nào”.

Điện thoại của Dương lại rung lên báo tin nhắn. Dương run run cầm điện thoại lên. Tin báo tử đến từ ai đây, mẹ, hay Định??? Cả hai đều thảm khốc như nhau. Dương nhắm mắt mở đại.

Cuối cùng cô cũng thở ra nhẹ nhõm khi thấy tin của mẹ. “Mày dám không nghe điện thoại của mẹ??? Giết bây giờ!!!!”.

Đọc tin nhắn sắc mùi súng đạn “yêu thương” của mẹ, Dương thở dài. Hóa ra, thói quen dùng động từ “mạnh” của cô không phải tự nhiên mà có. Nó có tính di truyền!

Dương bấm số gọi lại. Vừa thấy mẹ hét toáng lên “Ỉn kia”, Dương vội vã ra giọng thì thà thì thào “Mẹ... tối con gọi cho mẹ nhé. Con đang họp. Nói nhiều là sắp giết con chứ không phải mẹ đâu. Thế nhé. Bái bai mẹ”

Dương cúp máy, phủi tay. Xong! Vậy đấy. Đối phó nhiều là nó cũng thành bản năng mà ^^

Thò tay tắt máy tính, xách ba lô lên, Dương ngẫm nghĩ không biết làm gì để khiến mình vui hơn, và quên đi cái tin nhắn trái khoáy vừa rồi. Dương liệt kê trong đầu vài thứ mình hứng thú, rồi bốc mấy gọi cho Giáng Châu.

“Ê, ku, đi chơi bi – a với ta không?”

Rất nhiều người thường hỏi vì sao một đứa trẻ trông rất “Nông Văn Rền” như Dương lại thích chơi bi – a? Dương chơi không giỏi, chọc 5 quả chắc mới trúng một quả. Nhưng cô yêu thích cảm giác khi viên bi tìm được đúng đường đi của nó. Cả cảm giác vừa tức vừa buồn cười, khi ngắm chán ngắm chệ rồi mà vẫn trượt.

Với trò chơi không hề có năng khiếu này, Dương vẫn thích nó vì một lí do ít người biết. Chuyện đó gắn với Giáng Châu, cô bạn thân thiết thời đại học của Dương và một cậu bạn khác. Cậu bạn này rất hâm mộ Giáng Châu. Có một lần, khi cô và Giáng Châu đang chơi bowling trên Starbow, cậu ấy rủ hai đứa xuống The One ngay gần đó chơi Bi – a. Ban đầu hai đứa còn ợc ợc chán, nhưng sau, bị tò mò dụ dỗ nên cả hai cũng lớt tớt chạy xuống.

Lần đầu chơi, cả Dương và Giáng Châu cầm gậy đều như cầm que chọc ổi, trông rất tức cười. Nhưng khi chọc được bi vào lỗ thì hai đứa thích mê tới rụng rời, đập tay nhau chan chất đầy hi hã.

Sau lần đầu đầy phấn khích đó, cậu ấy dắt hai đứa đi chơi vài lần nữa. Chuyện đeo đuổi của cậu ấy với Giáng Châu cũng khá dài kì nhưng không đầu vào đâu. Về sau, dường như cậu ấy cũng mang máng nhận ra, Giáng Châu đã có người yêu rồi.

Dương vẫn nhớ, cậu ấy thường để trên status của mình “Vì cuộc sống là không chờ đợi”. Cách sống của cậu ấy cũng thế, nồng nhiệt và luôn tăng tốc. Thế nhưng, sau đó ít lâu, cậu ấy bị một tai nạn xe máy thảm khốc và qua đời. Cùng thời điểm đó, quán The One ở Đông Tác mà họ chơi lần đầu cũng đóng cửa...

Đó là một cú sốc, với cả hai đứa. Sau một thời gian rất lâu không dám bén mảng đến bàn bi – a, hai đứa lại quay lại chơi, như một cách để nhớ về cậu bạn ấy. Chơi rất lâu và không hề tiến bộ, nhưng cả Dương và Châu vẫn thường rủ nhau đi chơi, khi buồn, khi rảnh rỗi, và đôi khi, chỉ là vì muốn nghĩ rằng, có thể, ở nơi nào đó, cậu ấy sẽ vui vì hai đứa vẫn tiếp tục trò chơi cậu ấy đã từng dạy.

Vì cuộc sống là không chờ đợi. Cho nên, sau đó Giáng Châu kết hôn với người mà cô ấy yêu. Còn Dương, vì không chờ đợi, nên cũng cố mà sống kiếp Gái già một cách vui vẻ nhất. Cô không muốn mình buồn dù một phút.

Bởi vì Dương ý thức rất rõ một điều rằng, nỗi buồn không đáng sợ.

Nó chỉ đáng sợ khi thành thói quen...

7. Chương 07

Chương 7.1: Khuôn mặt khó có thể lầm lẫn

(Đường Lâm, 4. 2011. photo by Khanhha)

Dương bước vào quán bi – a. Là ban ngày, quán tương đối vắng vẻ. Nhưng việc một đứa con gái như Dương bước vào quán cũng khiến cho vài anh chàng thanh niên hiếu kì ngược lên nhìn. Đã thành quen, Dương cố tỏ ra bình thản, cô mỉm cười với cô bé nhân viên mặc đồng phục váy ngắn quen mặt.

Cô bé nhanh nhẹn tới bàn xếp bi, bắt chuyện.

“Bạn của chị chưa đến à?”.

“Ừ, tí nữa chị ấy mới đến”.

Dương ngẩng ngó rồi lấy một cây gậy trên giá đỡ xuống, bắt đầu phá bi. Cô thông thả chơi một mình, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ. Cô nàng Giáng Châu này hôm nay tự dưng lại giờ đây thun mới mẻ chứ.

“Anh chơi cùng nhé”.

Một anh giai ở đâu bước tới, mặt mũi sáng sủa mà tới cũng... sủa luôn, nhìn Dương, trưng ra nụ cười đầy hữu hảo thân thiện.

Chỉ tiếc là Dương không có hứng. Cô không thích những kẻ mày râu nhẵn nhụi, giọng nói ướp toàn đường ... hóa học, đặc biệt lại càng không thích với những vụ làm quen bên bàn bi – a.

Dương cười nhẹ “Bạn em sắp tới rồi”.

Anh chàng không hề nản lòng “Thì anh chỉ chơi cho đến khi bạn em đến”

Dương lấy lơ thoa đều đầu gậy, ngược lên lãnh đạm “Xin lỗi, nhưng em chỉ quen chơi với bạn em thôi”.

Anh chàng làm một điệu bộ khoa trương, tỏ ra kiêu “tiếc thật” rồi quay người bước đi. Về bàn, mấy tên bạn cười há há lên trên chọc.

“Tao đã bảo mày đừng có dây vào mấy em đó mà... Thế nào chẳng đang đợi cạ”.

Dương hơi buồn cười, đúng là cô đang đợi “cạ”, mà cái cô nàng “cạ” này có đến muộn thì cũng phải báo cho người ta một câu chứ. Đang định móc điện thoại ra gọi thì tiếng ồn cãi vã ở khu phòng bên cạnh vọng tới. Đó là khu phòng Vip mà Dương có ngó qua mấy lần, nhưng chưa bao giờ vào. Nghe loáng thoáng bảo trong đó chỉ những bọn ăn tiền chuyên nghiệp mới chui vào thôi.

Từ căn phòng đó, tiếng ồn chửi rủa vang lên âm ỉ. Dương chau mày, định đi ra ngoài quán để gọi thì đột nhiên, có tiếng “rầm” lớn. Tiếng gậy, tiếng bị ném loảng xoảng xuống sàn vô cùng nhức óc. Cùng lúc là tiếng lao vào nhau đánh đấm của một số thanh niên.

“Đập chết mẹ nó đi”

“Xem mày còn dám đòi tiền bọn ông không”...

Dương lay hoay nhìn hai cô bé nhân viên phục vụ, mặt xám ngoét chạy vào phòng, rồi lại te tái chạy ra, nhào đến vồ lấy điện thoại, bấm bấm số. Hình như là gọi cho người quản lý, báo cáo tình hình. Nhưng chưa kịp gọi thì cánh cửa phòng Vip bật tung, rồi bốn năm thanh niên đang đánh đấm loạn xạ ngẫu kéo cả chùm ra ngoài, xông phi vào nhau những cú như trời giáng. Một gã tóc vàng khè thấy cô bé phục vụ đang lấy bẫy gọi điện thì nhào đến, giật chiếc điện thoại ném đi, đẩy cô bé ngã dúi xuống đất.

Mấy thanh niên đang chơi xung quanh thấy “có biến” vội dạt vào một góc, hiếu kì nhìn màn phim hành động từng bừng trước mặt. Anh chàng vừa nãy chơi cùng Dương thì hòa theo vài thanh niên yếu bóng vía chạy như vịt ra ngoài sảnh.

Cô bé nhân viên vẫn nhăn nhó vì đau, Dương vội nhảy đến đỡ cô bé dậy, dìu vào một góc, rồi quay lại nhìn hoảng nhìn cảnh trước mặt.

Đám thanh niên đang quây lấy một cậu thanh niên áo trắng, không ngừng đấm đá nguyên rủa. Loáng thoáng giữa những bóng người, Dương nhìn thấy những vết máu loang chảy trên màu sơ mi trắng xóa.

Trực giác mách bảo Dương không nên dính vào mớ rắc rối này, nhưng khi nhìn cậu thanh niên ngã vật xuống sàn, Dương quên bồng thứ linh tính thường xuyên chính xác ấy. Cô nhảy dựng lên, gân cổ.

“Dừng lại!!!!!!!!!!”.

Tiếng hét lạnh lạnh của Dương khiến đám thanh niên đồng loạt quay lại, trở mắt nhìn cô gái người bé con đang trừng mắt giận dữ. Cả đám sững lại, thoáng ngơ ngác.

“Con nào đấy?”

“Ai biết là con nào... Kệ mẹ nó...”

Gã tóc vàng khè chỉ về phía Dương “Khóa cái mồm của cô em lại. Không không còn răng mà ăn cháo đâu”.

Cơn tức bực phùng lên, Dương gầm lên “Còn mấy anh thì cũng không được ăn cháo trong đồn đâu. Công an sắp tới rồi, còn thích được xích lại hả?”

Mấy thanh niên trợn mắt lên. Dương hung hăng giơ chiếc điện thoại vẫn đang bấm số của Châu, hét lên “Còn không mau biến đi”...

Tay tóc vàng khè điên tiết lao đến, nghiến răng.

“Mẹ kiếp, cái con ranh này...” Hắn vừa túm cổ Dương thì đúng lúc đó, tiếng cửa bật mở, rồi tay quản lý cùng mấy nhân viên bảo vệ lao bổ vào.

Dương thấy mình bị lẳng như bao gạo xuống đất. Cái mông suốt ngày ngồi lì trước máy tính phát huy độ chai cơ bản, hạ cánh an toàn “bịch” một nhát, ê ẩm một chút nhưng căn bản là không sao. Trước mắt cô là một màn loạn xạ ngẫu của mấy tay bảo vệ và mấy thanh niên đang hồi quá khích. Tiếng rủa xả, tiếng chửi tục, tiếng kêu văng vì trúng đòn ỉnh tai nhức óc xung quanh.

Đúng lúc đó, thì tiếng còi công an hú lên từng hồi. Cả đám thanh niên nghe thấy vậy sững lại một thoáng. Một tay gào lên “Chạy đi”. Mấy tên khác vội vàng tản ra các hướng chạy sạch. Đám bảo vệ nháo nhác đuổi theo, hét hò ồm ồm.

Dương ngó ra nhìn một đồng trống trắng trên sân. Cậu thanh niên bị đánh cho tơi tả và bầm dập vẫn nằm bẹp dưới đất. Dương lấy hết can đảm, lò dò đi tới.

Cậu thanh niên mặt hơi chúi xuống sân. Dương bước tới, cô sợ hãi khi thấy máu sũng cả dưới sân, loang trên từng vệt trên chiếc áo sơ mi trắng. Tiếng thở yếu ớt xen giữa tiếng rên rỉ nhẹ nhàng. Dương nhẹ nhàng xoay đầu cậu ta lại để khuôn mặt trắng xức không bị chạm xuống sân.

Khoảnh khắc khuôn mặt hướng về Dương khiến cô sững người, choáng váng. Dù những vết thương đã sưng tấy, máu chảy rịn từ trán xuống nơi khóe mắt, nhưng đó là khuôn mặt khó có thể lầm lẫn.

P/s: Bi đã trở lại, ăn hại hơn xưa, ke ke ke ke! Chúc cả nhà 1 tuần vui vẻ và làm việc đầy hiệu quả!

Chương 7.2: Số cô là số con rệp rồi...

(Cát Bà 2009, photo by Thủy A)

Đôi mắt một mí bị máu che mờ hấp háy mở ra. Quân lơ lơ nhìn Dương, hồi lâu thì thào dứt quãng.

“Nhái... bèn... à...”

“Cậu có sao không... Này...”

Nhưng tiếng của Dương đã lẫn vào tiếng bước chân rầm rập của đám bảo vệ quán bi a đang ùn ùn quay lại. Công an cũng phi vào nhộn nhạo khắp phòng. Chủ quán bi – a hồi hải làm việc với bên công an để giải quyết theo tinh thần nội bộ. Theo đó, chẳng biết hai bên dầm dúi với nhau những gì, chỉ thấy các chú mặc đồng phục nhảy lên xe hết lượt, ra đi không kèn không trống. Chỉ còn lại nội bộ người của quán đang lay hoay dọn dẹp.

Một đồng con người nhưng chẳng ai để ý đến Dương đang hoảng lên đỡ lấy đầu Quân. Cô không hề có kĩ năng cấp cứu nào, nên quay ra nhìn cả đám người gất lên sột ruột.

“Ê này, có ai không, ra xem cậu ấy một chút...”

Đúng lúc đó, cái đầu trên tay Dương trĩu xuống, khiến Dương lặng người.

Tim cô như ngừng đập một giây.

Cậu ta – cái kẻ khiến cô không tiếc lời nguyện rửa suốt sáng hôm nay, đã vinh quanh lẫn ra... ngất xỉu.

Dương, Quân, và tay quản lý của quán bi – a lập tức bị tổng vào một chiếc taxi, phi thẳng đến bệnh viện. Dương cúi nhìn cái kẻ bầm dập trên vai mình, thấy máu đỏ loang ra cả quần áo, bất giác rùng mình. Cô vốn không phải là kẻ sợ máu, nhưng ngay cả xem phim đi nữa, cô cũng không thích thú gì mới những màn máu me be bét. Mà ở đây, là máu thật chứ đâu có phải tương cà chua, tương ớt hay phẩm màu gì đâu. Huhu.

Mà sao cậu ta lại ngất xỉu? Không biết cái đầu óc quái chiêu của cậu ta sau vụ này liệu có vài sợi dây nào nó lại nối nhằm với nhau không? Hay cậu ta có mất trí nhớ luôn như trong phim Hàn Quốc không? Hay lại thành ra từng từng sáng nhất lá trưa đá ống bơ, tối làm thơ đêm thẫn thờ chờ trời sáng???

Dương vội lắc đầu, cố xua đi những suy nghĩ mỗi lúc một thêm kinh khủng.

Tay quản lý nhìn Dương, như hiểu.

“Không sao đâu. Anh nhìn thì biết. Mà em là người yêu của cậu này hả?”

Dương há mồm miệng (chắc nhét được nguyên cả nắm đấm vào... mồm), sau đó nhăn nhó.

“Anh nói gì vậy. Cậu ta còn chưa bằng tuổi em út em í”...

Tay quản lý cười ruồi.

“ Em út thì có sao! Máy bay bà già với phi công trẻ bây giờ đang mốt mà...”.

Dương chưa kịp phản đối thì taxi dừng ngay bệnh viện. Tay quản lý vẻ như đã quen với việc xóc nách những anh chàng bị đánh cho như tử nên đỡ Quân rất chuyên nghiệp, nhưng vì dáng vẻ quá mức công kênh của Quân khiến anh ta tương đối vất vả. Dương lúp xúp chạy theo. Vai áo đỏ lè của cô khiến vài người hiếu kì ngoái nhìn.

Sau khi Quân được đưa vào phòng cấp cứu, anh chàng quản lý vốn có thân quen gì với bác sĩ ở đây (có khi đưa khách hàng vào đây thường quá cũng nên!!!) chạy đi hỏi han cơ sự. Dương ở ngoài hành lang, đi đi lại lại, nỗi lo lắng vẫn vơ về sự ngất xỉu bất thành linh của Quân trở lại. Cô e sợ một chút. Thường là người ta hay bất tỉnh khi có một va chạm vào đầu. Mà cứ vấn đề liên quan đến cái đầu thì đều đáng để... đau đầu cả. Không biết ông chú quý hóa của cậu ta khi biết việc này sẽ thế nào nữa!?

Ý nghĩ đó khiến Dương ngẩn người. Ôi, sao mà cô ngốc nghếch đến vậy chứ? Đáng ra việc làm đầu tiên của cô là phải bốc máy lên gọi ngay cho người thân của cậu ta. Mà người thân của cậu ta ở đây là ai? Là Định – người mà mới buổi nay thôi, cô đã nghĩ mình phải cần kha khá tí can đảm để gọi cho anh.

Nhưng bây giờ là thế chẳng đáng dừng, liên quan đến tính mạng người thân của anh kia mà. Dương hồi hải bẩm số, và nín thở chờ đợi.

Tuy nhiên, phía đầu dây, lại vang lên cái giọng điệu làm Dương chán ngán “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”.

Dương nhìn chiếc điện thoại, lăm bằm nguyên rửa. Chết tiệt... Đúng là chết tiệt. Số cô là số con rệp rồi. Nếu như không liên lạc được với người nhà của cậu ta, thì cô sẽ phải nhằng nhằng ở đây mà chăm sóc. Chứ tay quản lý xong việc thì cũng phui tay mà về sớm chứ trông mong gì.

Đúng như dự đoán của cô, tay quản lý sau một hồi lằng xằng quần chân mấy ông bác sĩ thì chạy lại phía cô, rút ra tấm card, trưng nụ cười đầy màu sắc ... mặt dịch.

“Em! Anh hỏi bác sĩ rồi. Không sao. Băng bó xong lúc nữa là tỉnh ngay”

“Nhưng cậu ta có làm sao...”

“Không sao mà lạ. Anh có việc phải về rồi. Em cầm card này, có gì báo anh nhé...”

Dương ngáo mặt “Ồ nhưng mà...”.

Tay quản lý vẻ như biết tổng Dương sợ anh ta bỏ của chạy lấy người nên cười cười.

“Yên tâm. Quán của anh còn đó, anh trốn sao được. Vả lại cậu ta không có gì nghiêm trọng đâu. Anh có tí việc, sẽ quay lại sau...”

“Ồ nhưng mà, anh ơi. Em không phải là...”

Tay quản lý nháy mắt “Đừng có chối là không biết cậu ta. Anh là thấy bọn em có duyên đấy. Thề với em luôn, tình yêu bắt nguồn từ bệnh viện bao giờ cũng rất ... bền vững”

Rồi mặc cho Dương trợn rách cả mắt, tay quản lý bỏ đi thẳng, mặt còn vài phần hớn hỡ, không biết vì thoát khỏi mớ rắc rối, hay vì nghĩ mình vừa “phun châu nhả ngọc” ra một câu quá mức để đời.

Chương 7.3: Anh nhận thấy mồ hôi nhớp nháp nơi bàn tay...

Nhà hàng nằm sâu phía trong khu Ciputra, với một dòng chữ tiếng Nhật đơn giản trên biển hiệu. Đứng bên cạnh hàng trúc, mấy cô nhân viên mặc áo dài cách tân cúi rạp người, xỏ ra vài câu chào tiếng Nhật khiến mấy tay giám sát người Nhật cười phá lên thích thú. Lần này đặc biệt để chiều lòng bọn Nhật đang gây nhiều rắc rối, ông Thụ đã đặt bàn ở hẳn một nhà hàng chuyên đồ ăn Nhật rất được khen ngợi. Nhìn phản ứng thích thú của bọn chúng, ông thăm thở nhẹ rồi quay lại nhìn Định. Cậu thanh niên này vẫn với vẻ mặt khó đoán, chậm rãi bước vào.

Là người nói nhiều, xởi lởi, ông Thụ thường “hợp cạ” với những gã mồm mép tép nhảy, hoạt ngôn, chém gió tung bừa, nhưng không hiểu sao ông lại đặc biệt cảm mến Định. Cái vẻ trầm lặng, không bao giờ “nổ”

của cậu ta, luôn làm ông yên tâm và tin cậy lạ lùng. Có lẽ vì thế, ông đã muốn để dành Định cho Dương, cô cháu gái mà ông quý nhất. Nhưng xem ra, Định không mặn mà với những vụ mai mối. Mà có thể, cậu ta không hứng thú với hôn nhân. Mà cũng có thể, Định không hứng thú với đàn bà con gái.

Ông Thụ phì cười với những suy đoán của mình, rồi ngoắc Định đang uể oải bước vào. Ông không quên để ý đến vẻ mặt anh khi Định đi qua mấy cô gái lễ tân đang cúi đầu chào. Anh lịch sự cười lại, nhưng lập tức đi ngay, không có ý tận hưởng những ánh mắt của những cô gái thanh xuân đang dán vào mình đầy ngưỡng mộ. Cái vẻ thờ ơ một cách thật lòng thế, hình như thường được các cô gái trẻ thích mê. Ông Thụ thở dài nghĩ, Dương mà gặp Định, thế nào cô cũng ưng anh chàng này.

Ông biết, vì mắt cô và mắt ông nhìn, rất giống nhau.

Định rảo bước nhanh hơn theo đoàn người đi về phòng. Mắt anh liếc qua những kệ rượu san sát, ngán ngẩm nghĩ đến một buổi tối chỉ có sự hành hạ với cái dạ dày.

Trong căn phòng được đặt sẵn, đồ ăn dần được bày ra. Định lẳng lẳng cầm chai sake đặt trong bình đá, chậm rãi tiếp rượu cho từng người. Mấy tay người Nhật khi ngồi bên bàn rượu, đã vớt cái vẻ khó đăm đăm khi ở trên bàn thương thảo, cũng vớt luôn cái bộ mặt cau có khó ưa ở công trường... Định trầm nghĩ trong lòng, đúng là có những việc, chỉ có thể giải quyết bên bàn rượu. Mà đó lại là nơi anh chẳng thích thú gì.

Ông Thụ như mọi khi trở thành người khuấy động không khí. Ông chủ động gợi chuyện và pha trò, lắng nghe một cách hồ hởi thứ tiếng Anh khó nghe của mấy tay giám sát, thậm chí nói được vài từ bậy bạ tiếng Nhật khiến bọn giám sát cười phá lên húng chí.

Trong việc thiết lập những mối quan hệ ngoại giao, ông Thụ là một người đáng nể. Sự xuề xòa và hài hước của ông khiến người ta lập tức thấy gần gũi. Trái ngược, Định là người ít nói, chỉ nói khi được hỏi đến, và chỉ trả lời những vấn đề thực sự liên quan. Trong cả bữa ăn, anh tiếp rượu cho cả bàn, lịch sự, nhã nhặn, và đôi khi hơi xa cách. Đôi khi Định hơi áy náy vì mình không làm gì để cho không khí “tưng bừng” lên, nhưng thật may, ông Thụ với lối nói chuyện thẳng thắn, cởi mở, và luôn thu hẹp lại mọi khoảng cách đã trở thành “đỉnh” của mọi cuộc nhậu, khiến nhiệm vụ của anh trở nên rất nhẹ nhàng. Như tối nay vậy, chỉ rót, cung, và uống.

Đúng khi cuộc rượu vào lúc vui vẻ nhất, thì cánh cửa bật mở. Rồi một người đàn ông bước vào. Ngay khi ánh mắt Định chạm phải ông ta, cả người anh co rút lại. Mặt anh đóng băng.

Người đàn ông hoàn toàn bình thản, ông bước vào bắt tay ông Thụ và mấy tay giám sát của Nhật. Ông Thụ cười phá lên sáng khoái.

“Anh Vũ. Không ngờ anh cũng đến được cùng. Tôi có nên cảm thấy vinh dự quá không đây?”

“Còn tôi có nên cảm thấy mình là người ăn chực không?”

Cả hai cười ha hả. Mấy tay giám sát cũng nhìn ông Vũ cung kính, bắt tay chào hỏi rối rít.

Hơi thở Định dồn dập. Anh thấy như chiếc cà vạt đang dần thít lấy cổ mình. Đúng lúc, ông Vũ đến ngồi trước mặt anh, chìa tay điềm tĩnh.

“Chào cậu”.

Định bắt tay ông. Anh nhận thấy mồ hôi nhớp nháp nơi bàn tay mình chạm phải bàn tay nóng sực của ông ta. Đôi mắt hai người một lần nữa gặp nhau, chỉ có sự lạnh giá.

Bữa ăn tiếp tục, nhưng với Định, dài như một thế kỷ. Anh chỉ mong bất ngờ điện thoại reo, để anh có một cái cớ trốn khỏi bữa ăn mệt nhọc này. Nhưng cái điện thoại của anh, hết pin một cách đúng lúc và vô duyên lạ lùng.

Dương ngồi trong phòng yêu cầu của bệnh viện. Trên chiếc giường, khuôn mặt Quân bị băng bó trắng xóa vì hai vết rách lớn ở trán và sau gáy. Bác sĩ nói cậu ta ngất vì mất nhiều máu chứ không sao cả. Những vết thương chỉ ở phần mềm...

Quân đã tỉnh một lần, nhưng bác sĩ có tiêm cho cậu ta một mũi giảm đau. Giờ đây, cậu ta im lìm trong giấc ngủ, hiền lành một cách ngỡ ngàng với những miếng băng trắng được quấn đầu đó quanh người, thỉnh

thoảng lại rên lên vài tiếng trong giấc mơ.

Trời đã sập tối. Dương gọi điện lại cho tay quản lý quán bi – a , thì chỉ có tiếng chuông reo đàng đẵng. Gọi vài lần cô bắt đầu nản. Điện thoại của Định vẫn không kết nối được. Cô lấy hết sự kiên nhẫn cuối cùng, nhấn cho Định: Quân bị thương. Anh đến ngay bệnh viện nhé, địa chỉ XXXX...

Nhấn xong một tin nhắn mà Dương chẳng mấy may hi vọng gì có được sự hồi đáp đó, cô bắt đầu xoa bụng. Bụng cô mềm nhũn ra vì đói, vì cả một ngày căng thẳng đầy những biến cố không đâu vào đâu. Nhìn Quân một thoáng, Dương nghĩ chắc cậu ta còn ngủ lâu. Cô lò dò ra khỏi phòng, đi ra hành lang. Đang mãi cầm cúi đi, lúc đến đoạn rẽ xuống cầu thang, Dương chợt hết hồn khi thấy từ phía dưới, một bóng áo sơ mi đen, lao vù về mình như tên bắn.

8. Chương 08

Chương 8.1 Chiếc lưng đang sát gần mình nhất...

(V.Resort, 2011, photo by HaiAnh)

Định nhận thấy mình đang lao bổ về phía cô gái đang cúi đầu đi xuống cầu thang thì vội vàng lách sang một bên. Anh không hề biết cái cô gái vừa giật mình sợ hãi vì thấy một cục đen sì lao vào người cũng né sang một bên y hệt như mình. Cả hai vấp vào nhau cái cốp và loạng choạng ngã ngay chiều ngả của cầu thang.

Định cố đỡ cô gái nhưng không được vì mất đà. Cả hai đổ rầm lên nhau trong một tư thế kì quặc.

Dương choáng váng chưa hiểu sự tình thế nào, chỉ thấy bị một người đang ... đè lên mình đến mức khó thở thì lắp bắp.

“Anh... anh làm cái gì thế?”

Định lén quỳnh cổ chống tay để đứng dậy, nhưng lại chống vào bụng Dương. Cô hét lên, theo phản xạ ... đạp luôn một cái, khiến Định ngã sang một bên, va vào thành cầu thang đau điếng.

Dương hết hồn, vội lồm cồm bò dậy, lại gần kề mà suýt chút nữa cô đã “ngộ sát”, áy náy.

“ Xin lỗi nhé. Tôi không cố ý. Anh...anh có sao... không”

Dương chìa tay định kéo người đó lên. Trong bóng tranh tối tranh sáng của ngọn đèn nơi bậc cầu thang bệnh viện, Dương sững người khi nhận ra Định. Cô ú ớ.

“Anh... anh ạ”.

Định nhận ra Dương, anh cũng giật mình sững sốt, nhưng rồi nhớ ra điều quan trọng, anh vội vã bật dậy, túm lấy tay cô.

“Quân. Nó sao rồi??? Nó ở đâu?”.

Bị bóp đến phát đau, Dương cố kìm nén rút tay ra nhưng không được, cô trở bàn tay còn lại lên tăng.

“Ồ trên ấy”.

Bàn tay của Dương lập tức được buông tự do. Định xoay người quay ngoắt chạy lên cầu thang, bỏ mặc Dương đứng chơ vơ, chưa hết bất ngờ vì cuộc chạm trán kì quặc. Phew, thế là quái nào nhỉ? Có lẽ cuối cùng anh ta cũng mở điện thoại, thấy tin nhắn và lao đến đây. Nhưng không nhất thiết phải coi cô không khác gì củ khoai thế chứ?

Nghĩ đến “củ khoai”, Dương lại sực nhớ ra mục tiêu nhét cái gì vào bụng của mình. Cô đang còn lên trong cơn đói. Người cô bắt đầu bủn rủn theo cái kiểu quá quen thuộc mà cô đã biết: tụt huyết áp. Nhưng nghĩ giờ mình bỏ đi ăn thì cũng hơi vô lương tâm, ít ra cũng lên để trình bày cụ thể tình hình với Định cho anh ta đỡ... xoắn quẩy. Cứ nhìn điệu bộ hoảng hồn vừa nãy, cũng đủ biết nếu có chuyện gì với Quân, anh ta sẽ không khác gì một con gà mái nhảy ổ, cục ta cục tác loạn xạ ngẫu. Nghĩ đến hình ảnh này, đột nhiên Dương phì cười, cô phì phì đút quần rồi lách thếch quay lên phòng.

Khi Dương đẩy cửa vào, cô bất ngờ sững lại khi thấy hình ảnh, Định đứng như tượng đá nhìn cái kẻ đang dây dợ bằng bó lòng thông trên người. Về mặt anh lặng đi. Một cảm xúc khó tả trên mặt anh khiến Dương thậm chí không dám thở mạnh. Cô bất động nhìn cái con người bất động đang nhìn ngắm một kẻ bất động thương tích đầy mình trên giường.

Nhưng, như mọi khi, cái dạ dày vô duyên của cô lại réo lên òng ọc cực kì ... đúng lúc. Buổi tối. Khu bệnh viện vắng người, im ắng đến mức âm thanh đó vang lên chẳng tạo nhĩ chút nào.

Định giật mình quay ra phía Dương, khiến cô chỉ mong tự dưng mặt đất toác ra, cho mình nhảy xuống. Nhưng tất nhiên, mặt đất không đời nào nứt toác ra cả, vậy nên cô đành ngượng ngập xoa bụng, nói lảng đi.

“Cậu ấy không sao. Vẫn đang còn chút thuốc giảm đau nên ngủ say lắm...”.

Định gật gật đầu. Anh không nói gì khiến Dương một lần nữa cảm giác mình là người thừa. Anh ngồi xuống bên cạnh giường Quân, quan sát hồi lâu.

“Chuyện gì?”

Dương ngẩn ra một lúc mới hiểu là Định đang hỏi mình. Cô chép miệng, nói đơn giản.

“Đánh nhau trong quán bi – a. Bị đánh hội đồng”.

Định không nói gì nữa. Dương cũng im lặng, tự thắc mắc không biết mình có nên “bàn giao” lại Quân cho Định, rồi cấp đít đi về nhà không. Cô đã đủ mệt lắm rồi.

“Đây là phòng bệnh theo yêu cầu???”

“Vâng”

“Có y tá chứ?”

“Có. Nếu mình yêu cầu thì sẽ có người trông cả đêm giùm...”.

Định gật đầu, không nói gì, lách qua Dương, đi thẳng ra ngoài. Dương mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế sát phòng. Mình thậm chí chẳng được coi bằng một củ khoai. Dương ảm ức nghĩ. Chắc anh ta nghĩ mình là con giun con dế sao mà có đi cũng không nói được một lời. Thôi được rồi, khi anh ta ta trở lại, cô dứt khoát sẽ tổng trả cái “của nợ” này cho anh ta. Hôm nay cô làm người tốt thế là đủ rồi.

Đang nhắm mắt lơ mơ trên ghế, thì có tiếng bước chân trở lại. Định cùng một cô y tá đáng điệu mập mập đi vào. Định quay sang cô y tá, nói nhẹ.

“Chị trông cẩn thận nhé. Có việc gì gọi ngay cho tôi. Tôi sẽ trở lại sớm”.

Cô y tá cười nụ cười có tên là “yên tâm đề” rồi đi vào, bắt đầu kiểm tra lại Quân một lần nữa. Định đến bên Dương khi cô đang lơ đãng mở mắt ra.

“Đi nào, tôi đưa em về”.

Câu nói dịu dàng có sức sát thương ... khủng khiếp làm cho Dương mờ mắt một lúc. Cô đứng dậy, định thần một hồi lâu, rồi bước theo chân Định đang dứt khoát đi ra cửa.

“Cậu ấy... nhưng để cậu ấy...”

“Không sao. Tôi hỏi bác sĩ rồi. Vả lại có cô y tá trông nữa”.

Dương gật gật đầu đi theo Định. Khi đến khoảng sáng nơi họ đâm sầm vào nhau lúc trước, Định quay sang Dương. Lúc này anh mới để ý đến những vết máu loang lổ trên người Dương.

“Vừa nãy em định đi ăn à?”

“Vâng”.

“Đồ ăn bệnh viện giờ chắc vẫn còn. Nhưng khó ăn đấy. Chịu khó đi xa một chút nhé, được không?”.

Dương gật gật đầu, không nói gì. Không phải vì quá đói, quá mệt, mà là vì, với mỗi sự ngọt ngào quan tâm, cô chẳng bao giờ có ... sức đề kháng.

Định dong chiếc FX đã theo anh từ thời sinh viên đi về phía Dương đang đứng gần ngõ trước nhà để xe bệnh viện. Trông cô bé nhỏ, yếu đuối với những vết máu còn loang đầy trên áo, và nét mặt đã tái đi.

“Em lên đi”.

Dương trèo lên xe bằng hết sức lực còn lại. Nhưng đúng lúc chiếc xe rồ đi, Dương chợt thấy một cơn xây xẩm ập đến. Chối vói, cô nhào tay ôm đại chiếc lưng đang sát gần mình nhất...

Chương 8.2: Chưa từng có cô gái nào ôm chầm lấy anh vì... đói ăn cả...

(Cầu Long Biên, 2h đêm, 1 hôm đi quay phim ngắn (đi cổ vũ, bê vác là chính) & và khi về cũng bị một trận cảm tả thất điên bát đảo...)

Định hơi sững người khi đột ngột nhận thấy lưng mình bị túm chặt. Cả một mái đầu nào đó cũng đột ngột dúi vào vai anh. Ngạc nhiên, khó xử, bần khoản, khiến anh lặng lẽ lái xe đi, dù trong đầu là vô vàn câu hỏi. Anh biết Dương không phải kiểu các cô gái sẵn sàng ôm chầm lấy lưng của một người vẫn còn lạ lẫm với cô. Thế nhưng mà... nói sao nhỉ, àh ừ thì lưng anh vẫn đang bị cô ... tóm chặt kia mà.

Định bần thần một lúc, chiếc xe mỗi lúc một chậm lại, ngập ngừng.

“Dương???”

Đôi tay đang túm lấy lưng anh lại còn... túm chặt hơn. Phía sau, tiếng thở có phần nặng nề.

“Dương???”

Khi xe Định gần như tấp lại, phía sau, mới có tiếng thì thào.

“Em... em đói quá”

Định phải dừng khựng lại để nghe giọng nói mỗi lúc một rời rạc dần.

“Anh... anh nhanh cho em ăn được không”.

Định ngẩn người. Lúc này anh mới nhớ ra dáng điệu thiếu não của Dương. Chưa một lần nào, anh từng thấy có cô gái ôm chầm lấy mình vì ... đói ăn cả, nên Định có phần choáng váng.

“Ừ. Xin lỗi...”

Định đề ga mạnh hơn. Nếu không sợ cô nàng sắp xỉu vì đói ở phía sau văng ra ngoài mất, anh chắc sẽ trở lại cái thời bốc đầu xe lên mà phóng rồi.

Quán ăn đêm lèo tèo vắng khách. Định cứ nghĩ Dương sẽ sáng mắt lên khi nhìn bát cháo bốc khói bốc ra trước mặt và sẽ ăn nhiệt tình. Nhưng cô ngồi thiếu não, nhìn bát cháo và thở đầy mệt nhọc. Định lau thìa, đưa cho cô. Đến lúc Dương cầm thìa, Định mới thấy tay cô run run. Cả khuôn mặt tái mét, những giọt mồ hôi rịn dần trên trán.

“Em ớn không?”

Dương gật gật. Cô chậm chạp ăn từng thìa cháo. Cứ như ăn là việc phải gắng sức. Định cũng gọi một bát miến lươn. Lâu rồi không ăn. Còn nhớ, thời nghèo khó, Định mỗi lần đi qua hàng miến lươn đầu hẻm, anh đều nuốt nước bọt và cái bụng sẽ kêu ục ục hết như tối nay cái bụng của Dương đã biểu tình. Giờ, khi đủ tiền để ăn tất cả những hàng miến lươn mà anh thích, thì không tìm thấy đâu cơn thèm ăn hồi đó. Nhưng người ta vẫn cần phải ăn, để sống. Phải không? Hay, cần ăn để không chết lả như cô gái đang ngồi trước anh đây.

Sực nhớ ra điều gì, Định quay nhìn chủ quán.

“Đây có trà gừng không chú?”.

Ông chủ quán cõng trần trùng trục, cái bụng như thùng nước lèo, trở mắt nhìn Định.

“Đây là quán bún miến phổ. Làm gì có trà gừng. Trà đá thì may ra còn điều chế được”.

“Vây cho cháu trà nóng. Có đường thì càng tốt”.

“Đàn ông đàn ang mà hảo ngọt thế à? Ở đây mì chính thì có chứ làm gì có đường”.

Định sững lại, gương gao.

“À vâng”...

Mắt Định liếc qua Dương. Cô vẫn chậm chạp ăn. Bát cháo vơi đi được gần phân nửa. Mặt cô vẫn màu tái tái như vậy. Định lại nhìn chung quanh. Mắt anh dừng lại ở vài hàng tạp hóa bên đường. Xa xa, có một hiệu thuốc. Định nhồm dấy, chạy đi, không nói một lời.

Khi Định chạy vụt đi, Dương mới ngẩng mặt lên, chiếc thìa rơi bịch xuống bát cháo. Cô ngồi thở. Giờ Dương mới có thể thở một cách thoải mái, thậm chí ồn ào và tự tin là mình... sống chắc rồi. Hồi nãy, cơn xây xẩm choáng váng khiến Dương không còn biết trời đất gì nữa, cứ như chuẩn bị đi gặp ông bà tổ tiên đến nơi.

Cô vốn là người rất xấu dối, khi dối tính tình cực kì khó chịu, nặng xị và đòi ăn bằng được. Ngày trước, khi đi học, túi của Dương bao giờ cũng có một ít bánh trái, và luôn luôn có kẹo gừng. Dương tất nhiên không đảm đang và lo cho bản thân mình được thế. Chẳng qua, vì mẹ biết tính cô ẩu đoảng, lại hay tụt huyết áp bất thường, cho nên cứ để sẵn ở đó. Nhưng từ khi Dương đi làm, sống một mình, thì mẹ không còn dịp để nhét quà bánh vào túi cô. Dương cũng biết thói xấu của mình nên cứ thấy dối là ăn ngay. Mà hàng quán ở Hà Nội này, nơi nào, giờ nào chẳng có. Chỉ là tối nay...

Vừa nghĩ đến đó, Dương lại thấy ...xây xẩm tiếp. Cô không biết mình đã làm gì nữa, ôm chặt cứng lấy Định cứ như lưng anh là thứ cuối cùng có thể bám víu trên đời. Liệu anh có tin, khi cô nói, nếu lúc đó, không túm lấy anh, cô tưởng như mình sẽ rơi xuống vực sâu không đáy...

Xấu hổ, thẩn thờ, mệt mỏi, mọi cảm giác trộn lẫn khiến Dương kiệt sức.

Mà Định đi đâu thế nhỉ? Hay anh hoảng hồn sợ cô lại lên cơn ôm chầm lấy mình nên chạy mất dép rồi?

Dương vẫn đang thẩn thờ với viễn cảnh bị bỏ lại một mình thì Định trở lại. Anh lại gần ông chủ quán trần trùng trục ấy, nói gì đó, rồi lấy phích nước, pha pha khuấy khuấy. Dương giương mắt lên nhìn khi thấy Định quay lại, đặt vào tay cô cốc trà nóng bỏng. Mùi gừng thơm lừng khiến Dương như tỉnh lại.

“Uống cái này đi”

Dương nhìn Định một cái, lại nhìn cốc trà gừng trong tay, cơn yếu đuối đến bất thành hình khiến Dương thấy mũi cay cay. Cô vội vàng uống một ngụm.

“Cẩn thận nóng!!!”

Nhưng lời cảnh báo của Định không còn kịp. Dương chỉ thấy một cảm giác bỏng ran khắp lưỡi và cô phun ra ngay lập tức, may mà không nhằm trúng Định. Dương lén quỳnh đặt cốc trà xuống, mặt mày ngẩn ra, không còn biết có nên chết luôn cho đỡ xấu hổ không thì xấp giấy ăn rẻ tiền của quán ăn đã vội vã được đặt vào tay cô.

“Quên, tôi không kịp nhắc em”.

Dương lau lau miệng, ngồi đần ra, lại nhìn Định, như một con ngốc. Còn anh nhìn cô đầy cảm thông.

“Không sao chứ?”

Không biết vì sự “dịu dàng quá dịu dàng không chịu nổi” của Định, hay vì sự vô duyên không tả xiết của bản thân, hay vì cơn điên chập cheng bỗng dưng ào tới sau một ngày đầy biến động, mà Dương đột nhiên lẩn ra... khóc.

Chương 8.3: Miếng ăn giữa đàng, ai đàng hoàng là đại

(Tết 2008, trên bờ đê nhà ông nội)

Chiếc xe FX phóng vút đi trong đêm. Thành phố này, có những buổi đêm đèn vàng vắng lặng. Một gã trai im lặng một cách nghĩ ngợi, nhưng cố ra vẻ chăm chú lái xe, một cô gái ngồi sau, mặt ngẩn ngơ, mắt vẫn còn sưng đỏ và mái tóc bay tung rối bời.

Nhưng, trên đường bất ngờ mọc ra hai anh cảnh sát cơ động đập tan hết cả... lãng mạn. Hai anh mặt lăm lăm áp sát xe vào xe Định, buộc anh dừng lại.

“Anh chị cho xem giấy tờ xe?”.

Định móc giấy tờ ra đưa. Hai gã cảnh sát lật đi lật lại, rồi trở sang Dương.

“Chị đã vi phạm luật an toàn giao thông, đi đường không đội mũ bảo hiểm”

Lúc này Dương mới sực nhớ, tay cô đỡ dần sờ lên đầu. Chết tiệt thật, hôm nay nhảy đi xe buýt đến cơ quan, rồi lượn xe ôm đến quán bi – a, từ quán bi – a đi taxi đến bệnh viện, đào đâu ra mũ bảo hiểm cơ chứ. Cô nhăn nhó nhìn sang Định, mặt chảy dài. Định rút ví, dúm một tờ tiền vào tay một tên cảnh sát.

“Anh thông cảm”.

Hai tay cảnh sát nhìn nhau, gật đầu, rồi nhảy lên xe, trước khi đi bỏ lại một câu.

“Thôi làm lành đi. Đêm hôm khuya khoắt còn giận nhau làm gì. Khóc sưng hết cả mắt rồi kia kìa”.

Dương đơ người ra, cảm giác xấu hổ lại chạy lên từng lỗ chân lông khiến Dương cúi gằm mặt. Sao cô lại có thể thế cơ chứ. Ngồi khóc như mưa như gió trong quán ăn, khiến Định ngồi khó xử như một tội nhân, còn ông chủ quán cười trần trùng trực thì cứ nặng lên.

“Khóc cái gì. Khóc cái gì hả? Ôi giờ ơi, nín đi chứ hả! Này, cái cậu kia... Dỗ người yêu đi chứ... Khóc thế này ai mà vào đây ăn nữa...”

Ông ta càng “nín đi chứ hả” Dương càng nức nở, đến lúc khản cả giọng. Cô nhắm mắt nhắm mũi vớ lấy đồng giấy ăn cứng quèo ở bàn, ra sức chùi đến rát cả má, mũi... Có lúc mắt mũi kèm nhèm, Định phải ấn tờ giấy vào tay cô. Cuối cùng, khi ông chủ quán chán chảng buồn lèo nhèo, Định vẫn ngồi kiên nhẫn bên cạnh, nhìn Dương như nhìn một đứa bé mẫu giáo.

“Sao rồi”?

Dương gật gật đầu ra hiệu mình đã ổn, tay rút thêm tờ giấy ăn quay ra một chỗ cổ sức xì mũi. Vận hết cả mấy thành công lực thì đồng nước mắt nước mũi mới sơ tán khỏi mặt, để lại hậu quả trông mắt cô như quả trứng vịt lộn và mũi như quả cà chua. Định nhìn cốc trà gừng, “thủ phạm” của cơn khóc bất thành linh của Dương, nghĩ ngợi không biết có nên giục Dương uống nốt không. Nhưng cô nàng đã cười như mếu.

“Đợi em uống nốt nhé”.

Rồi rất không khách khí, Dương uống hết sạch cốc trà gừng giờ chỉ còn ảm ảm. Nói đi nói lại, hình ảnh của cô trong mắt Định cũng đã nát như tương bần rồi, màu mè mà làm gì nữa. Hơn nữa, không thể không kể đến một lí do là, cô rất mê trà gừng. Miếng ăn giữa đang, ai đang hoàng là đại. Dương đang hoàng thì đã chẳng đang hoàng rồi, lại đang một chết đây, uống thêm chút nữa cho ảm bụng, cũng đỡ tốn công Định lăng xăng chạy đi mua về cho cô.

Uống xong, mặc cho Định đi trả tiền, Dương đứng dậy, cố lấy vẻ thản nhiên nhất để ra cạnh xe của Định chờ đợi, lơ đi đôi mắt của ông chủ quán nhìn mình như con yêu quái rưng lông. Định trả tiền xong thì đi ra nổ máy, nhìn Dương một chút, định nói gì đó lại thôi. Cô cũng lẳng lặng lên xe.

Xe chạy không nhanh không chậm. Hai người im lặng, sự yên lặng không hiểu sao không khiến Dương nhẹ nhõm, nó chỉ khiến cô thấy mình là một cục nợ phiền toái với Định mà thôi. Chắc anh cũng chán hẳn, chẳng buồn nói với cô nữa rồi. Dương nghĩ mãi, không biết có nên xin lỗi Định vì đã khóc vô duyên vô cớ và làm mất mặt anh đến thế không.

Trong lúc đầu cô đang đánh nhau loạn xạ ngẫu giữa có mở miệng hay không mở miệng thì giữa đường mọc ra hai tay cơ động. Đã lấy tiền thì chớ, lại còn gán cái lí do cô khóc vì giận người yêu. Lí do ấy thanh cảnh quá, cô tiêu hóa không nổi. Mà Định thì chắc còn không tiêu hóa nổi hơn.

Vừa làm anh điếc ráy, vừa làm anh mất tiền, vừa làm anh mất mặt. Đến một câu xin lỗi cô cũng không mở miệng ra được thì... Cuối cùng, khi hai tay cảnh sát cơ động đã khuất dần nơi cuối đường, cơn đấu tranh tư tưởng của Dương cũng đến lúc kết thúc. Cô cúi đầu lí nhí bằng cái giọng khản đặc.

“Xin lỗi anh Định nhé”...

Định hơi nhướn mày, cuối cùng phì cười.

“Ngốc thật. Lên xe đi”

Dương lại leo lên xe. Phù, dù sao nói được câu xin lỗi cô cũng thấy nhẹ cả bụng rồi. Còn những chuyện xấu hổ hôm nay, cô sẽ nghĩ vào lúc khác. Quyết định vậy đi!

Dương tự nhủ mình như thế, lắc lắc đầu cố văng những ý nghĩ đầy màu ... nhục nhã đang quay trở lại, thì nghe giọng Định vang lên đầy lo lắng.

“Em sao thế? Nhức đầu à?”.

Dương đáp ứng “Không... Không ạ”.

Định dường như không tin nhưng cũng không biết nói gì hơn. Chiếc xe lại trôi đi trong lặng im. Đường vắng. Đêm trong lành với vài cơn gió nhẹ nhẹ. Bóng những ngọn đèn cao áp ngã xuống con đường màu sẫm vàng êm ả. Nếu vào một đêm khác, một hoàn cảnh khác, bờ vai rộng rãi này trước mặt Dương sẽ có sức cảm dỗ biết bao... Nhưng giờ thì cô chẳng có một tí tẹo tí teo nào tinh thần, sức lực để mà... bị cảm dỗ nữa, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng về đến nhà, nhét 1 nắm thuốc an thần vào bụng và ngủ ngay lập tức.

Vừa nghĩ đến đó, chiếc FX của một vòng rẽ vào phía khu chung cư nhà Dương rồi dừng lại.

Dương hồi hải bước xuống. Định quay nhìn cô, nhẹ giọng.

“Nghỉ ngơi sớm nhé.”

Dương gật đầu như bả củi, rồi sức nhớ ra, cô nhìn Định thoáng nét lo lắng.

“Anh lại vào viện bây giờ ạ?”.

“Ừ”

“Vậy anh đi đi không muộn”.

Định gật đầu, vẫy ga định đi, nhưng nghĩ thế nào, anh dừng lại.

“Cảm ơn em đã vất vả vì cháu tôi”.

Dương sững ra, chưa kịp nói gì thì chiếc xe đã vụt đi. Bóng Định, thoáng chốc đã mất hút cuối đường.

9. Chương 09

Chương 9.1: Mặt trời rực rỡ trên đầu...

(Hai trái trứng cá đỏ mọng, rơi trên bậc thềm một ngôi nhà rất xinh ở Luang Pra Bang trong một buổi sớm, thành phố vừa thức dậy sau cơn mưa)

Định nghĩ mình cần một ly café. Cổ anh mỗi nhừ vì nghoẻo đầu trên ghế suốt đêm, chập chờn nửa thức nửa ngủ. Đầu anh bắt đầu ong ong đầy khó chịu. Anh vuốt mặt, giơ cao đồng hồ trên tay, nhìn kĩ. Đã 6h sáng. Ánh nắng bắt đầu le lói qua những khe cửa, rọi vào căn phòng.

Trên giường, Quân vẫn ngủ say. Những vòng băng trắng toát càng làm nổi lên những vết xước và vết bầm trên mặt. Đôi mắt một mí nhắm tịt, chiếc mũi cao thẳng tắp thờ sâu. Định thở khẽ, hi vọng giấc ngủ dài sẽ khiến cậu thanh niên trai trẻ dồi dào sức lực như Quân mau lại sức hơn. Nhìn khuôn mặt Quân, Định

nghe đến một khuôn mặt khác, người đã khiến những ngụm rượu sake trong miệng anh đắng ngắt trong bữa tiệc hôm trước.

Anh lặng lẽ ra khỏi phòng, gọi cô y tá bữa trước trở lại kiểm tra cho Quân. Sau khi thấy ổn cả, anh mới nhẹ người rút chiếc sạc pin mượn ở phòng trực ban bệnh viện ra khỏi điện thoại. Thật may vì tối qua, trong lúc chán nản không biết làm gì, anh mới thử khởi động lại điện thoại và nhận được tin nhắn của Dương. Anh nhớ lại cảm giác tim thất lại khi đó, sợ hãi đến nghẹt thở. Cả quãng đường dằng dặc khi anh lao đến bệnh viện.

Xét cho cùng, người thân duy nhất còn lại của anh trên đời, không phải là Quân sao?

Định nhấn nút khởi động máy. Điện thoại rung lên từng hồi, báo đến những cuộc gọi nhỡ liên tục của Dương. Chắc Dương đã mệt mỏi không ít, cứ nhìn vẻ bơ phờ tối qua của cô thì biết. Giờ chính anh, sức lực thanh niên cũng cảm thấy rời rã sau một đêm chập chờn mộng mị.

Trên máy, hiện lên cả các số gọi nhỡ của ông Thụ. Đêm qua khi anh lao đi, ông có vẻ lo. Nhưng vì điện thoại hết pin và cũng quá khuya nên Định không gọi lại. Anh bước ra hành lang, bấm số của ông, thông báo vắn tắt tình hình và muốn xin nghỉ phép. Ông Thụ xuề xòa bảo Định cứ lo việc gia đình thoải mái. Ông sẽ thu xếp. Rồi đột nhiên, ông Thụ hỏi một câu khiến Định sững người.

“Chú nói gì ạ?”

“Ồ cái thằng này, chú nói thế mà nghe không ra à? Phải mày quen biết gì ông Vũ không?”

Định im lặng một thoáng. “Quen biết” ư, anh với ông mà có thể dùng từ “quen biết” để nói sao?

Định ậm ừ hỏi lại “Sao chú hỏi cháu thế ạ”.

“Chẳng có gì. Thấy tay này hỏi thăm mày nhiều hơn bình thường nên chú thấy lạ. Thôi, cứ ở nhà lo việc đi. Khi nào đi làm được thì gọi cho chú”

“Vâng. Cháu chào chú”.

Định cúp máy, thần người. Có phải “Chạy trời không khỏi nắng” là thế này không? May mà ông Thụ không hỏi thêm. Nếu không, anh cũng không biết nói thế nào!

Định đứng im trong một thoáng, rồi lắc mạnh đầu. Nghĩ ngợi không được tích sự gì. Anh đi xuống cầu thang. Đến chỗ chiếu nghỉ, nơi anh và phải Dương hôm trước, Định thoáng ngẩn người. Anh nhớ lại buổi tối kì dị mới cách đây chưa đầy chục tiếng, có cô nàng 28 tuổi, áo còn vương màu máu, ôm chặt lưng anh vì đói, khóc một cách ồn ào vì lỡ uống phải ly trà gừng bỏng lưỡi, xì mũi không ngại ngần, và nhìn anh bằng cái nhìn ngơ ngẩn của cô bé 8 tuổi.

Định bắt gặp ánh mắt cười, anh bước ra đường.

Mặt trời rực rỡ trên đầu. Một ngày mới. Những bất an tạm xua đi trong thoáng chốc.

Định về nhà, tranh thủ tắm ào qua rồi xếp đặt lại ít quần áo mang vào viện cho Quân. Hai chú cháu người gần giống nhau nên Định không cần phải mua thêm gì. Định đi ra cửa, sức nhớ, quay lại túm lấy thêm ít tiền nhét thêm vào ví rồi khép cửa. Ngang qua nhà Dương, anh không nhận ra mình đã ngoái lại liếc nhìn.

Cánh cửa đóng chặt. Chắc Dương vẫn ngủ say. Không biết mắt cô còn sưng không nhỉ?

Ý nghĩ này chợt đến khiến Định bất ngờ với chính mình. Đang lững khựng bước chân, thì thấy Dương đứng từ dưới đi lên, bước từng bậc, đầu cúi xuống nhìn xuống bàn chân, tay vung vẩy một gói xôi và túi đậu nành, miệng lầm nhảm câu hát chế theo bài Sắc màu.

“Một người xinh xinh, giống như là mình. Một người xinh giống như mình rất là xinh. Còn bọn xung quanh ta, toàn bọn xấu rất xấu, bọn rất xấu xung quanh ta thật là bực mình...”

Định cố nín cười, nhìn Dương đi qua mình mà không hay biết, vẫn léo nhéo mấy câu hát chế lại lời rất ngộ nghĩnh. Bóng cô đã khuất trên cầu thang, nhưng tiếng hát chế lời vẫn vang lại.

“Một đường cong cong, nổi bao đường vòng. Một đường cong nổi bao vòng vẫn hoàn cong cong. Một đêm trong đêm thâu, và trời tối rất tối. Dù đêm tối hay đêm thâu vẫn thấp đèn dầu...”

Có tiếng mở cửa lách cách. Tiếng Dương bước vào phòng. Định đứng im, lặng thầm nghe những âm thanh đó, bỗng thấy cuộc sống thật nhẹ nhõm. Anh bước đi, chợt nhớ lại mới hôm trước thôi, Quân đã nhăn nhó bảo anh.

“Các cụ đã bảo là làm hoa cho người ta hái, làm gái cho người ta trêu. Chú có cô láng giềng ngộ thế không trêu thì có phải phí của không?”.

Giờ anh mới thấy, thằng cháu trời đánh thánh vật của anh nói đúng.

Anh có cô láng giềng “ngộ” thật.

Chương 9.2: Có khi cô... dở hơi hơn là cô vẫn nghĩ ^^

(Chỗ dừng chân tuyệt đẹp trên đường từ Luang pra bang đi Vangvieng. Photo by Khoa Huy)

Dương ngồi trên thành cửa sổ, nhón từng miếng xôi, “chim chim” lại một lúc trong tay, rồi mới nhét vào miệng, vừa ăn vừa lên dây cót lại tinh thần cho mình. Sáng nay, cô đã dậy thật sớm, chạy đi đến tận đầu ngõ mua thứ xôi được gói bằng lá sen đầu mùa thơm phức, dẻo quẹo. Lại đi mua cả sữa đậu nành để uống, với hi vọng một cái bụng no sẽ khiến cô phấn khởi trong một ngày mới. Thậm chí cô đã hát hò ồm tỏi suốt trên đường về, để đầu óc không phải nghĩ đến những biến cố liên tục suốt cả ngày hôm qua...

Haizzzz, nhưng tâm trạng của cô rồi cuộc vẫn quay đi quẩn lại với sự náo nê. Nghĩ đến hình tượng nát bét của mình trong mắt Định, Dương bỗng dưng chán mình ghê gớm. Cô, đúng là chẳng ra cái vẹo gì. Duyên già mà nghe được chuyện này của cô, thế nào nó cũng gào lên.

“Mày thật ngu vãi chưởng. Có mỗi việc ăn với cửa zai mà làm cũng không xong thì đâm đầu vào bát mắm tôm mà chết đi chứ?”

Thật cô cũng muốn chết lắm đây. Hình như rất lâu, trái tim cô mới lại nứt ra một kẽ nhỏ, để hạt mầm nảy nở trong đó một búp xanh non...Những rung động đang khiến cuộc sống của cô có chút gì để mơ tưởng, để trông đợi, nhất là khi Định trở thành láng giềng của cô. Nhưng cô đã biến mọi thứ trở nên thật tệ hại. Chẳng biết sau đêm qua, hình ảnh cô trong mắt anh trở nên thế nào: đánh đá, ngổ ngẩn, ham ăn, dở hơi bơi giữa vô cùng tận hay là chập cheng té giềng ? Có khi bây giờ nhìn thấy cô anh sẽ vắt chân lên cổ mà chạy mất!

Đang lên án bản thân không thương tiếc, Dương chợt nghe thấy tiếng điện thoại. Cô cầm chiếc Blackberry to tổ chẳng lên, nhìn vào số máy. Đó là một số máy lạ, không hiển thị tên.

“Alo”

Im lặng rất lâu, mới có tiếng nói thở ra.

“Dương phải không em?”

Dương khựng lại, cảm thấy như ruột gan lộn tùng phèo. Ôi... không phải thế chứ? Không phải lúc này chứ. Tại sao lại là anh ta?

“Không nhận ra anh à?”

Giọng nói này, cô đã từng mong nhớ, đã từng nín thở mỗi lần nghe. Giọng nói này, từng ám ảnh cô trong những giấc mơ chập chờn, làm sao có chuyện cô quên được, ngay cả khi trong cuộc đời cô có ngàn lần mất trí nhớ tạm thời đi nữa.

“Anh Long???”

Long nói ngắn gọn.

“Ừ. Anh cứ sợ em quên anh rồi”.

Dương chợt thấy lòng trời trời sụt sụt như đất lở, như nước bồi cùng lúc. Cô lặng ngắt không biết nói gì.

“Anh đang ở Hà Nội. Gặp anh được không?”.

Dương choáng váng sững lại rất lâu, lòng rối như canh hẹ. Anh muốn gặp cô. Câu nói này, cuộc điện thoại này, cô từng mơ tưởng rất nhiều lần. Lần nào cô cũng vẽ lên viễn cảnh sến như con hến rằng, anh muốn gặp, cô cự tuyệt. Cô cự tuyệt một tí tí lần, anh vẫn khăng khăng. Cho đến khi anh tuyệt vọng đến tận cùng, cô sẽ đến!!! Như 1 bài hát ngốc nghếch ngày xưa cô thường hát “Chỉ khi nào, chỉ khi nào, người đàn ông trong anh bật khóc. Em sẽ đến, để thấp những giọt tâm hồn, trong đôi mắt của anh...” Đôi khi cô hay ru ngủ trái tim bằng những ảo tưởng và vô cùng biết – rõ – ràng – rằng – mình – đang – ảo – tưởng như thế. Khi người ta cô đơn, khi người ta cô độc, một chút ảo tưởng để an ủi chính mình thì cũng tốt mà, đúng không?

Tuy nhiên, nó đã thực sự diễn ra – dù Long không khóc, người đàn ông trong anh ta tất nhiên cũng chẳng bật khóc như trong tưởng tượng đậm mùi Quỳnh Dao của Dương, nhưng anh đã nói muốn gặp cô. Khi anh nói anh đang ở đây, tại đất Hà Nội này, thì lạ lùng là bỗng nhiên những ảo tưởng của Dương vụt tan vỡ. Cô thấy cô Dương – lí – tính cười ngạo nghễ lên cô Dương – tưởng – bỏ: “Chắc anh ta chỉ cãi nhau với vợ và tự ái cần được vuốt ve chút thôi. Còn gì bằng trong lúc chán nản có một con bé si tình ngốc nghếch lon ton bên cạnh chứ”.

Dương nghe thấy chính mình bình thản trả lời.

“Gặp để làm gì ạ?”

Đúng thật, để làm gì cơ chứ. Để cô thấy lại con bé ngốc nghếch là mình mấy năm về trước sao? Xin lỗi đi, cô có thể vẫn chỉ là một con ngốc, nhưng phải là ngốc... theo cách khác !!! Vả lại, phải mất rất nhiều thời gian, lòng cô mới thanh bình yên ổn, cô chẳng tội tình gì khuấy cho nó đục ngầu lên. Ồ, đúng đấy, cô không thích bắn súng vào mặt hồ đang yên ả đâu.

Tiếng Long vang lên có vẻ buồn rầu.

“Vậy là không muốn gặp anh rồi”.

Dương bật cười. Có một thời, những câu nói kiểu như thế này làm cô nhũn cả tứ chi. Nhưng bây giờ thì không. Thời gian đúng là một liều thuốc tốt, đặc biệt tốt, nó làm cho những thứ tưởng như thiêng liêng ngày xưa, giờ hiện hình như một trò ngớ ngẩn.

“Dạ, đúng thật là không muốn gặp. Em không muốn làm bạn trai em không vui”.

Tiếng cười nhỏ vang lên từ trong máy. “Em thật có một bạn trai sao?”.

Câu nói ấy khiến tự ái Dương... vón cục nặng nề, những muốn đập máy không thương tiếc. Nhưng bản lĩnh một gái già khiến Dương cười cợt

“Dạ, có. Em xứng đáng có được người bạn trai tốt hơn anh nhiều chứ, hihi”.

Ồi, Dương ngưỡng mộ mình quá. Cô lại còn có thể “hihi” nữa cơ đấy. Rồi cô vờ vịt.

“Có người gọi cửa nhà em. Bái bai anh nhé”

Dương ngắt điện thoại không thương tiếc.

Điên quá, điên quá, cô chỉ muốn đập phá, ném lung tung, hoặc ít ra thì ghè mạnh con con điện thoại ghê của mình xuống đất, dận dận vài nhát như đúng kiểu mấy cô chiêu cậu ấm tức tối trên phim truyền hình. Huhu, nhưng cô nghèo lắm, nghèo như một con mèo, nhuận bút tháng này còn chưa nhận được, nên dù cô tha thiết muốn được bày tỏ nỗi tức giận của mình, thì cô cũng chỉ dám lẳng chiếc điện thoại lên ... giường! Rồi bao nhiêu bức bối, cô trút hết vào... nắm xôi, cô véo từng miếng một, nhai nghiền ngấu. Chẳng lẽ đến giờ Long vẫn ảo tưởng cô ngồi khóc vì đã yêu nhầm anh, một anh chàng có vợ, đêm đêm vẫn nguyện cầu anh... li dị chắc. Hay anh nghĩ cô đúng thật là hàng “lỗi” quá rồi, nên không một thằng nào dám bén mảng, chỉ ngồi vọng tưởng một mối tình cũ rích?

Ý nghĩ này lại lôi câu chuyện về Định trở lại, khiến Dương thật buồn rầu. Đúng thật, có khi cô ... dở hơi hơn là cô vẫn nghĩ ấy, thế nên cô mới thành Gái già ở cái tuổi mà bạn bè con bồng con bế thế này!

Nhai nốt phần xôi còn lại, Dương uống ừng ực cốc đậu nành mát dịu, bắt đầu tự đọc thần chú cho mình.

“Đừng để thế giới này tác động. Đừng để thế giới này tác động... Đừng để Long, Định, hay thằng oắt Quân đang nằm trong bệnh viện tác động... Mọi thứ sẽ tốt đẹp, ngon lành lành cả thôi”.

Lòng bắt đầu nguôi nguôi, Dương hồi hã thay đồ, chải tóc, quyết tâm phá lệ tô tí son cho hồng hào, xúc tí nước hoa cho đời nó tươi, rồi lao ra ngoài.

“Một ngày mới nắng lên, em dang tay chào đón...”

À há, trái đất không phải vì một đứa gái già như cô mà quên quay tí mù 360 độ, cuộc sống này không phải vì một đứa tự dưng biến mình thành dở hơi vô biên trong mắt một ai đó mà bỗng nhiên dừng lại. Và tất nhiên, mọi thứ, không thể vì một cuộc điện thoại cô không đợi không chờ này mà xám ngoét đi được.

Hú hú, một ngày mới nắng lên, em dang... chân chào đón...

Vừa lao vèo vèo xuống cầu thang, vừa nhắm mắt nhắm mũi mà gào tướng lên, Dương không hay mình độc miệng một cách kì dị. Chỉ bởi vì, đúng lúc cô đang ti hí mở mắt ra, lấy hơi... gào tiếp, cô chợt thấy, dưới chân cầu thang, có một bóng người, cái người khiến cô vừa thất điên bát đảo. Dương không kịp phanh mình lại, chỉ hoảng hồn “Á” lên một tiếng kinh thiên động địa.

Và, rất oanh liệt, cô dang cả tay cả chân mà chào đón... mặt đất!

p/s: Chap này dài hơn bình thường đó nhé. Tớ đã dừng lại ở đúng đoạn cô Dương vồ ếch, hê hê. Tớ không có ý định ác độc với nhân vật của mình lắm đâu, nhưng chẳng qua tớ vừa vồ ếch mấy quả nên cũng muốn nhân vật nó... giống mình. He he. Mai tớ sẽ mô tả cận cảnh cho các đồng chí về quả vồ ếch kinh điển của tớ trong vụ đi Lào, đợi nhé ^.^ ^.^ ^.^!

Chương 9.3: Trời đất, cô có cần ... đại trai, háo sắc thế không ??? ^.^

(Sen 7. 2011, Hải Dương – photo by MP)

“Sao không cần thận gì hết?”

Dương thấy câu nói đó vang ngay trên đầu mình. Người cô vẫn đang ê ẩm, hai khuỷu tay trĩu xuống. Cô cố đưa tay lên miệng, sờ sờ. May quá, không đau, không ê, còn nguyên cả hàm ^.^.

Dương lọng cọng chống tay dậy, rên lên vì đau. Bàn tay cô thấy hơi chói. Cô kêu nhẹ một tiếng, không thêm để ý đến Định đang lay hoay vừa đỡ lấy cô, vừa cầm chiếc túi bị văng xuống đất.

“Cần thận. Hình như em bị đau rồi”.

Còn hình như hình nhieć gì nữa. Dương nhăn nhó nhìn vào khuỷu tay, một vết sưng dài, đỏ bầm lên. Máu bắt đầu tươm ra. Dương cần môi, cảm thấy cấu gặm với cả thế giới.

“Nhà em có bông băng với cồn không? Phải rửa đi đấy!”.

Dương vừa đau vừa chán, vừa xấu hổ, lại thêm một chút tuyệt vọng, cô không buồn trả lời anh nữa. Dương lếch thếch giằng chiếc túi trong tay Định, lò dò đi từng bước lên cầu thang, mặc cho Định ngăn ra, không hiểu.

“Dương???”

Dương vẫn đi thẳng, không nói không rằng. Định ngạc nhiên, không hiểu vì sao phút trước cô nàng còn hát hò ồm tỏi, sau một cú ngã lại đã lặng lẽ không nói một lời. Hay là cô đau.

Hay là cô... xấu hổ???

Suy nghĩ lướt qua khiến Định vội vã rảo bước theo Dương.

“Cần tôi đỡ không?”.

Dương quay sang anh, gượng gạo, xa cách.

“Dạ, không cần”.

Định lúng túng nhìn Dương mở cửa, thất thểu đi vào trong nhà. Cô đi thẳng vào toilet, bắt đầu xả nước lên vết thương. Cảm giác rất vẫn thiêu đốt lên tay cô, bắt đầu len vào ngực cô, khiến mắt cô cay cay. Không biết vì sao, Dương bỗng lại thấy mình chảy nước mắt.

Hình như dạo này cô đỡ hơi quá rồi, sên hết chỗ nói rồi, nên hơi một tí mới ... chảy nước mắt thế này đây. Bỗng dưng, Dương thấy cần sắp xếp lại bản thân một chút. Có lẽ, cô cần một chuyến đi.

Dương khóa vòi nước, quay người đi ra, cô dừng lại khi thấy Định đã đứng ở gần cửa bếp từ lúc nào. Anh nhìn khỏe mắt đỏ hoe lên của cô, hơi lúng túng, nhưng cũng hơi dịu dàng.

“Đau quá à?”

Dương ngần ra hồi lâu, rồi mới hiểu, anh nghĩ cô đau quá mới khóc. Dương gật đầu.

“Vâng, hơi đau”.

Rồi thấy như mình nói vẫn không đủ, và cái không khí lạnh đi giữa hai người quá chừng kì cục, Dương cười lên như một con ngốc.

“Thỉnh thoảng em vẫn đỡ hơi thế mà”.

Định cười không nói gì, anh chợt thấy trên góc tường nhà cô, có treo một tủ thuốc màu trắng, có sơn chữ thập đỏ chót. Anh bước lại gần, mở ra. Tìm kiếm một hồi, anh lôi ra lọ thuốc mỡ và mấy thứ băng keo.

“Tay em đau rồi, để tôi bôi giúp”.

Dương thấy mình ngần ra, cô cứ đứng ở đó, cho đến khi Định kéo cho cô cái ghế cô mới lọng cọng ngồi xuống. Định thành thạo đặt tay cô lên bàn, bắt đầu bóp tuýp thuốc, rồi thoa thuốc lên tay cô một cách nhẹ nhàng.

Dương ngờ ra. Cảm giác như điều này không thật. Không phải thế chứ, Định đang bôi thuốc cho cô, và dịu dàng, dịu dàng đến không tả nổi. Khuôn mặt anh chăm chú và tập trung. Hàng mày rậm hơi cau lại. Mái tóc này, khuôn mặt cương nghị này... ak ak, chắc là cô mơ rồi! Trời đất, cô có cần ... đại trai, háo sắc thế không nhỉ?

Nhưng cơn đau, cơn xót trên tay cô thật đến thế cơ mà, hẳn không phải là cô mơ. Và tiếng nói của Định cũng quá chừng sống động. Ồ, thế thì đúng là thật rồi.

“Vừa nãy là tôi làm em giật mình à?”

“Àh, vâng...hơi hơi”.

“Lần sau cẩn thận nhé”!

Dương đột nhiên phun ra một câu mà đầu óc cô còn chưa kịp kiểm duyệt.

“Anh thật không bình thường”.

Buột miệng xong, Dương dừng lại, nhận ra mình lại mồm miệng láu táu, nói không thêm nghĩ. Định cũng có vẻ ngạc nhiên.

“Sao? Không bình thường à?”.

Dương muốn tự tay vả mình một cái ghê gớm, nhưng tay cô đau, và cô cũng chẳng muốn mình đau thêm một bộ phận nào nữa trên người, nên nhăn nhó diễn giải.

“À vâng, thì đơn giản thế này, tự dưng thấy có người như đỡ hơi vừa lao xuống cầu thang vừa hò hét và cái ngã cái oạch, người bình thường ai chẳng phá lên mà cười sằng sặc. Còn anh thì không cười...”.

“Ai mà chẳng bị ngã vài lần. Có gì mà cười đâu”.

Dương ngần ra, nhìn Định đang lấy mảnh Urgo băng lại tay một cách cẩn thận cho mình, lần này tỉnh táo chỉ lăm lăm cho chính mình nghe.

“Vậy chắc em mới bắt bình thường”.

Định không nghe ra, anh cất đi mớ thuốc men vào lại tủ thuốc, anh quay ra nhìn Dương.

“Giờ em đi làm à?”

“Vâng. À... thế cháu anh sao rồi”

Dương sực nhớ ra cũng nên hỏi thằng cháu quý hóa của anh cho phải phép.

Định cười cười.

“Đã ổn. Sáng nay vào, cu cậu đã tỉnh rồi. Hết thuốc mê nên kêu đau ầm ỹ”.

Dương nghe vậy bỗng dưng buồn cười, vì cái từ “cu cậu” Định nói ra đầy âu yếm, và cũng vì cô nghĩ thằng nhóc này giống cô ghê, cô không chịu được đau, hơi một chút xịu là kêu la ồm tỏi.

Định đột nhiên nhìn Dương cười tủm tỉm.

“Còn nữa. Vừa tỉnh dậy, câu đầu tiên thằng nhóc hỏi là em đấy”.

“Hở???”

Mắt Dương tròn xoe.

“Sao hỏi em ạ?”.

“À, thì nó chỉ nói đúng câu “Nhái Bén đâu???”Mà nó gọi Nhái Bén thì chắc chỉ là em rồi!”

Dương thộn mặt ra, tự dưng thấy hơi kì cục. Cái thằng khỉ ấy tự dưng đi hỏi ... thím đâu nó làm gì vậy nhỉ. Dương nghĩ thầm và mặt chợt đỏ bừng khi thấy ánh nhìn đột nhiên có phần trêu chọc của Định. Không phải anh đọc được ý nghĩ của cô đó chứ? Amen!!!

Dương vội quay đi, nói lảng.

“Anh không đi làm à?”

“Ừ, tôi về lấy đồ rồi đi làm đây. Cứ tưởng Quân nó còn yếu, nên xin nghỉ. Nhưng giờ thì nó bắt đầu làm tình làm tội người khác được rồi, thì tôi đi làm cho đỡ nhứt đầu”.

Dương cười cười “Anh có tên cháu đúng là thích làm tình làm tội người khác thật”.

Môi Định thoáng cười. “Nhưng hình như Quân chỉ đặc biệt muốn làm tình làm tội em thôi”.

Dương ú a ú ớ “Đâu... đâu. Em chỉ gặp có... có hai lần mà...”

“Chắc nó muốn em thăm nó đấy”

“Dạ???”

Dương thấy mình đang bị rơi vào một mớ rối rắm, không định vị được cảm giác của mình, còn Định thì vẫn bình thản nhìn cô, nhẹ nhàng.

“ Tối vào viện với tôi không?”

10. Chương 10

Chương 10.1: Cô chỉ chứng tỏ mình là một đứa “ngu tình” không chịu nổi.

(Guest House ở LuangPraBang. Trông bạn Bi thiệt là ngầu, he he ^^)

Tối vào viện với tôi không? Tối vào viện với tôi không? Tối vào viện với tôi không? Tối...

Cái âm điệu điệu dằng và ánh mắt đó của Định lẩn quẩn theo Dương suốt cả ngày, khiến Dương ngơ ngẩn ngẩn, tâm hồn treo ngược cành cây, mà cây này chắc phải là cây... cổ thụ. Cô thậm chí còn không nhớ nổi lúc đó mình đã nói gì, hình như là vừa gật đầu vừa cười như một cô ngố với Định, say sưa nhìn theo cái ... lưng của anh khi anh đi ra khỏi cửa.

“Ê Năm, mày thôi ngay cái bộ mặt ngẩn ngờ đấy đi cho anh”

Tiếng Tân đột ngột vang lên làm Dương giật nảy mình. Cô quay phắt ra thì thấy Tân đang nheo đôi mắt vốn đã tí hí giờ híp lại nhìn như một sợi chỉ, trông vô cùng gian tà. Cô sững lên, giận dữ.

“Gi? Anh gọi ai là ngẩn ngờ?”

“Ồ đây còn đứa nào khác tên Năm mà có cái mặt ngu si nữa hả?”

Dương gất lên.

“Em ghét cái từ ngu si. Bỏ ngay cho em”

Tân cười lên khoái trá.

“Ồ, không ngu si, nhưng mà ngẩn ngẩn. Thế làm sao? Sáng ra có một thằng ngon nghề quỳ sụp xuống cầu hôn à”.

Dương thúi cho Tân một đấm.

“Chả có thằng nào ầm đầu đại dột thế cả”

“Thế sao mặt mày phớn thế kia?”

Dương rít lên

“Thế anh muốn em làm sao? Mặt lúc nào cũng như cái chày u uất vì không có thằng nào rước chắt”.

Tân xoa đầu Dương, cười hề hề.

“Không, không. Mày cứ phớn cho anh, dù rằng trông lúc í mày hơi ngu dần đi nữa. Nhưng làm ơn đừng có quên bài quên vở của anh là được”.

“Em đã quên bao giờ chưa?”

Tân khoanh tay hất hàm.

“Thế cái bài về Xiêng Khoảng mày bảo viết cho anh đâu? Hả????”

Dương dờ dẫm cả người. Sao cô lại quên được nhỉ? Ngay từ đầu tuần Tân đã khoán cho cô hai bài viết về du lịch Đông Dương. Chắc chắn, chết toi, đầu óc cô lão hóa mất rồi. Cô khi khi gãi đầu gãi tai nhìn Tân nịnh nọt.

“Đây, em viết đây, em viết khẩn trương rồi đây”

Tân cắp đít đi vào phòng, buông lại một câu.

“Giờ mặt mày bớt ngẩn rồi đây em ạ. 3 tiếng nữa anh check mail mà chưa thấy thì đừng có oán anh không nương tình”

Dương le lười nhìn theo Tân, rồi quay ra, bắt mình mở máy tính. Cô bắt đầu lục lại những tấm ảnh hồi sang Lào, xem lại nhật ký hành trình để lấy cảm hứng viết một bài ra tấm ra món. Mắt thì nhìn những tấm hình cao nguyên xanh ngắt, những chiếc chum đá to tổ vật nằm trên cánh đồng, nhưng đầu óc Dương thỉnh thoảng lại lan man nghĩ về cái ... bệnh viện.

Chắc, ôi, tối nay. Sao cô lại cứ linh cảm sẽ có một chuyện gì trọng đại sắp diễn ra thế nhỉ, hi hi.

Dương bắt đầu thấy mình đại dột muốn chết khi mon men hỏi ý hỏi tứ Duyên già, Lam và Giáng Châu xem nên xử lí “ca” tối nay thế nào. Ai mà ngờ, ba cô bạn vàng lâu lâu không được tư vấn, lại quá chăm lo cho sự nghiệp kiếm chồng của Dương nên tích cực chém gió, chém điên cuồng đến mức Dương đau cả đầu, loạn cả óc. Duyên già cứ năng nặc lên đòi se sua sửa soạn cho Dương, cứ như tối nay cô ra mắt nhà chồng chứ không phải vào bệnh viện thăm 1 thằng oắt con nhiều sự. Lam thì bảo cứ chăm chút một tí cho thơm tất chin chu, còn cô nàng Giáng châu đã “bỏ bom” cô hôm trước thì cười hề hề bảo Dương thôi cứ bình thường như cân đường hộp sữa đi, nếu như “định mệnh” đã ấn tay Định vào cô, thì cô có mặc may ô quần đùi đi nữa, anh cũng không thể nào giãy ra được.

Nghe những ý kiến loạn xà ngầu của những “tư vấn viên” tích cực, Dương đang rối mù thì một cuộc điện thoại gọi đến khiến mọi thứ rối rắm trở nên cực kì yên tĩnh.

Cuộc điện thoại là của Long. Dương trừng trừng nhìn nó hồi lâu, nghe tiếng ruông kiên nhẫn lặp đi lặp lại. Cuối cùng không đủ nhẫn nại nhìn chiếc điện thoại cứ lặng đi rồi rung lên bần bật, Dương cương quyết ngắt luôn.

Ngồi thờ trên giường, bỗng dưng Dương nhớ lại cũng có thời cô rối mù rối mịt vì Long, cũng như hôm nay cô rối mù rối mịt lên vì Định. Rốt cuộc, thì mọi thứ đã ra sao cơ chứ? Cô chỉ chứng tỏ mình là một đứa “ngu tình” không chịu nổi. Ngày đó, khi biết Long có vợ, Duyên già đã vỗ vỗ vai cô “Quên đi. Tất cả những thằng đàn ông trên đời này chỉ như cái lông trên mông con lợn sề mà thôi”.

Nhưng “cái lông” đó cũng làm cô đau đớn thê thảm một thời gian dài. Bây giờ, Dương cũng phải tự nhắc mình lại thôi, cô cũng không còn ở tuổi thả rông cho “con tưởng bỏ” của mình muốn chạy đi đâu thì chạy nữa, ngay cả với Định. (Dù rằng, cô không nỡ đặt cạnh Định bên cạnh một con lợn, nhất lại là một ...con lợn sề ^^)

Với suy nghĩ ấy, Dương vừa liếc nhìn đồng hồ vừa lấy ra bộ đồ bình thường nhất, quần Jean, áo thun. Cô chải sơ lại mái tóc đen, rồi thẫn thờ nhìn mình trong gương. Vẫn là đôi lông mày đen như mực tàu, đôi má bánh bao, khuôn mặt thường thường bậc trung dễ lẫn, cái khuôn mặt mà người ta hay đùa là “mặt mậu dịch” “mặt phổ thông” ấy, giờ đây trở lại vẻ tỉnh táo, không còn “ngẩn ngơ” như hồi sáng Tân bảo nữa.

Kim đồng hồ dịch chuyển dần về số 8. Định đã nhắn tin là 8h sẽ về qua đón cô. Xỏ giày, lấy chùm chìa khóa, Dương đi ra cửa. Khi với tay lấy chiếc túi xách treo trên mắc, cánh tay cô căng ra, vết đau trên khuỷu tay nhắc cho Dương nhớ lại sự cố ban sáng. Nhìn chiếc băng urgo vẫn còn hiện hữu như sự chăm sóc tỉ mỉ dịu dàng của Định vẫn còn mới đây, Dương bất chợt cảm thấy một nỗi băng khuâng trở lại.

Đang chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Dương sững lại. Cô cứ nghĩ Định sẽ đứng dưới chân chung cư đợi cô, không ngờ anh lên tận nhà để gọi.

Hít một hơi sâu, Dương mở cửa, chuẩn bị sẵn một nụ cười.

Chương 10.2: Cô cũng không đến mức lù xì như tắm thảm lau nhà...

(Đường Lâm 2011, photo by Khanhha)

Long đứng trước cửa, điềm tĩnh nhìn cô. Bất kể vẻ mặt ngỡ ngàng không như ý của Dương, anh vẫn cười.

“Rất lâu rồi không gặp”.

Dương lặng đi. Đúng là rất lâu.

“Em không nghĩ là anh”.

“Vậy em nghĩ là ai?”.

Dương cười nhạt.

“Là người em đang đợi”.

Long nhìn đăm đăm Dương, lúc sau nhún nhá.

“Hóa ra không muốn gặp anh thật à?”

Dương khom người, vờ như bận bịu với việc khóa cửa. Ngón tay cô run run trên ổ khóa, cô cố trấn tĩnh lại mình. Không phải anh làm cô run. Nhưng cô run vì lí gì, cô cũng không biết.

Dương xoay người lại, đáp lại Long bằng nụ cười được uốn bằng tất cả các cơ miệng.

“Thế anh vẫn nghĩ là em muốn gặp anh á! Không đâu”.

“Dương!!!”

Tiếng Long ngân lên đầy nổi phật lòng. Dương bật cười trong lòng, tự thấy cái tình thế này, cái giọng điệu này thật sến ồm làm sao! Cô nhận ra những ngón tay mình đột nhiên được thả lỏng và tiếng cười vang lên, vui vẻ, châm chọc.

“Thôi nào, nếu em làm chút tự mãn của anh tổn thương thì em xin lỗi. Nhưng cho em một lí do. Sao lại muốn gặp em?”

“Muốn gặp em đã là một lí do đủ rồi”.

Dương bật cười lớn hơn.

“Vậy không muốn gặp anh có đủ là lí do để em từ chối không?”

Long sững ra. Anh hơi bất ngờ vì cô gái khờ khạo vài năm trước, nắn nót từng từ thư cho anh, nghe điện thoại của anh nói không ra hơi, mỗi lần nhìn thấy anh, khuôn mặt đều đỏ ửng nổi đờ xen thấp thỏm. Còn bây giờ, trước mặt anh, vẫn là khuôn mặt ấy, cười giòn giã và nói lời từ chối.

Anh nhìn xoáy cô, như không chấp nhận bất cứ một sự lẩn tránh nào.

“Em – thật – không – muốn – gặp? Hay là em sợ?!!!”.

“Đúng rồi. Em sợ thật ấy. Anh nhà em hay ghen lắm, nhìn thấy thế nào cũng hiểu lầm...”

Long khoanh tay lại nhìn Dương, vẻ tự tin lẫn ngạo nghễ. Anh không tin một cô gái từng yêu anh điên đảo khi gặp lại anh lại không một chút xúc động nào. Kỉ niệm bao giờ chẳng có sức nặng. Kỉ niệm của tình yêu không thành thì sức nặng chắc chắn phải lớn hơn. Có thể hơn hai năm qua đã rèn cho Dương một bản lĩnh cứng cỏi, đủ để che lên mình một tấm mặt nạ khác. Nhưng anh, đủ sức để vạch tấm mặt nạ đó ra.

Long cười mỉm, ghé sát mặt cô, nói từng chữ.

“Thôi nào, đừng cố lừa anh nữa. Anh biết em vẫn một mình”.

Dương vội vã chống tay lên ngực Long, đẩy ra. Đúng lúc đó, một bóng người chậm rãi đi lên, tiến sát gần Dương.

Định cười chậm chạp.

“Không. Cô ấy không một mình”.

Long sững sờ, há hốc miệng.

“Và cô ấy nói đúng. Tôi cũng rất ghen”.

Khi Long vẫn còn chưa trấn tĩnh lại, Định đã kéo mạnh tay Dương đi. Dương ớ người, không nói được gì với võ kịch bỗng diễn tiến một cách kì quặc, ngoài vòng kiểm soát một cách khó hiểu.

Chiếc FX lại phóng trên đường, chậm rãi. Dương ngồi bần thần phía sau. Tiếng Định bay theo gió.

“Vừa rồi là tôi giúp em, hay phá hoại chuyện tốt của em vậy?”

Dương ập a ập ứng, mãi sau mới định thần.

“Là anh giúp”.

Định thở phào.

“Vậy may rồi”.

Dứt lời, anh không nói gì thêm. Dương ngồi sau một cách ngốc nghếch, thấy những dây thần kinh của mình làm việc quá chừng chậm chạp. Đến lúc này thì cô cũng chỉ còn nước chếp miệng coi như “phi vụ” này chưa từng xảy ra vậy. Dù sao sự xuất hiện của Định vừa khiến Dương thoát khỏi một tình huống mà cô chưa chuẩn bị đối phó, cũng lại vừa khiến cô đỡ mất mặt. Ít ra, trong mắt Long, cô cũng không đến mức lùi xùi như cái thảm lau nhà, muốn đập lúc nào thì đập.

Nhưng, cô, trong mắt Định thì sao nhỉ?

Dương vừa nghĩ, vừa nhìn bờ vai ngang bằng phẳng trước mắt, thấy u mê và lạc lối. Anh kín đáo như một bức tường thành, không sơ hở, cô lại chẳng có can đảm ... đục cái tường ấy ra, chân cũng không dài để mà leo vào, cho nên chỉ đứng ngoài mà đoán già đoán non.

Khi những suy nghĩ còn lan man đến tận đầu tận đầu thì chiếc xe FX đã dừng lại trước cổng bệnh viện. Lúc này Dương mới nhớ, cô chưa mua chút đồ nào để mang vào thăm cái tên bệnh nhân to xác kia cả.

Trong lúc Định gửi xe, Dương lén quỳnh chạy đi mua đồ. Vì không biết tên nhóc kia thích ăn gì, nên cô đành chọn những thứ cô ... thích nhất vậy. Vài trái hồng xiêm căng mọng, và một túi khoai lang. Hihi, cô là cô thích nhất các thể loại ngô khoai sắn, tâm trạng nào ăn cũng đều ngon cả ^^

Định đi ra, đưa mắt nhìn quanh, thấy Dương đang đứng tần ngần giữa mấy quầy hàng, vẻ đắn đo như không biết có nên mua thêm gì không thì phải.

Anh đến gần, nhẹ nhàng.

“Đi thôi. Quân nó chắc chưa ăn được nhiều đâu”

Dương quay lại, cười ngượng.

“Dạ, em cũng không biết là cháu anh thích gì nên thôi, mua đại”

Mắt Định lướt qua túi khoai, anh hơi tủm tủm cười rồi chìa tay.

“Đưa tôi xách cho”.

“Dạ thôi, em xách được”

“Tay em vẫn đau mà”.

Vừa nghe thấy thế, Dương không khách khí đưa cho Định túi hoa quả, lại còn hi hi cười.

“Anh ga lăng ghê”

Nói xong, Dương thấy mình vô duyên kinh khủng. Nhưng có ai biết đâu, huhu, cứ mỗi khi cô tìm đập chân run với một ai đó, là cô có sở trường nói ra những câu đại ngô nghê vậy đấy.

Dương chậm chậm đi theo Định bước về phía dãy phòng của Quân. Đúng khi gần đến nơi, thì Định sực nhớ ra điều gì, anh quay sang Dương.

“À quên, tôi qua phòng hộ lí chút. Em cứ vào trước đi. Chắc giờ này Quân nó vẫn đang ngủ. Đừng ngại nhé”.

Dương ở ra, chưa kịp nói gì Định đã đặt túi hồng xiêm và khoai lang vào tay cô, rồi quày quả đi thẳng. Dương chép miệng, không biết nên vào luôn hay đứng đây đợi Định. Cô sợ lỡ đâu “thằng cháu tương lai” không ngủ mà ngồi lù lù đó chọc ngoáy cô thì cô lại mắc công điên ruột. Cô là cô nghi lắm, thằng oắt í dễ bị thương khắp người nhưng cái miệng thì chắc không đâu.

Thở ngắn than dài một mình một lúc, Dương mới nghĩ dù sao thằng nhóc ấy cũng đang trị thương, hơi sức đâu mà bắt nạt cô. Yên tâm phần nào, Dương gõ nhẹ cửa phòng. Nhưng hồi lâu không có động tĩnh gì, có khi cu cậu ngủ rồi cũng nên. Đang phân vân ngẫm nghĩ, chợt nhận thấy cánh cửa cũng chỉ khép hờ, Dương nhẹ đẩy rồi ló đầu vào.

Đã chuẩn bị tinh thần đối diện với hình ảnh thằng nhóc với mớ dây rợ lằng ngoằng chễm chệ trên giường, Dương chợt ngẩn ra khi thấy căn phòng trống ngoác. Đúng thật là vườn không nhà trống. Dương ngó nghiêng một hồi, chỉ thấy chiếc giường với tấm drap nhàu nhĩ, vẻ như người nằm trên đó đã xoay xở không ít và biến đi đâu mất rồi.

Haizzz, thôi đành quay ra hành lang đợi Định vậy. Dương xoay người, nhưng chưa kịp bước, cô đã giật mình hét toáng lên.

“Á á á...”

11. Chương 11

Chương 11.1: Ồ, một người đi vắng mà cuộc sống trở nên im ắng đến vậy sao???

(Chiếc ghế ở LuangPraBang)

Suốt quãng đường về, Định im lặng. Sự im lặng đáng sợ khiến Dương ngần ngại mấy lần định mở lời định hỏi lại thôi. Trong đầu cô lẩn mẩn ý nghĩ, Định là chú của Quân, xét ra, anh với những người kia là một gia đình. Nhưng hình như có chuyện gì đó đã xảy ra. Một chuyện rất trầm trọng.

Cô nhớ lại ánh mắt lạnh lẽo của Định khi nhìn người đàn ông lớn tuổi. Ấn tượng đó khiến cô có chút gì đó cứ bồn chồn. Từ ngày gặp Định, anh cho cô một cảm giác về một người ân cần, nhưng không quá gần gũi. Thường cách anh cư xử luôn trìu mến nhưng lại đầy khoảng cách. Chính bởi vẻ chín chắn có phần lạnh lẽo đó, mà cô rất mến anh. Nhưng hôm nay dường như cô mới nhìn ra một góc mới con người Định. Anh cũng có thể lạnh lùng đến vậy, sự lạnh lùng của người rõ ràng đã từng bị tổn thương quá nặng nề.

Dương thở dài, cố không nghĩ thêm. Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, nhà ai chẳng có vấn đề. Như nhà cô vậy, nội cái chuyện cô mãi không chịu lấy chồng cũng đủ để thỉnh thoảng mọi thứ căng thẳng và rối tinh rối mù.

Định dừng xe ở dưới chân chung cư, đợi Dương bước xuống, anh nói nhẹ nhàng.

“Em lên phòng nhé”.

Dương nhìn anh, có chút e ngại.

“Anh... anh ổn không”?

Định cười nhẹ “Không sao. Tôi quen rồi”.

Nụ cười của Định buồn bã đến mức Dương sưng lại. Khi cô mở miệng, định nói về việc anh có muốn kể câu chuyện gì đó không, nhưng Định đã lên xe, giơ tay chào rồi phóng vụt đi.

Cả tối, rồi cả đêm hôm đó, ánh đèn bên phòng nhà bên cạnh đã không còn sáng đèn.

Cuộc sống trở lại nhịp điệu của nó. Mỗi buổi sáng, Dương tỉnh dậy, thò cổ ra ngoài cửa sổ, đón những tia nắng của một ngày rạng rỡ. Khi vẫn nửa mê nửa tỉnh, cô sẽ pha một ly cà phê hoặc 1 ly ca cao nóng hổi cho một buổi sáng rồi sẽ bắt đầu đi làm. Đều đều những bài viết vẫn được Dương mở cò choanh choách. Đều đều những buổi tối một mình, hoặc những khi hiếm hoi rảnh rang cô ngồi trà chanh ở góc Cát Linh chém gió tưng bừng với những cô bạn trốn chồng trốn con. Đều đều những buổi chiều bước ra từ chiếc xe buýt chật cứng người. Hoặc có đôi khi, đi làm về, Dương ghé đến bể bơi gần nhà, vẫy vùng trong làn nước đầy mùi clo khét lẹt. Có lần, cô bỏ qua vài tiếng huýt sáo châm chọc của bọn thanh niên mới lớn, nhảy sang cả bể tắm của trẻ con, ngồi lặng đi ở đó, chẳng làm gì, chỉ để sóng nước dập dềnh quanh người, thụ hưởng thú vui thả lỏng toàn thân, không thèm suy nghĩ gì hết.

Mọi thứ vẫn thế, tuần tự và giản đơn. Chỉ là, cô đã không nhận ra mình quên không hát véo von mỗi lần bước chân trên những bậc thang chung cư. Chỉ là cô đã không còn thói quen xuyên tạc những bài hát ngộ nghĩnh, và đôi khi ngớ ngẩn. Chỉ là rất lâu rồi, cô đã không còn cười vang lên một mình...

Ồ, một người đi vắng mà cuộc sống trở nên im ắng đến vậy sao???

Dương móc chìa khóa ra để mở cửa nhà mình, và không quên nhìn sang nhà bên cạnh. Ổ khóa vẫn nằm đó, lì lợm như một lời thách thức, đôi khi lại như cô đơn đến trầm mặc. Thỉnh thoảng giữa đêm, nghe một tiếng bước chân bồn chồn ngoài hành lang, tim Dương lại đập nhanh lên vì hồi hộp rồi lại mau chóng thất vọng khi thấy tiếng bước chân đó chìm khuất dần trong một tầng lầu khác...

Lần thứ n lần, Dương cảm điện thoại, muốn nhắn một tin nhắn cho Định, chỉ muốn hỏi anh đang ở chốn nào thế. Nhưng rồi những câu chữ ngô nghê cứ bấm rồi lại xóa, xóa rồi lại bấm... Cuối cùng, ngay cả những tin nhắn vô thưởng vô phạt “Anh ở đâu thế? Anh không về làm ông thu tiền điện nhắn nhớ tìm anh suốt”, nhưng rồi cuối cùng Dương cũng không can đảm gửi đi.

Đôi lúc, Dương thầm cầu mong Quân, cái cậu chàng ngỗ nghịch và nhiều sự đó xuất hiện bất thành linh để cô dò hỏi chút thông tin về Định. Nhưng ngay cả thằng nhóc đó cũng đột nhiên im thin thít và lặn mất tăm, để lại cuộc sống của Dương quá chừng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đôi khi cô thấy nặng nề, buồn nản.

Lam và Duyên, hai đứa bạn thân từng hí hửng với diễn biến “chuyện tình” giữa cô và Định, sau khi hò hét Dương chủ động liên lạc lại với Định không được thì tụi nó quay ra khuyên cô quên phứt anh chàng đó đi. Rồi bảo, cái người đi biệt tăm tích mà không có tí tin tức nhắn nhủ liên lạc gì thế nghĩa là chẳng có tí vẹo nào tình cảm với mày đâu.

Những lúc như thế, Dương ngồi cười hì hì, uống tì tì mấy cốc nước ngô, không dám hó hé nửa câu. Cô biết lắm chứ, cái thói tự mình đa tình của mình, mấy chục năm có mặt trên đời, cô lại còn chẳng biết sao...

Đến một ngày, khi Dương đang ngồi gõ một bài về các loại du lịch biển đảo thì Tân đột ngột cốc đầu cô.

“Nằm?”

Dương ngước lên, nhìn anh chờ đợi, Tân nhún mày nhìn cô, đột nhiên thở dài.

“Anh thích cái mặt ngẩn ngẩn của mày hồi trước hơn”.

Dương chưa kịp hiểu gì, thì Tân đã tiếp.

“Dao này nhìn mặt mày mà anh héo hết cả người. Không tươi tỉnh lên được một tí à? Hay anh lấy bình phun cho mày tí nước cho tươi hơn hớn lên nhé”

Dương phì cười.

“Anh lảm chuyện quá. Không phải tại anh tổng cho em một đồng bài nên em mới héo hon tàn tạ thế này à”

Tân nhún vai.

“Đấy là “liều thuốc cho trái tim”, anh kê cho mày xem có chữa được cái bệnh thất tình của mày không, nhưng nghe chừng không thuyên giảm lắm. Hôm nay anh kê đơn mới”.

Trán Dương nhăn tít.

“Em thất tình hồi nào???”

“Ồ, không thất tình, chỉ bị tình vật cho tí chết thôi. Này, tóm lại, mày có muốn đi chơi một chuyến không, có vụ này cũng hay hay đây”

Dương sáng mắt.

“Vụ gì í sắp?”

Chương 11.2: Đời còn dài, zai còn nhiều ^0^ ^0^ ^0^

(Biển Sơn Trà, Đà Nẵng, 7.2010)

Bãi biển. Ngày nắng sớm. Dương đi dọc bờ biển, cố tận hưởng không gian vắng lặng hiếm hoi. Chỉ chút nữa thôi, cả khu vực này sẽ đổ xô ra hàng ngàn ngàn người phấn chấn đi xem lễ hội fesival biển ở thành phố biển đẹp nhất nhì ViệtNam này. Tân đã dặn cô, cứ ăn chơi nhảy múa đi. Thấy có gì độc thì viết, chẳng cần ôm đồm hết làm gì.

Dương ngẫm cứu qua chương trình, thấy cũng chỉ là những hoạt động như mọi fesival khác, lễ hội đường phố, triển lãm ảnh, ca múa nhạc, giải bóng chuyền bãi biển, hội đua điều. Nhưng có một điểm đặc biệt, năm nay, tại fesival này, người ta sẽ tổ chức cho 10 đôi tổ chức đám cưới ở dưới ... nước. Cái phần này nghe có vẻ độc đáo, hay ho, dù cái con người ngại phiền toái như cô thế nào cũng tặc lưỡi thêm vài cái: Trên bộ đám cưới đã toát mồ hôi, còn đầm đầu xuống nước làm gì... Nhưng thôi, thiên hạ thích lạ. Còn cô thì có cái để viết. Thế cũng tốt rồi.

Xong, lại nghĩ thêm chút nữa, tốt cái gì mà tốt. Để một gái già như cô đi viết về đám cưới tập thể, há chẳng phải là tếu ngoe lắm sao? Tâm trí Dương lại lang thang nghĩ đến một người – cái người mà mới khi ngủ dậy sáng nay thôi, cô đã kiên định trục xuất vĩnh viễn ra khỏi đầu óc của mình. Ôm rơm chỉ tổ nặng bụng, các cụ đã chẳng nói vậy sao, vậy thì quảng phát đi cho đỡ nặng gánh. Đời còn dài, zai còn nhiều. Nhất là ở cái chốn nam thanh nữ tú tụ tập xúm xít thế này, Dương phải banh to mắt mà nhìn mới được, biết đâu mèo mù lại vớ cá rán cũng nên.

Tự phấn khởi với mình, Dương hít một hơi tận sâu lồng ngực vị muối biển ngai ngái và không khí buổi sớm sạch tinh. Cô trở về khách sạn, gọi một ly café lớn, bắt đầu ôm túi đồ nghề, chuẩn bị đi “hành sự”.

Nhờ có chiếc thẻ mà Tân “điều chế” cho, Dương thả cửa chạy ra chạy vào chỗ hậu trường chuẩn bị tổ chức đám cưới. Tuy nhiên, mọi thứ rối mù rối mịt, người chạy ra chạy vào với đủ các thiết bị bà rằng, hô hoán nhặng xị. Dương nhìn mấy cặp đôi cô dâu chú rể từ đủ mọi miền, xúng xính áo dài khăn đóng, căng thẳng chuẩn bị xuống nước, lòng không khỏi buồn cười. Cô ngồi ở một góc, tay cầm lon coca ướp lạnh, nhìn một cô dâu đang cẩn thận tô lại son môi. Dương bỗng nhiên cười băng quơ, đến bao giờ, cô sẽ có ngày xúng xính như những cô gái kia, tô son lại cho chính mình trong một ngày trọng đại nhất?

“Nhái Bén... Hú hú. Phải Nhái Bén không?”

Đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Dương giật bản mình, nhìn ngó quanh quất. Một cậu chàng sơ mi trắng rẽ qua một đồng người, mặc họ kêu la oai oái, lao bổ về phía Dương, cầm tay cô mà giật giật! Dương chưa kịp định thần thì cái tên gốc đỏ hai tay banh hai má Dương ra đến phát đau.

“Trời ơi, đúng là mình có duyên đã man gậy cổ con ngan luôn í. Chứ sao lại gặp nhau ở đây cơ chứ, Nhái bén nhỏ? Nhỏ”

Dương nhăn nhó gỡ tay Quân ra, vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Sao cậu ở đây?”

Quân cười tít lại. Phía trên đuôi mắt, lộ ra vết sẹo hôm nào, vẫn còn mờ mờ ửng đỏ.

“Thằng bạn nó làm đám cưới ở cái festival này mờ. Hờ hờ, thế còn ... nàng thì sao?”

“Chị vào đây viết bài”

Mặt Quân xị ra.

“Ghét cái từ... chị. Đây không biết đâu đấy, không gọi chị đâu”.

Dương nghiêng răng.

“Thế thì cuốn xéo”

Tiếng ban tổ chức bắt đầu kêu réo các đôi chuẩn bị tinh thần để chuẩn bị các thủ tục đám cưới. Dương cũng gạt Quân sang một bên, chuẩn bị chỉnh lại “súng ống” để chụp lấy vài tấm ảnh. Quân vẫn theo sát một bên, lải là lải nhải về cái chuyện cô và nó nhất định là có duyên tiền định mới đụng nhau cái choác ở cái festival đông cả triệu người này. Dương vờ điếc, chẳng thèm bận tâm cậu ta tám nhảm những cái gì, chỉ mãi miết bám theo đám mười đôi bắt đầu nghi lễ cắt bánh, uống rượu giao bôi, rồi chuẩn bị xuống độ sâu 5 mét nước để mà ... trao nhẫn.

Dương nhìn quanh, thấy vài gương mặt quen quen, cũng lăm le súng ống. Họ từng va chạm nhau ở vài cuộc họp báo. Khi đám cô dâu chú rể “hạ thủy” thì cũng vài phó nháy máy móc băng bịt cẩn thận nhảy xuống theo để chụp lại những tấm hình độc nhất vô nhị. Dương lăm nhăm trong đầu, tính toán xem sẽ xin ảnh trao nhẫn dưới nước ở cửa ai thì tiếng Quân đã thì thào ngay bên cạnh.

“Này... Nhái Bén! Sau này đám cưới thì thích trên không hay là dưới nước, hay là...”

Dương không suy nghĩ, đáp liền.

“Có thằng cưới là phúc rồi. Đâu chẳng được”.

Quân cười nhăn nhó.

“Thế để ... đây cưới cho. Phúc cứ phải gọi là to vật”.

Dương trợn ngược mắt quay lại nhìn Quân, thấy “thằng bé” mắt tít hết cả lại, cười nham nhở.

“Tưởng là thím dâu tương lai thì đây bỏ cuộc. Nhưng giờ chú Định có mối rồi thì đây cóc sợ bố con thằng nào...”

Nhất thời, những câu nói của Quân khiến Dương chưa kịp tiêu hóa hết, cô ngơ ngẩn một lúc mới sức hiểu ra hai vấn đề hết sức to lớn. Một: Định đã có “mối”. Hai: cái thằng dở hơi bơi giữa đang cười toét miệng trước mặt cô đây đang tuyên bố một câu đại loại như kiểu là nó sẽ ... tán cô.

Hai thông tin chẳng có tí nào hay ho khiến Dương lặng đi một lúc, cứ trống mắt ra nhìn Quân.

Quân ghé sát cô, thì thào.

“Không được làm ... thím của đây, thất vọng thế cơ à?”.

Hơi thở của Quân khiến những sợi tóc mai của Dương lay động, tai cô nóng cả lên. Cô đẩy bật Quân ra, dùng dùng đi thẳng.

Nhưng Quân hai bước đã sải theo bằng cô, túm tay cô lôi xềnh xệch.

“Bạn đây ở phía này cơ. Muốn phỏng vấn thì phỏng vấn tụi nó luôn đây này”.

Lúc này Dương mới nhận thấy đám cô dâu chú rể sau mấy phút dưới nước đã lớp ngóp lên bờ trở lại. Quân kéo Dương về phía một đôi đang ướt rượt, vừa mới chui lên. Áo quần cả hai đều đầm ướt. Sơn môi cô dâu đã trôi đi một lớp, phấn cũng nhạt nhòa. Chú rể thì mái tóc bị nước đánh tan keo bọt, ép nhẹ xuống cái trán quá khổ. Cả hai thì nhau vuốt mặt, người thì thuận tay vắt quần áo, người thì tay sờ sờ lần lần gãi lông mi giả vừa rụng xuống trở lại chỗ cũ.

Quân cười háo hức.

“Sao, nhét cái nhẩn vào tay dưới nước cảm giác dư dào mà?”

Chú rể nhe răng cười “Muốn biết thì đi mà thử. Cảm giác thiêng liêng ai bỏ bỏ cho mà biết!”

Quân “hừ” một tiếng đầy khệnh khạng.

“Bớt cái mồm. Đang có nhân vật quan trọng ngự giá ở chỗ này”.

Cô dâu chú rể nghe vậy cùng quay sang thô lỗ nhìn Dương, lại nhìn cái máy ảnh to ụch trên tay cô. Dương mỉm cười.

“Chào hai bạn nhé”...

Quân nhất quyết không để mình bị lãng quên một phút giây, lại nhảy bổ vào, khoát khoát tay ra về chủ nhà.

“Đây là Nhái... À nhầm, đây là Dương, bạn tao. Đang tính viết bài về cái vụ hay ho này, tụi mày có thích nổi lều phều thì bảo Dương bơm lên mấy í”.

Dương trừng mắt nhìn Quân, ai là bạn của nó chứ. Lại còn gọi tên cô xơi xơi cứ như hai đứa thân thiết với nhau từ thời quần tã không bằng. Trong khi Dương chưa kịp thanh minh thanh nga gì thì chú rể kia đã cười rất gian tà.

“Ồ là là, cái thằng này. Mày có “cạ” mà giấu như mèo giấu shit nhé. Đến hôm nay mới nghĩa lộ nhá thằng ôn...”

Chương 11.3: Đừng tưởng ruồng rẫy đây mà dễ...

(Mai Châu 8.2010)

Nhìn cái mặt phởn phơ của Quân, Dương thản nhiên quay sang cô dâu chú rể, cười cười ra vẻ đàn chị.

“À, em nhầm rồi. Chị là ... thím dâu hột của Quân. Tên nhóc con này thỉnh thoảng hư đốn vậy đấy, xưng hô chẳng có tôn ti trật tự gì hết.

Nói xong, Dương còn định với tay xoa xoa đầu Quân, ra vẻ kiểu như ... con cháu trong nhà. Nhưng cậu ta cao đến mức cuối cùng tay Dương chỉ vỗ được lên đôi vai vạm vỡ. Cái đồ khỉ này to như con tinh í, thảo nào hôm ấy cô đỡ vào bệnh viện, vẹo cả người.

Quân phũ phàng phũ tay Dương ra. Dương mặc kệ cái mặt xụ ra một đồng, quay lại nhìn cô dâu chú rể.

“À uh, tranh thủ cho chị phỏng vấn một chút nhé”.

Cô dâu chú rể gật đầu như bồ cùi, rất là hào hứng. Dương cũng chỉ hỏi vài câu đơn giản, được cái cô dâu chú rể trả lời rất nhiệt tình. Điều khiến Dương cảm thấy rất mến cặp đôi này, là suốt cả những lúc phỏng vấn, họ đều nắm tay nhau, chiếc nhẫn vừa trao vào trong tay, vẫn sáng lấp lánh.

Quân vẽ như không cam lòng làm vai phụ trong tình cảnh này, nên dậm chân đi lại huỳnh huỵch.

“Bọn mày nói gì mà dài thế hả? Cô động sức tích thôi. Hứ, làm như lấy được nhau là sướng lắm í”.

Dương lờ cho Quân một cái, thì thấy đôi môi bình thường vẫn cười rộng ngoác đã mím chặt lại vẻ vô cùng ầm ức. Hừ, ầm ức thì kệ cậu ta. Cái đồ thanh niên lấm sẹo, chỉ gây chuyện là tài.

Ánh mắt chú rể chợt tỉnh quá liếc về phía Quân, vừa ngỡ ngàng, lại vừa như buồn cười điều gì đó. Dương than thầm trong lòng, nghĩ ngu ngốc ngu ngốc, mà tầm tầm, trong cái đầu ướt nhẹp kia chắc lại nghĩ ra đủ thứ xiên xẹo y chang cái cậu bạn trời đánh của mình cho coi.

Việc phỏng vấn xong, Dương lưu đôi “tân lang tân nương” chụp thêm vài kiểu ảnh làm kỉ niệm nữa. Quân bên cạnh chỉ trở loạn xạ ngẫu cho hai bạn tạo dáng, lại còn vênh mặt nhìn Dương đầy hỉ hả.

“Sao, sao, thấy đây là “xì tai lít” có pờ rồ không”.

Dương không thèm bắt lời, cứ lờ đi, cô đóng máy, hí hoáy ghi lại điện thoại và địa chỉ cho hai bạn trẻ, rồi vẫy tay tạm biệt. Tiện cô vẫy tay luôn với cái kẻ mặt đang một trời giận dữ.

Ồi giời, giận ai, giận cô chắc, vậy cứ giận đi cho đầy bụng. Tút lại giờ cả chú lẫn cháu nhà đây cô đã quyết là cho phần thắng khỏi đầu óc mình rồi. Không liên quan. Không liên quan.

Len lỏi đi ra khỏi đám người chộn rộn chạy đi chạy lại, Dương hơi mừng thầm khi thấy Quân không đi theo. Chắc là uất rồi. Ha ha.

Nhận thấy mình lại đang khát nước, Dương móc vài đồng lẻ trong túi, đi đến một quầy hàng gần đó, mua chai nước. Nhưng liếc thấy có thùng kem Merino to ạch, cô liếm môi, không kềm được lòng, lại trở thêm một cái kem khoai môn nữa.

Dương vừa nhâm nhi được miếng kem đầu tiên thì có một người chen đến bên cạnh, cũng sán vào thùng kem. Dương quay ra nhìn thì thấy cái đôi mắt một mí nhìn mình đầy tức tối.

“Đồ dã man. Đồ ăn mảnh”.

Phew, Dương nuốt vội miếng kem, quay ngoắt đi. Nhưng chưa kịp làm gì que kem trên tay cô đã bị Quân giật phắt lấy, lại còn thản nhiên ngọam ngon lành.

Dương bắt đầu thấy cáu tiết.

“Làm cái gì thế hả?”

Cái kẻ đang thản nhiên lè lưỡi kiểng que kem kia còn giương mắt lên nhìn cô.

“Đừng tưởng ruộng rẫy đây mà dễ”.

Sau câu tuyên bố sắc mùi oán hờn và chày bửa ấy, Quân trở thành một cái đuôi lì lợm và ngoan cố của Dương. Dù cô tìm mọi cách xua đuổi, cắt đuôi, nhưng thế nào cũng chỉ được vài con phố, lại thấy cái nụ cười ngoác đến tận mang tai của cậu ta, nụ cười mang thông điệp rõ ràng “Đừng hồng mà thoát được tôi”.

Cuối cùng Dương kệ xác, cô quyết định đi về phòng khách sạn, nằm ngủ cho sướng.

Thấy cái mặt Quân xớ rớ ở ngay quầy lễ tân, Dương cười thầm. Haha, đang fesival, cậu ta muốn kiếm 1 phòng ở khách sạn này, hay khu vực quanh đây là điều quá khó. Và nếu cậu ta dám phi vào làm phiền cô tận trong phòng, thì a lê hấp, cô sẽ chẳng ngại gì để mà mời bảo vệ luôn.

Trước đây, tưởng cậu ta có khả năng trở thành ... người một nhà với mình, Dương còn có chút nể nang. Nhưng giờ ông chú cậu ta đã “có mối” thì Dương phăng teo hết. Hừ, quấy nhiễu cô í à? Còn lâu nhé.

Phản phơ chui vào phòng, tắm rửa rồi nằm vật ra chiếc giường chăn ấm nệm êm, Dương tưởng mình sẽ chìm nhanh vào giấc ngủ. Nhưng không phải thế, đầu óc Dương lại trở về với cái thông tin mà Quân đã hỉ hả quăng vào mặt cô: Định đã “có mối”.

“Mối” của anh sao nhỉ? Chắc là dịu dàng như đẩy xe hàng rồi? Hay là ngọt ngào? Hay là nóng bỏng? Hay là đông tây y kết hợp với cúng, vừa dịu dàng, vừa ngọt ngào, vừa nóng bỏng??? Ừ... Phải rồi, chắc là găm “hàng” sẵn rồi nên hồi í, trong cái resort đẹp mê hồn ở Đà Nẵng, anh mới từ chối lời tỏ tình của cô bé nhân viên mà không hề đắn đo cân nhắc...

Dương lặn lộn trên giường hồi lâu, giấc ngủ không đến, chỉ có cảm giác khó chịu cùng ảm ức lan dần trong lồng ngực. Số cô thật chẳng ra sao mà, lâu lâu mới kết được một anh. Thế mà, anh thì có vợ, anh thì có “cạ”. Mà cái anh có “cạ” này lại còn có thêm 1 thằng cháu lằng nhách, làm cô phát điên phát rồ lên nữa chứ.

Quyết định quên phút mớibong trong đầu, Dương mở máy tính, bắt đầu đồ thể nhớ ảnh ra. Cô xem lại mớ ảnh, bắt đầu chọn xem bức nào dùng được, rồi định nhanh tay gõ luôn, sau về nhà đỡ ngại. Nhưng chưa kịp đóng file hình, Dương đã tròn mắt.

Trong tấm ảnh ở cuối loạt hình, khi cô dâu chú rể đang áp vai kề má thắm thiết như đất trời này chỉ có đôi ta thì góc hình chột ... tòi ra một gã sơ mi trắng đứng kèn càng, dáng điệu có phần du côn mà đôi môi lại còn bĩu ra đầy ảm ức.

Bức hình đó ngộ nghĩnh đến mức Dương không nín được, lăn ra cười.

P/s: Iu bé Quân lắm nhưng cũng nhớ anh Định rồi. He he, chap sau sẽ cho anh tái xuất giang hồ vậy, he he

12. Chương 12

Chương 12.1: Cái này có tính là quấy rối tình dục công cộng không đây????

(Bông lộc vùng trên sân thiếu nhi, gần hồ Hoàn Kiếm 25/9/11)

Điện thoại trong phòng khách sạn chột reo. Dương nhắc máy nghe. Cô nhú mảy khi nhân viên khách sạn với giọng miền Trung nhỏ nhẹ nói có người muốn gặp cô. Dương lập tức nghĩ ngay đến Quân nên lạnh lùng trả lời là cô không muốn gặp ai hết, cũng không quen ai ở đây. Nhưng giọng lễ tân vẫn tiếp tục ngọt ngào.

“Dạ, anh nhờ nói anh tên Định ạ!”

Sấm sét nổ đùng bên tai. Định sao? Không lí nào cái người cô âm thầm nguyện rửa này giờ lại lò dò tới đây tìm cô chứ? Mà vì sao anh lại biết được chỗ phòng cô được nhỉ? Dương nghĩ đến đủ mọi khả năng, cuối cùng cô tạm tìm được giải pháp hợp lý. Chắc là Tân, ông mỗi ngày xưa vẫn không quên nhiệm vụ của mình. Chỉ có Tân mới biết phòng của cô ở cái thành phố biển này, vì chính anh trực tiếp book vé, book phòng cho cô ở khách sạn này mà.

Ý nghĩ Định đến tìm làm cô quýnh lên. Dương hốt hải chải sơ mái tóc, thay chiếc áo hai dây và chiếc quần alibaba màu hồng tím điệu đà rồi chạy nhào ra cửa. Đến khi cầm nắm cửa định xoay, Dương mới sực nhớ, cô lại chạy bổ vào phòng, lôi túi ra, lấy thỏi son môi quẹt nhanh một cái. Lúc nhìn gương, mím mím môi cho son lan đều, Dương mới giật mình.

Ồi, lập trường của cô chỉ có thể thôi sao? Lông lẻo đến phát sợ. Vừa mới quyết tâm không liên quan đến cả chú cháu nhà anh cơ mà.

Vả lại, anh đã có “mối”.

Bang! Bang! Cái ý nghĩ “Định có mối” khiến cô sượng lại, bỗng dưng muốn chùi quách tí son môi đi. Nhưng sau nghĩ mình thật trẻ con trẻ mỗ, mình xinh đâu phải cho duy nhất một người nhìn, thế là Dương nhe răng cười với mình trong gương một cái, rồi trái ngược với vẻ hốt hải lúc này, cô đứng đĩnh đi ra khỏi phòng.

Thế nhưng dù ra về bình thản đến mấy thì khi thang máy “ding” một cái rồi mở ra, Dương vẫn nhận thấy tim mình đang đập thành thịch. Cô tiến về phía quầy lễ tân của khách sạn, nhưng chỉ thấy nhân viên đang cầm cúi nhập sổ sách. Dương lướt mắt nhìn quanh, nhưng cả khu tầng trệt chỉ thấy vài ba khách Tây đang đi lại, còn đâu không thấy bóng dáng của kẻ chuyên mặc sơ mi đen ấy đâu hết. Không lẽ anh đợi lâu quá đã đi rồi? Dương đi về phía lễ tân, định hỏi han một câu thì đột ngột có bàn tay vỗ nhẹ vào vai cô.

“Ồ đây”.

Dương quay phắt lại nhìn. Không thể tin được vào mắt mình, trước mặt cô là một khuôn mặt mà cô chỉ muốn ... đắm cho một nhát. Quân nhướn nhướn đôi lông mày, nhìn cô nhe răng ra cười.

“Ồ, làm gì như muốn giết người thế kia?”

Dương tức đến mức muốn xịt khói lỗ tai. Tức cái thằng trời đánh này một, tức chính bản thân mình mười. Sao cô có thể ngu si kì diệu vậy cơ chứ, không nghĩ đến chiêu lừa quá mức đơn giản này. Nhưng biết tức tối chỉ tổ làm mình thêm uất, không giải quyết được gì nên cô hất mặt.

“Ra người muốn gặp tôi là cậu đó à?”

Quân gật gật đầu, còn cười toe ra vẻ rất ngây thơ.

Dương cười cười bốn cợt “Thế mới thay tên đổi họ khẩu à?”

Quân xịt nụ cười, lúc sau bĩu môi ầm ực.

“Hừ. Tức vì đây mạo danh chú Định à? Nhưng đây không nói thế thì có xuống không?”

Dương nghiêng răng.

“Đồ láu cá láu tôm”.

“Ôi, láu gì chẳng được, láu cá, láu tôm, láu ốc, láu ếch, láu cả nhái bèn luôn... Ha ha “

Thấy mình lại sắp phát điên, Dương quay phắt người đi. Nhưng một ý nghĩ lướt qua khiến Dương sững lại. Cô quay ngoắt trở lại và va thẳng vào cái người đang hăm hở đi đến, khiến cô tối sầm mặt mũi.

“Làm cái gì thế hả?”

Vừa xoa trán Dương vừa gất lên. Quân lúng túng thanh minh.

“Ai bảo đang đi tự dưng đứng lại? Có làm sao không?”

“Sao trăng cái gì. Trả đây?”

Dương trừng mắt xòe tay ra

Quân ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt Dương, rồi lại nhìn bàn tay xòe ra của cô.

“Trả gì. Trả nợ tình xa à? hí hí”

“Còn dám cười hả? Trả chứng minh thư của tôi. Cậu có biết tôi phải mang passport để ở khách sạn không hả?”

Quân cười tít cả mắt.

“Có passport rồi thì cần gì chứng minh thư nữa. Để đây giữ làm tin cho?”

Hai nắm đấm của Dương đã siết chặt, gân xanh chắc cũng phải nổi lên cuộn cuộn, cô trừng trừng mắt nhìn cái kẻ mặt đang vô cùng toe toét.

“Tin cái con khỉ! Tóm lại cậu có trả không?”

Quân cười cười.

“Không trả. Thích thì đi mà lấy. Ở đây này”.

Vừa nói Quân vừa vỗ bôm bốp vào ... hông, nơi chiếc túi quần jean phồng lên bởi một chiếc ví. Nụ cười tự tin vì biết cô không đời nào dám “manh động” khiến Dương tức điên. Một cơn bốc đồng bất thành linh kéo

đến, khi mà chưa kịp suy nghĩ gì thêm Dương đã thấy mình chạy ra sau lưng Quân, ra sức nhét tay vào túi quần, móc chiếc ví ra.

Quân choáng, lạng đi một thoáng, ngoái ra đằng sau.

“Oái... Này... Này... Sờ... sờ mông đây thật đấy à...”

Dương vẫn nghiêng rằng rút cái ví ra, nhưng chiếc quần Jean chặt khiến chiếc ví mãi không kéo lên được.

Một vài vị khách Tây bắt đầu hiếu kì quay ra nhìn, nhưng Dương kệ xác. Đang trong cơn tức tối và được an ủi với ý nghĩ “đổi mặt với những thằng chày bữa thì phải chày bữa hơn nó”, nên Dương nghiêng rằng rút cật lực. Chiếc ví vừa thò lên qua mép túi thì Quân lại ngo ngoáy.

“Này này, cái này có tính là quấy rối tình dục công cộng không đấy?”

Vì Quân xoay người nên Dương bị trượt tay ra. Cô lại phải nhào theo, vừa cố kéo chiếc ví ra, vừa hét nhỏ.

“Câm miệng. Đứng im đấy”.

Giọng Quân vừa buồn cười, vừa thiếu não.

“Ôi, chú Định, chú chứng kiến nhá. Rõ là Nhái Bén “dê” cháu mà!”

Dương hung hăng trừng mắt lên nhìn Quân.

“Hừ, đừng mà lời chú cậu ra mà dọa tôi. Tưởng chú cậu mà xi nhê với tôi hả?”

Mắt Quân lấp lánh tinh quái.

“Thật không xi nhê chứ?”.

Dương đã rút ra được chiếc ví quái dẫn ra khỏi chiếc quần chặt một cách quái dẫn kia, vội vàng lật ra để tìm chứng minh của mình.

“Không nói nhiều đau điều. Im cho tôi còn tìm...”

Dương lật lật một hồi, thấy trong ví có vài tờ tiền chặn, lẻ lộn xộn. Bên ngăn khác là các loại giấy tờ và vài cái thẻ. Cô tìm thấy được chứng minh của mình ở phía trong cùng của chiếc ví, được kẹp bên cạnh tờ chứng minh thư khác. Dương nhanh tay kẹp ngay chứng minh của mình vào nách, rồi rút tờ chứng minh thư của Quân ra, liếc nhìn qua. Nguyễn Hoàng Quân, sinh năm 1987... Hừ, cái đồ oắt con lảm chuyện, sinh năm 87 mà dám lêu nhêu là anh đây 27 tuổi. Cô nhét trở lại vào ví, rồi đập bốp chiếc ví vào tay của Quân, cái kẻ vẫn đang tùm tùm đứng nhìn. Lấy hết giọng hình sự có thể, Dương hừ mũi.

“Nghe đây. Từ bây giờ không xuất hiện trước mặt tôi dưới mọi hình thức. Tôi nói có tiếng Việt có dấu đấy, có hiểu không?”

“Hiểu. Nhưng chỉ muốn hỏi, thế chú Định có thể xuất hiện trong mọi hình thức không?”

Dương nghiêng rằng trèo trẹo “Cả chú cháu nhà cậu phần đi hết, hiểu chưa?”

Quân gật đầu, quay người nhìn về phía cửa.

“Chú cháu mình phải phần thôi chú ạ, nghe chừng là Nhái Bén kiên quyết lắm”

Xì, định tiếp tục lừa cô à? Vừa bĩu môi, vừa định châm chọc Quân thêm một câu nữa, nhưng mắt Dương vô tình liếc ra cửa một cái.

Sau cái liếc đó, Dương đã trở thành “linh hồn tượng đá”.

Bởi ngay cửa khách sạn, Định đã đứng đó từ lúc nào, tay xỏ túi quần, nhìn về phía cô, đôi mắt đen thẫm kín bưng, môi điểm nhẹ một nụ cười.

P/s: Hí hí, như đã hứa, tớ phải điều ngay anh Định trở lại cho các tình iu đỡ nhớ anh í rồi nhé ^^.

Chương 12.2: Đường như là cô xấu hổ. Đường như là cô xấu hổ, chỉ với... anh.

(Ngõ đường Huỳnh Thúc Kháng, 9/2011, photo by Khanhha)

Định quan sát khuôn mặt đỏ ửng lên màu táo chín, dáng điệu như gà mắc tóc của Dương, trong lòng nếm trải một cảm giác ngọt ngào. Không hiểu vì đâu, những lần gặp gỡ Dương luôn kì quặc, khi thì cô òa khóc trước mặt anh không giấu giếm, khi cô ngã cái oạch ngay dưới chân anh, hay như bây giờ, cô như hình ảnh ở trên một video clip đang chuyển động đầy sôi nổi bỗng nhiên bị bấm nút tạm dừng vậy.

Dường như là cô xấu hổ. Đường như là cô xấu hổ, chỉ với... anh.

Thấy mặt cô sắp bốc cháy đến nơi, Định mỉm cười bình thản.

“Lâu không gặp em!”.

Dương mấp máy môi một lúc, thấy tay chân thừa thãi không biết làm gì. Cô đỡ đầu đưa tay vuốt tóc rồi cụp rạp bụng xuống, lúc sau mới thốt lên.

“Sao anh lại ở đây?”

Định chưa kịp trả lời, thì Quân đã nhảy vào, giọng dài ra.

“Vừa nãy có người bảo chú cháu mình cấm xuất hiện dưới mọi hình thức. Có người bảo cả chú cũng chả xì nhè quái gì chú ạ”

Mặc cho Định cố nín cười, Quân vẫn tỉnh bơ, còn vờ thấp giọng thì thào.

“Có người vừa rồi còn quấy rối ... “tờ mờ” cháu. Để an toàn chú cháu mình tẻ là hơn...”

À, nếu bây giờ có một que diêm đánh xòe một cái bên cạnh thì đảm bảo là mặt của Dương sẽ bén lửa ngay. Cảm giác đỏ mặt đến rát bỏng khiến cô không nói nên lời. Dương nhìn vẻ mặt cố bình thản của Định và vẻ láu cá của Quân khi chiếu tướng được cô, quyết tâm lấy lại bình tĩnh. Cô vờ lên giọng nạt.

“Hừ, chú cậu là người lớn, biết chỗ nào nói đùa chỗ nào nói thật chứ nhỉ anh Định nhỉ?”

Quân dậm chân tức tối.

“Ở đâu thói đời nạt cháu nịnh chú là sao?”.

Định vỗ vào vai Quân.

“Thôi đi. Đừng có chọc người ta nữa”.

Quân thở ra ai oán.

“Giờ thói đời lại thành nạt cháu và nịnh người đứng. Tại sao lại vô lý thế, một thanh niên trai trẻ sáng ngồi đây sức sống mà chẳng được nâng niu gì cả”

Cả Dương lẫn Định đều phì cười vì điệu bộ khoa trương của Quân. Dương cũng thầm thở phào vì thời điểm căng thẳng đã qua. Tuy nhiên, khi Định hỏi Dương có muốn đi café với chú cháu anh không thì Dương vẫn bán sống bán chết mà từ chối. Cô không muốn mình cứ phải âm thầm đi tìm cái hổ hay cái lỗ nẻ nào để chui xuống vì những tình huống kinh dị mà chính cô tạo nên trước mắt anh.

Định lắng nghe câu từ chối của Dương với vẻ điềm đạm, nhưng Quân thì xì một hơi rõ dài.

“Sao thế, lại sợ há miệng mắc quai à, hay xấu hổ vì mấy cái câu vừa nãy?”

Cái thằng chết tiệt này cứ như đi tông vào ở trong lòng cô vậy. Dương cười gượng, nhưng chẳng thèm thanh minh với nó, cô quay sang Định nói như giải thích.

“Thật ra là vì em có hẹn với một người họ hàng ở đây. Thôi đành hẹn chú cháu anh dịp khác”.

Quân vẻ vẫn không vừa lòng, trước khi xoay người đi còn ghé vào tai cô thì thào “Lần sau nói dối thì học cách đừng có mà chớp mắt loạn lên”

Tưởng như khói lại xì ra hai lỗ tai Dương. Tại sao thằng oắt con này không để cô nhìn nó được bình thường trong vòng một phút chứ?

Cuộc sống đúng là có những bất ngờ ngẫu nhiên khiến chính Dương phải kinh ngạc. Khi cô nói đại câu gặp “một người họ hàng” cô tuyệt nhiên không thể nghĩ rằng, có một người họ hàng thật, đột ngột gọi điện cho cô. Mà đây lại là một người cô cực kì yêu quý.

Giọng của bác Thụ vang lên rộn ràng.

“Năm, đang ở festival phải không?”

Dương tròn xoe mắt.

“Dạ, sao bác biết ạ?”

“Vậy mới tài chứ. Mau mau, đi ra đây ăn với bác. Bắt taxi ra luôn nhà hàng Thùy Dương nhé, có biết đường chưa? Không cứ bảo là lái xe người ta biết đấy”.

“Dạ, cháu biết rồi. Cháu ra luôn đây”.

Lẳng điện thoại xuống giường, Dương vừa gấp gấp thay đồ, vừa nghĩ miệng mình thiêng quá đi mất. Vừa kêu có hẹn họ hàng là gặp họ hàng luôn. Biết vậy hồi nãy cô nói sắp gặp người yêu, có khi cô lại chẳng túm cổ được anh chàng đẹp trai, nhà giàu viết chữ bự ở cái thành phố biển này í chứ ^^

Dương bước vào “Thùy Dương”, một nhà hàng được thiết kế để hầu như mọi gian phòng đều nhìn ra biển. Buổi chiều, nắng sẫm sấp vàng trên mặt biển xanh, vài dây leo đu hờ bên cửa sổ, thật là thời điểm lãng mạn của các cặp tình nhân. Từ hành lang đi vào, Dương đã liếc thấy những không biết là bao nhiêu cặp đôi đang đứng bên nhau rì rầm trò chuyện, hay đút cho nhau miếng bánh ngọt ngào, hay cầm chặt tay nhau, nhìn ra biển lớn... Ấy da, vậy mà cô lại vào chốn lãng mạn thế này để gặp ông bác mình cơ chứ.

Theo nhân viên chỉ dẫn, Dương bước đến một ban công, có kê chiếc bàn nhỏ. Đôi vai người đàn ông từng trải quay lưng lại về phía cô, mái tóc hoa râm bay nhẹ trong gió.

“Bác, bác đang nhớ bác Tâm à?”

Ông Thụ quay lại, nhìn đứa cháu gái trong bộ váy hoa xinh xắn, mỉm cười rộng mở.

“Năm con, mở miệng là trêu chọc bác. Sao? Thấy nhà hàng này đẹp không?”

Dương kéo ghế ngồi xuống, nhanh tay nhón một miếng bánh nhỏ trên bàn, ăn ngon lành.

“Dạ đẹp. Cơưng mà hơi xa chỗ khách sạn cháu. Nhưng sao bác biết chỗ này?”

“Đoán xem”.

Dương đảo mắt, cười vui vẻ “Cháu đoán ra rồi, thế nào chủ nhà hàng này cũng là một tuyệt sắc giai nhân, hai người từng có một tình yêu như hoa như mộng khiến bác không thể nào quên được....Thế rồi...”

Dương chưa nói hết, ông Thụ cười lớn.

“Cái con bé này. Chủ nhà hàng này là một lão bụng gần rơi xuống đầu gối và tóc thì lại chẳng còn cọng nào. Nghe có giống một tuyệt sắc giai nhân không?...”

Dương hi hi cười.

“Vậy thì đơn giản rồi. Nhà hàng này chắc là do bác xây dựng đúng không ạ?”.

“Thông minh đấy. Nào thích ăn gì thì chọn đi. Đồ ở đây được lắm đó”

Nhân viên phục vụ đi tới, ghi lại vài món ăn Dương chọn. Ở biển thì tội gì không ăn hải sản chứ, nhất là mình lại không phải trả tiền, vậy nên Dương hỉ hỉ gọi đĩa ghẹ hấp, và miến xào cua cùng một đĩa salad miến tôm.

Dương vừa định gấp cuốn menu, đưa lại cho nhân viên thì ông Thụ đã với tay, lật cuốn menu ra tiếp.

“Cứ gọi nhiều một chút. Ở đây món tôm nướng hay tôm sốt bơ tỏi cũng được lắm. À, có thích tu hài không?”.

“Ui có hai bác cháu mình gọi làm gì nhiều ạ”.

Ông Thụ mỉm cười, một chút ranh mãnh dâng lên trong mắt.

“Có thêm một thằng đệ của bác nữa”.

Có lẽ vì quá hiểu ông bác mình, nên lập tức Dương ngừng ngợ.

“Bác. Không phải bác vẫn quyết tâm mỗi mai cho cháu đấy chứ ạ?”

Ông Thụ cười lớn, vò tay xoa đầu Dương.

“Cái con bé này... Sao hiểu ý nhanh thế hả?”

Dương đặt phịch tờ menu xuống, khỏ sở nhìn ông.

“Bác, bác biết là cháu không thích mấy trò mỗi mai mà”.

Ông Thụ nhìn cô vẻ bao dung.

“Thì cứ thử một lần xem. Không tin bác à?”

“Không phải không tin, nhưng mà...”

Dương đang nói dở thì có tiếng bước chân đi tới. Cô quay nhìn thì chợt ngẩn ra. Người bước vào mặc chiếc sơ mi đen kẻ nhỏ, khuôn mặt trầm ngâm, khóe miệng đang chuẩn bị nhướn lên một nụ cười chào hỏi.

“Chú ạ. Cháu tới rồi”.

Dương kín đáo cầu vào tay mình một cái, thấy đau đau, cô mới ngược lên nhìn Định, cười ngượng ngập.

“Lại gặp anh rồi”.

Chương 12.3: Vô lí, chưa uống mà đã thấy tây tây là thế nào nhỉ?

(Tắm “màn treo” giữa phố hôm đi bộ 25/9)

Một người được làm mai cho mình đến hai lần thì có phải là có duyên không? Suy nghĩ ấy lướt qua trong đầu Định.

Còn suy nghĩ của Dương thì lại là: Một người được làm mai cho mình đến hai lần rồi lại liên tục gặp nhau hai lần trong buổi chiều ở một thành phố xa lạ thì có phải rất rất rất rất rất có duyên không???

Vì rất nhiều chữ “rất” cộng thêm chữ “duyên” to đùng kia mà Dương dờ dẫm cả người. Lại phát hiện cái người vốn điềm tĩnh kia cũng bất ngờ không kém gì mình, Dương lại càng ... dờ dẫm!

Quan sát thằng đệ và cô cháu gái mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, ông Thụ cười sảng khoái, kéo Định xuống cạnh mình.

“Sao, thế hóa ra lại biết con Năm nhà chú à?”

Định nhìn Dương tủm tỉm “Dạ, cháu không biết Năm, cháu chỉ biết Nhái Bén thôi”.

Nếu câu của ông Thụ làm Dương há hốc mồm định phản kháng thì câu của Định làm cô không thể nào mà ngậm miệng được. Ôi, cô chưa từng biết một Định thế này. Kể mặt sắt đã biết nói đùa ^^ . Mà câu đùa ấy còn nhắm thẳng vào cô.

Ông Thụ thì hết nhìn sang cô cháu gái, lại nhìn sang thằng đệ tử ruột, vẻ như chưa hiểu hết. “Nhái Bén ấy à??? Cháu gặp con bé lúc... lúc mặt nó xanh như ớt nhái à???”

AkAkAk. Dương muốn đi chết quá. Ôi bác ơi, sao bác lại có cái liên tưởng “lãng mạn” thế cơ chứ? Định vẻ như cũng quen với sự bỗ bã dễ gần của ông, môi thoáng nụ cười. “Dương là hàng xóm của cháu”.

Dương thấp giọng lầu bầu “Nhái Bén là do thằng cháu anh ấy gọi cháu đấy”.

Ông Thụ ngừng ngợ như cố nhớ “Cháu à? Phải cái thằng đợtrước đánh nhau vào bệnh viện đấy không?”

“Dạ đúng”.

Định đáp ngắn gọn. Dương thầm thở phào khi Định không lồi chuyện cô đã cấp nách thang cháu quý hóa của anh vào bệnh viện thế nào, nếu không thế nào bác Thụ cũng hỏi này nọ, dẫn đến ngọn ngành cơ sự. Việc cô thỉnh thoảng chui ra chui vào quán bi – a, mặc dù chỉ chọc chọc mấy viên bi tròn tròn vô hại, nhưng nếu đến tai các bậc phụ huynh thì vẫn là một chuyện long trời lở đất. Rằng, con gái con đứa phải ... thế nào mới chui vào mấy chỗ thế chứ? Rằng, thôi chết rồi, hay là nó không có thang nào thềm rước, nên sinh ra biến chứng, mất cân bằng này nọ... Không thể để thế này được, ta phải kiếm ngay cho nó một thang. Và thế là lại có hệ quả là ở quán trà nọ, ở quán café kia trong cả những ngày đẹp trời và những ngày không đẹp trời cho lắm, có cô nàng mặt mày dầu dầu đi xem mắt.

Thực tế chứng minh, giai chưa vợ giờ cũng khan hiếm lắm rồi. Cho nên, những ứng cử viên thậm chí còn “hai lần trong một” như là Định đây. Cả bác Thụ lẫn Tân đều muốn dầm dúi anh cho cô với lời quảng cáo “hàng Việt Nam chất lượng cao”. Thật ra thì mắt nhìn của hai người này cô đều tin tưởng cả. Thật ra hơn nữa thì chính cô còn muốn dầm dúi anh cho mình kia mà ^^.

Nhân viên xếp loạt đồ ăn lên bàn. Định mở nút chai rượu vang một cách thành thạo, xếp mấy chiếc ly lại rồi bắt đầu rót. Ông Thụ nhìn Định, lại nhìn về mặt thoáng ửng hồng cô cháu gái, giọng vui vẻ.

“Ái chà! Coi như bác làm chuyện thừa rồi? Thế anh em hàng xóm láng giềng láng tôi chắc quý nhau chứ hả?”

Bình tĩnh như Định mà chai rượu trong tay cũng chệch đi, khiến rượu sánh cả ra mép ly, trong lúc đó, Dương như “đứng hình”. Cô rầu rĩ nhìn ông Thụ, nhả nhó.

“Trời, bác hỏi gì khó thế ạ. Quý kiếc gì cơ chứ?”

“Ồ hay con bé này. Hàng xóm thì hoặc quý nhau hoặc ghét nhau. Thế hai đứa chẳng lẽ lại ghét nhau à?”

Im lìm. Im lìm.

Dương trộm nhìn sang Định, chỉ thấy anh cẩn trọng đặt ly rượu xuống trước mặt ông Thụ, không có vẻ gì là sẽ “phun châu nhả ngọc” giải đáp thắc mắc cho ông bác mình, thế nên cuối cùng cô đành chép miệng, ấp úng.

“Thì cũng hàng xóm bình thường mà bác”.

Định hơi ngược nhìn cô khiến Dương lựng khựng, nhưng cuối cùng anh chỉ nói nhẹ nhàng.

“Em uống chút vang nhé?”

“Dạ ít thôi ạ!”

Dương cầm lấy ly rượu Định đưa, thấy màu rượu sẫm sẫm. Hình như trái tim cô cũng đang có chút sùng sục tròn trĩnh. Vô lí, chưa uống mà đã thấy tây tây là thế nào nhỉ?

Ông Thụ gắp ly rượu lên, vui vẻ “Nào nào... Uống mừng gặp mặt nào! Hữu duyên thì mới năng tương ngộ. Hai đứa lại còn chung vách nữa thì chú không còn gì phải lo nữa rồi...”

Dương vừa cụng ly vừa nhủ thầm không hiểu cái ý tứ “không còn gì phải lo” của bác mình là sao đây? Hay bác nghĩ cô được làm hàng xóm của anh là coi như chuột sa chĩnh gạo rồi, không phải lo lắng cho nó nữa. Ôi, thế thì chắc bác cô lắm to mắt rồi. Cô lại liếc trộm Định qua vành ly. Anh nhấp ngụm rượu, cũng không đáp lời của ông Thụ, nhưng vẻ trầm tĩnh và thư thái.

Dương vốn là người không giỏi về tâm lí đàn ông. Những phán đoán của cô lúc nào cũng trật lất. Nên đôi khi trực cảm của mình mách bảo mạnh mẽ, Dương vẫn cố ghìm nó xuống, sợ mình lại rơi vào tình huống “chạy vào rừng mớ bắt con tưởng bở”. Nhưng, liệu có sai chút nào không nhỉ, khi cô nhận thấy đôi lúc Định nhìn mình và đôi mắt thâm đen kia thoáng chút lại lấp lánh ánh cười.

Bữa ăn vui vẻ, nhẹ nhàng, bởi bác Thụ liên tục pha trò và “kể xấu” Dương. Sự xuề xòa của bác khiến mọi thứ trở nên thân ái, dù thỉnh thoảng âm mưu “gửi gắm” Dương cho Định bác vẫn để lộ rõ mồn một. Ở bên cạnh bác, Định dường như cũng cởi mở hơn, anh cười nhiều, nói nhiều hơn đôi chút. Cô đặc biệt thích khi nghe hai người trao đổi về công việc, mặc dù mù tịt không hiểu tí teo gì, nhưng chỉ nhìn khuôn mặt cương nghị kia say sưa nói về bê tông cốt thép, nói về dầm dèo móng móng, cô cũng thấy như mình đang nghe

những câu chuyện ngọt ngào nhất trên đời. Cô cũng nhận ra, hình như chỉ trong công việc, Định mới thôi tự kìm chế mình, ở đó, anh tự tin, quyết đoán, và không còn kiếm lời cho lắm.

Bữa cơm kéo dài từ chiều đến khi trời sẩm tối. Ánh nắng chỉ còn vài vệt rớt lại nơi những thềm cửa lớn. Đây đó phục vụ bắt đầu bật đèn chùm lên. Ông Thụ và Định đã tiêu diệt hết gần hai chai vang, còn Dương cũng bị hơi rượu làm cho văng vất. Cô đang định giơ tay xin hàng thì đúng lúc ấy “tuyệt sắc giai nhân” của bác Thụ xuất hiện, và y hệt như mô tả của bác, người này bụng sắp rơi xuống đầu gối và tóc chẳng có cọng nào.

Lại một màn chào hỏi từng bừng chúc tụng, lúc ấy, Dương mới biết Định là người thiết kế nhà hàng này, còn bác Thụ trực tiếp chỉ đạo thi công. Wow, thảo nào thảo nào, ông chủ nhà hàng này hồ hởi với bác cô và Định thế. Sau khi vung tay chém một câu như đinh đóng cọc là bữa ăn này hoàn toàn free, ông ta bèn dùng đôi tay núng nính lôi tuột bác Thụ đi “chơi” tầng hai, lại còn cười ha hả ngoái lại bảo phải đi cho hai “đứa trẻ” chúng mày có tí riêng tư chứ.

Tất nhiên cái “đứa trẻ” sơ mi đen thì chỉ lặng lẽ cười còn “đứa trẻ” mặc váy thì tự dưng tim đập lên thùm thụp.

Chương 12.3: Vô lí, chưa uống mà đã thấy tây tây là thế nào nhỉ?

(Tắm “màn treo” giữa phố hôm đi bộ 25/9)

Một người được làm mai cho mình đến hai lần thì có phải là có duyên không? Suy nghĩ ấy lướt qua trong đầu Định.

Còn suy nghĩ của Dương thì lại là: Một người được làm mai cho mình đến hai lần rồi lại liên tục gặp nhau hai lần trong buổi chiều ở một thành phố xa lạ thì có phải rất rất rất rất rất có duyên không???

Vì rất nhiều chữ “rất” cộng thêm chữ “duyên” to đùng kia mà Dương dờ dẫm cả người. Lại phát hiện cái người vốn điềm tĩnh kia cũng bất ngờ không kém gì mình, Dương lại càng ... dờ dẫm!

Quan sát thẳng đẽ và cô cháu gái mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, ông Thụ cười sảng khoái, kéo Định xuống cạnh mình.

“Sao, thế hóa ra lại biết con Năm nhà chú à?”

Định nhìn Dương tùm tùm “Dạ, cháu không biết Năm, cháu chỉ biết Nhái Bén thôi”.

Nếu câu của ông Thụ làm Dương há hốc mồm định phản kháng thì câu của Định làm cô không thể nào mà ngậm miệng được. Ôi, cô chưa từng biết một Định thế này. Kể mặt sắt đã biết nói đùa ^^ . Mà câu đùa ấy còn nhắm thẳng vào cô.

Ông Thụ thì hết nhìn sang cô cháu gái, lại nhìn sang thẳng đẽ tử ruột, vẻ như chưa hiểu hết. “Nhái Bén ấy à??? Cháu gặp con bé lúc... lúc mặt nó xanh như đất nhái à???”

AkAkAk. Dương muốn đi chết quá. Ôi bác ơi, sao bác lại có cái liên tưởng “lãng mạn” thế cơ chứ? Định vẻ như cũng quen với sự bỗ bã dễ gần của ông, môi thoáng nụ cười. “Dương là hàng xóm của cháu”.

Dương thấp giọng lầu bầu “Nhái Bén là do thẳng cháu anh ấy gọi cháu đấy”.

Ông Thụ ngờ ngờ như cố nhớ “Cháu à? Phải cái thẳng đọt trước đánh nhau vào bệnh viện đấy không?”

“Dạ đúng”.

Định đáp ngắn gọn. Dương thầm thở phào khi Định không lôi chuyện cô đã cạy nách thẳng cháu quý hóa của anh vào bệnh viện thế nào, nếu không thế nào bác Thụ cũng hỏi này nọ, dẫn đến ngọn ngành cơ sự. Việc cô thỉnh thoảng chui ra chui vào quán bi – a, mặc dù chỉ chọc chọc mấy viên bi tròn tròn vô hại, nhưng nếu đến tai các bậc phụ huynh thì vẫn là một chuyện long trời lở đất. Rằng, con gái con đứa phải ... thế nào mới chui vào mấy chỗ thế chứ? Rằng, thôi chết rồi, hay là nó không có thẳng nào thèm rước, nên sinh ra biến chứng, mất cân bằng này nọ... Không thể để thế này được, ta phải kiếm ngay cho nó một thẳng. Và thế là lại có hệ quả là ở quán trà nọ, ở quán café kia trong cả những ngày đẹp trời và những ngày không đẹp trời cho lắm, có cô nàng mặt mày dầu dầu đi xem mắt.

Thực tế chứng minh, giai chưa vợ giờ cũng khan hiếm lắm rồi. Cho nên, những ứng cử viên thậm chí còn “hai lần trong một” như là Định đây. Cả bác Thụ lẫn Tân đều muốn dầm dúi anh cho cô với lời quảng cáo “hàng Việt Nam chất lượng cao”. Thật ra thì mắt nhìn của hai người này cô đều tin tưởng cả. Thật ra hơn nữa thì chính cô còn muốn dầm dúi anh cho mình kia mà ^^.

Nhân viên xếp loạt đồ ăn lên bàn. Định mở nút chai rượu vang một cách thành thạo, xếp mấy chiếc ly lại rồi bắt đầu rót. Ông Thụ nhìn Định, lại nhìn về mặt thoáng ửng hồng cô cháu gái, giọng vui vẻ.

“Ái chà! Coi như bác làm chuyện thừa rồi? Thế anh em hàng xóm láng giềng láng tởi chắc quý nhau chứ hả?”

Bình tĩnh như Định mà chai rượu trong tay cũng chệch đi, khiến rượu sánh cả ra mép ly, trong lúc đó, Dương như “đứng hình”. Cô rầu rĩ nhìn ông Thụ, nhả nhó.

“Trời, bác hỏi gì khó thế ạ. Quý kiếc gì cơ chứ?”

“Ồ hay con bé này. Hàng xóm thì hoặc quý nhau hoặc ghét nhau. Thế hai đứa chẳng lẽ lại ghét nhau à?”

Im lìm. Im lìm.

Dương trộm nhìn sang Định, chỉ thấy anh cẩn trọng đặt ly rượu xuống trước mặt ông Thụ, không có vẻ gì là sẽ “phun châu nhả ngọc” giải đáp thắc mắc cho ông bác mình, thế nên cuối cùng cô đành chép miệng, ấp úng.

“Thì cũng hàng xóm bình thường mà bác”.

Định hơi ngược nhìn cô khiến Dương lựng khựng, nhưng cuối cùng anh chỉ nói nhẹ nhàng.

“Em uống chút vang nhé?”

“Dạ ít thôi ạ!”

Dương cầm lấy ly rượu Định đưa, thấy màu rượu sẫm sẫm. Hình như trái tim cô cũng đang có chút sùng sẫm tròn trành. Vô lí, chưa uống mà đã thấy tây tây là thế nào nhỉ?

Ông Thụ gơ ly rượu lên, vui vẻ “Nào nào... Uống mừng gặp mặt nào! Hữu duyên thì mới năng tương ngộ. Hai đứa lại còn chung vách nữa thì chú không còn gì phải lo nữa rồi...”

Dương vừa cụng ly vừa nhủ thầm không hiểu cái ý tứ “không còn gì phải lo” của bác mình là sao đây? Hay bác nghĩ cô được làm hàng xóm của anh là coi như chuột sa chĩnh gạo rồi, không phải lo lắng cho nó nữa. Ôi, thế thì chắc bác cô làm to mắt rồi. Cô lại liếc trộm Định qua vành ly. Anh nhấp ngụm rượu, cũng không đáp lời của ông Thụ, nhưng vẻ trầm tĩnh và thư thái.

Dương vốn là người không giỏi về tâm lí đàn ông. Những phán đoán của cô lúc nào cũng trật lất. Nên đôi khi trực cảm của mình mách bảo mạnh mẽ, Dương vẫn cố ghìm nó xuống, sợ mình lại rơi vào tình huống “chạy vào rừng mớ bắt con tưởng bở”. Nhưng, liệu có sai chút nào không nhỉ, khi cô nhận thấy đôi lúc Định nhìn mình và đôi mắt thâm đen kia thoáng chút lại lấp lánh ánh cười.

Bữa ăn vui vẻ, nhẹ nhàng, bởi bác Thụ liên tục pha trò và “kể xấu” Dương. Sự xuề xòa của bác khiến mọi thứ trở nên thân ái, dù thỉnh thoảng âm mưu “gửi gắm” Dương cho Định bác vẫn để lộ rõ mồn một. Ở bên cạnh bác, Định dường như cũng cởi mở hơn, anh cười nhiều, nói nhiều hơn đôi chút. Cô đặc biệt thích khi nghe hai người trao đổi về công việc, mặc dù mù tịt không hiểu tí teo gì, nhưng chỉ nhìn khuôn mặt cương nghị kia say sưa nói về bê tông cốt thép, nói về dầm dèo móng móng, cô cũng thấy như mình đang nghe những câu chuyện ngọt ngào nhất trên đời. Cô cũng nhận ra, hình như chỉ trong công việc, Định mới thôi tự kìm chế mình, ở đó, anh tự tin, quyết đoán, và không còn kiêng dè cho lắm.

Bữa cơm kéo dài từ chiều đến khi trời sẩm tối. Ánh nắng chỉ còn vài vệt rớt lại nơi những thềm cửa lớn. Đây đó phục vụ bắt đầu bật đèn chùm lên. Ông Thụ và Định đã tiêu diệt hết gần hai chai vang, còn Dương cũng bị hơi rượu làm cho vụng vụng. Cô đang định gơ tay xin hàng thì đúng lúc ấy “tuyệt sắc giai nhân” của bác Thụ xuất hiện, và y hết như mô tả của bác, người này bụng sắp rơi xuống đầu gối và tóc chẳng có cọng nào.

Lại một màn chào hỏi từng bừng chúc tụng, lúc ấy, Dương mới biết Định là người thiết kế nhà hàng này, còn bác Thụ trực tiếp chỉ đạo thi công. Wow, thảo nào thảo nào, ông chủ nhà hàng này hồ hởi với bác cô và Định thế. Sau khi vung tay chém một câu như đinh đóng cọc là bữa ăn này hoàn toàn free, ông ta bèn dùng đôi tay núng nính lôi tuột bác Thụ đi “chơi” tầng hai, lại còn cười ha hả ngoái lại bảo phải đi cho hai “đứa trẻ” chúng mày có tí riêng tư chứ.

Tất nhiên cái “đứa trẻ” sơ mi đen thì chỉ lặng lẽ cười còn “đứa trẻ” mặc váy thì tự dưng tim đập lên thùm thụp.

Chương 12.4: Nhẹ nhàng mà rất bông ^^

(Cháu gái Bống Bang của dì, người có cái tên giống như cái cô gái già trong truyện này, he he he he)

Không gian dần trở nên lặng lẽ khiến Dương thấy lúng túng, chỉ còn cách ngậm ly rượu vang, nhấp từng chút một. Định đột nhiên mỉm cười.

“Cẩn thận say đó”.

Giọng nói bất chợt dịu dàng của Định khiến Dương còn thấy ... say hơn là rượu. Trong chút miên man vắng vát, có một suy nghĩ lướt qua khiến Dương sực nhớ. Khi tỉnh táo cô đã làm đủ trò mất mặt rồi. Có tí men vào không biết cô còn gây những chuyện gì nữa. Ý nghĩ đó khiến Dương lập tức thẳng lưng, tay cập rập buông ngay ly rượu xuống bàn.

Định nhìn hành động của cô, khoe môi vốn diễm đạm chợt cong khe lên trong một nụ cười. Khi bắt gặp cái nhìn ngơ ngác của Dương, nụ cười đó không tắt đi, trái lại, trong đôi mắt thâm tối, lại lấp lánh những ánh sáng có phần trêu chọc. Dương hơi dờ ra, cảm giác cái không khí mờ ám này khiến cô có chút không tự nhiên, tay cô lại muốn thò ra cầm ly rượu cho bớt thừa thãi, nhưng rồi lại rụt lại không dám.

Khi những sợi tơ cảm xúc cứ giăng mắc đâu đó quanh hai người, Định đột ngột rủ Dương đi vòng quanh khu nhà hàng. Dương đứng dậy, cả người như được thả lỏng, không nén được cô thở phào một cái, đi theo Định. Anh bước chậm rãi, đủ để đôi giày 5 phân của Dương không bị quá tải khi cô bước theo anh. Vừa đi Định vừa chỉ dẫn cho Dương những điểm đặc biệt nhỏ nhỏ của nhà hàng này, như khu hầm rượu, “căn phòng sao rơi”, “hồ rửa chân” khiến Dương mắt tròn mắt dẹt. Không khí dần trở lại sự tự nhiên, Dương cũng vô tư hỏi han đủ chuyện. Mặc những thắc mắc ngô nghê của cô, Định thông thả trả lời cẩn thận từng chút một.

Nhà hàng đã lên đèn. Dương cảm nhận dường như Định rất để tâm đến việc thiết kế ánh sáng trong những công trình của mình, nên từ khu resort Rainbow đến nhà hàng này, ánh sáng đều rất đẹp mắt, đều là thứ màu vàng ấm áp, sóng sánh như mật ong. Từng căn phòng như từng ô nhỏ phát sáng, ngọt ngào và bí mật. Dương cứ tưởng Định sẽ dắt cô vào một căn phòng nào đó, nhưng cuối cùng nơi dừng lại của họ lại là một cây cầu gỗ nhỏ nhưng chắc chắn, nằm bên rìa của khu nhà hàng. Thấy bãi cát dưới chân mịn màng, Dương không ngại ngần cúi gãi ra, rồi đi trên cát.

Trăng non vừa lên. Những bước chân của Dương hơi lún xuống trên nền cát lấp lánh sáng bạc bởi ánh trăng và ánh điện vàng hắt ra từ khu nhà lớn. Bên cạnh, Định vẫn đi gãi, anh nhẹ nhàng cầm lấy đôi giày trong tay Dương khiến cô hơi ngỡ ngàng và có chút bối rối. Ừ thì thừa nhận đi, những chăm sóc có phần nhỏ bé như vậy khiến cô ... thích kinh lên được ^^

Gió biển mang thêm một chút lạnh khiến mái tóc Dương bay lòa xòa. Ở một nơi không khí lãng mạn như vậy, Dương rất muốn nói điều gì đó, tựa như một sự hỏi han ân cần, nhưng rất sợ mình sẽ lại buột miệng ra một câu nói vô duyên. Cuối cùng Dương chọn sự im lặng.

“Hôm nay Dương ít nói nhỉ?”

Dương ngược lên, hơi bất ngờ vì câu nhận xét của Định, chỉ định nói lại một câu đại loại cô ít nói sao bằng anh, nhưng cuối cùng, vẫn cứ thấy thế nào đó, cô cười ngượng ngùng.

“Tại em đang suy nghĩ”

Định không hỏi tiếp, mà chỉ nhìn cô, tựa như đợi cô nói thêm. Dương bật cười.

“Em đang suy nghĩ xem trái đất này hẹp đến cỡ nào mà em bị dấn dúi cho anh những hai lần?”

Định chợt nhìn băng quơ xa xa “À, như chú Thụ nói, cái đó người ta gọi là “hữu duyên””

Dương im bật. Liếm đôi môi cảm giác đang khô đi vì gió biển, Dương hồi hộp nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Định, những đường nét trong sự khắc chạm dịu dàng của ánh sáng khiến lòng cô bỗng nhiên trào dâng một cảm giác êm ả lạ lùng. Dương đang tính hỏi anh “hữu duyên thì sao” nhưng chưa kịp mở lời, Định đã quay nhìn cô, đôi mắt đen bình thản hỏi một câu rất ... không liên quan.

“Có thật thế không?”

Dương sững ra ngơ ngác “Thật gì ạ?”

Định đặt đôi giày của Dương xuống thành cầu, rồi xỏ tay túi quần, nét mặt vẫn không đổi.

“À chuyện chiều nay. Có thật là tôi không có ... xi nhê gì với em không?”

Ồi má ơi. Cô có nên nhảy luôn xuống biển cho xong đời không? Dương bặm chặt môi, cố nén cảm giác xấu hổ đến tận chân tóc.

“Lúc đó... Lúc đó là cháu anh chọc em mà...”

Định vẫn không buông tha.

“Vây nghia là tôi có... xi nhê à???”

Gì thế này? Sao câu chuyện nó lại dẫn về cái chủ đề oái ăm này chứ. Chẳng lẽ cô lại đi ... gặt đầu? Mà lác thì thà xúi cô đi... chết còn hơn!!!!

Dương cắn mặt xuống đất, nhìn xuống ... ngón chân mình. Đếm đi đếm lại đúng mười ngón không sót ngón nào, thế mà cô vẫn quyết tâm ... đếm tiếp, quyết không thềm ngẩng mặt lên.

Khi Dương bắt đầu di di ngón chân một cách khổ sở, cô chợt nghe thấy trong tiếng gió biển rì rào, tiếng gọi trầm khe khẽ.

“Dương... “

Dương không biết rằng có những khoảnh khắc, cô yêu cái tên mình đến vậy, vì nó được gọi lên rất đồi dịu dàng. Không cưỡng được tiếng gọi ấy, Dương ngẩng lên nhìn rồi chợt ngơ ngẩn vì đôi mắt đen thẫm đang nhìn mình âm áp. Sự đùa cợt đã biến mất hẳn, chỉ còn là một sự nghiêm túc khó gọi tên. Cô trân người chờ đợi thì thấy bàn tay Định ngập ngừng đưa lên, giữ lại những sợi tóc bay rối bởi của cô.

“Anh... ”

Định ngừng lại, vẻ như anh cũng đang nói những điều hơi khó khăn với chính bản thân mình. Khoảnh khắc đó cũng khiến Dương ... nhớ đây là lần đầu tiên Định xưng anh với cô. Từ ngày gặp nhau lần đầu, anh chỉ gọi Dương theo kiểu xưng hô chừng mực “Tôi – em” “Tôi – Dương”... Thực ra, trong những mối quan hệ xã giao thường ngày, Dương gọi những người hơn tuổi bằng anh rất dễ dàng, và họ, ngay cả những người tuổi thất thập cổ lai hi thì cũng vẫn lơ đi danh xưng chú bác, mà lúc nào cũng nói anh anh em em một cách rất đơn giản để tiện làm việc. Hay những tên trẻ con ngốc xít bây giờ cũng thường lên mặt đòi làm anh với con gái, mà ví dụ điển hình chính là Quân. Chỉ có mình Định, anh xưng “tôi” với Dương, vừa có chút xa cách, lại có chút gì lạnh đạm. Nhưng hôm nay, anh đã xưng “anh” rồi.

Định cười nhẹ, có chút bối rối.

“Anh nghĩ, chúng ta thực sự có duyên”...

Trong vô vàn những cảm xúc lướt qua Dương lúc đó, Dương bỗng nhiên ngơ ngẩn bởi một ý nghĩ, câu nói này sao quen thuộc đến vậy. Rõ ràng, rõ ràng có người đã nói với cô.... Nhưng cảm giác mu bàn tay đàn ông dày dặn chạm nhẹ vào má cô, khiến những ý nghĩ lờn vốn còn sót lại bay biến hết. Cô chỉ biết mở tròn mắt, nhìn sững người đối diện, và cảm nhận cái chạm nhẹ của bàn tay lên má, quá chừng triu mến. Nhẹ nhàng mà rất bỗng. Tựa như...

Tiếng điện thoại vang lên bất thành lình khiến đôi tay trên má Dương luyến tiếc rút lại. Định mở máy.

“Chú đây. Ừ... Sao? Đâu luôn bây giờ rồi à... Được rồi!”

Định quay sang nhìn Dương một thoáng, nhỏ giọng “Ừ, chú sẽ qua. Cứ bình tĩnh nhé”.

Định tắt máy. Dương đã đoán cuộc gọi là từ Quân, nhưng cô không hiểu có chuyện gì mà “đầu” với lại “bình tĩnh” ở đây. Hơi thắc mắc, chưa biết hỏi sao thì Định đã nhẹ giọng.

“Đi với anh nhé?”

13. Chương 13

Chương 13.1: Lần đầu tiên, Dương không nhìn Quân như nhìn một tên oắt con miệng còn hôi sữa ^^

Này, thử tưởng tượng mà xem, còn gì tuyệt hơn một đêm nhiều gió được đi trên con đường ven biển? Và còn gì tuyệt hơn khi trong đêm nhiều gió và trên con đường ven biển ấy, được ngồi trên con xe mui trần bên cạnh một người mình thích? Bác Thụ rất tâm lý khi thấy Dương và Định đòi rút quân, đã sắp xếp một chiếc xe để đưa họ đi. Và giờ đây, Dương ngồi cạnh Định trong cái gió lồng lộng của biển đêm, cố giữ mái tóc bay rồi bởi để nó không vắn vít sang đôi vai của Định.

Định sau khi chỉ dẫn cho tài xế đường đi, thì quay sang nhìn Dương, vẻ quan tâm.

“Em lạnh không?”

Dương nhẹ lắc đầu, chưa kịp phủ nhận thêm gì thì cô đột nhiên hắt xì một cái. Định bật cười, lảng lạng bấm nút để kính che phần nào hướng gió. Thấy vẻ mặt như không bằng lòng của Dương, anh chỉ nói nhẹ nhàng.

“Em sẽ ốm đấy!”

Dù thấy mất hết cả một đồng ... lạng mạn, nhưng Dương cũng không phản đối thêm nhiều. Cái kính chắn cũng làm cho cô thấy ấm áp hơn thật. Cô quay nhìn Định, cắn môi.

“Mình đi đâu hả anh???”

Định mỉm cười “Đến nơi em sẽ biết!”

Đó là một khuôn viên một khu nhà vườn phía ngoài ngoại ô. Đèn sáng cả một khoảng sân đặc kín những chiếc ô tô đủ loại. Dương lúp xúp đi theo Định, cô ngẩn ra khi người bảo vệ đi trước chỉ dẫn họ đi xuống phía dưới tầng hầm.

Hai người bước vào một căn phòng rộng được thiết kế theo hình oval, từng vòng ghế được xếp từ thấp lên cao kín đặc người ngồi, nhưng không khí lại tĩnh lặng đến khó tin. Sự chăm chú của họ được dồn hết vào giữa phòng, nơi một bàn bi – a được đặt chính giữa, ánh đèn soi sáng rực những vài viên bi tròn trịa còn lại trên bàn.

Định tự nhiên kéo tay Dương đi len qua những hàng người, chọn một chỗ ngồi cách bàn bi – a năm dãy. Khi ngồi xuống, Định nhẹ nhàng thả tay Dương ra. Dương vội giấu bàn tay ra đằng sau ghế, cố để hô hấp trở lại về bình thường và cố để nhắc bản thân mình là cái tay của mình nó vẫn ...y như mọi ngày, chứ không phải vừa được nhét vào... lò nung. Nhưng mặc mọi sự nhắc nhở, cô cảm giác như bàn tay vững chãi của Định vẫn ở đó, nắm lấy cổ tay cô, nóng rực. Định vờ như không thấy sự bối rối của Dương, anh nhíu mày nhìn quanh như quan sát. Dương cũng nhìn theo mắt anh và lập tức thấy Quân.

Cậu ta ngồi ở ghế nghỉ sát gần bàn bi -a, mái tóc cắt ngắn và khuôn mặt dăm chiêu. Cánh tay cầm cây cơ chống thẳng trên xuống sàn làm Dương liên tưởng đến dáng cầm gươm của những võ tướng ngày xưa bàn chuyện chiến sự. Đôi mắt một mí không còn vẻ đùa cợt thường thấy mà sát lại trong một vẻ nghiêm túc không ngờ, nhìn chăm chú về phía người đàn ông mặc gì lê xanh chừng ngoài ba mươi tuổi, đang thành thạo thao lờ.

Người đàn ông cúi người trong một tư thế chuẩn mực, cắt một đường bi thẳng tắp. Viên bi số 9 rơi xuống lỗ. Cả căn phòng vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng đường bi đẹp rồi lại nhanh chóng tĩnh lặng. Dương nhận

thấy đôi môi với nụ cười thường thấy của Quân mím chặt lại. Cô cũng nghe thấy tiếng thở mạnh bên cạnh. Đó là tiếng thở của Định. Anh cũng đang căng thẳng. Dương quay sang Định, anh nhìn cô, cười lặng lẽ.

“Không sao. Nó vẫn còn cơ hội!”.

Dương nhẹ gật đầu, nhìn về phía Quân. Cậu vẫn không thay đổi tư thế, nhưng ánh điện không giấu được những giọt mồ hôi dần rịn xuống hai bên thái dương.

Trên bàn nhân viên đã sắp lại bi. Người đàn ông trong bộ gilê xanh thông thả đánh cú đề pa. Ngay cú đầu tiên đã ba viên bi xuống lỗ. Anh ta mang vẻ chậm rãi của sát thủ bắn tỉa từng viên một.

Dương trân mắt nhìn. Cô thầm cầu nguyện người đàn ông này sẽ trượt tay. Nhưng thế bi quá thuận lợi khiến Dương dần tuyệt vọng. Ván chơi nhanh chóng kết thúc trong tiếng vỗ tay có phần phấn khích của vài người cổ vũ. Dương nhìn về bảng điểm. Người đàn ông này đã vượt lên dẫn trước Quân 2 ván. Nếu như cậu ta không có cơ hội cầm cơ sớm thì tình huống sẽ vô cùng tệ hại.

Cuối cùng cơ hội cũng đến. Một tình huống hi hữu khi người đàn ông để lọt lỗ cả bi chủ. Dương những tưởng Quân sẽ bật dậy vì phấn khích và vì chờ đợi quá lâu, nhưng không, cậu từ từ đứng lên, đôi mắt quan sát thế bi trên bàn một cách trầm tĩnh. Tay cậu lơ đãng cầm cục lơ xanh xanh, thoa đều dầu cơ, nhưng không hiểu sao, Dương chợt nghĩ sự lơ đãng đó ẩn chứa sự tập trung cao độ, một sự nguy hiểm mơ hồ của người ý thức được cần phải đặt sức mạnh của mình vào đâu.

Khi Quân cúi đầu chuẩn bị đi bóng, Dương bỗng nhiên thấy tim đập thình thịch vì hồi hộp. Cảm giác chứng kiến một trận đấu chuyên nghiệp khiến Dương nghẹt thở. Bên cạnh, khuôn mặt Định vẫn kín bưng, nhưng những ngón tay gõ liên tục vào thành ghế đã tố cáo tâm trạng của anh.

Quân chỉ đẩy nhẹ cơ. Bóng đi nhẹ, vừa đủ lực, viên bi nhẹ nhàng lăn xuống lỗ. Dương bất giác thở phào một cái. Từ đó, mắt Dương không thể rời khỏi nhất cử nhất động của Quân. Vốn vẫn hay qua lại lui tới những quán bi – a, Dương không ít lần nhìn những cao thủ cầm cơ chơi cực kì điêu luyện. Nhưng chưa từng một lần, Dương được chứng kiến một trận đấu chuyên nghiệp, chuyên nghiệp đến cả người cổ vũ, biết vỗ tay lúc nào, biết im lặng lúc nào. Chuyên nghiệp từ thứ ánh sáng chiếu thẳng lên bàn bi a, rọi lên dáng vóc của những cơ thủ, tạo nên những tương phản sắc nét. Và lần đầu tiên, Dương không nhìn Quân như nhìn một tên oắt con miệng còn hôi sữa, mà nhận ra rằng, trong một khung cảnh nào đó, một thời điểm nào đó – như – bây – giờ chẳng hạn, cậu ta trở thành người đàn ông chững chạc trong bộ gi lê đơn giản và trong những đường cơ như ảo thuật.

Quân liền mạch đánh thắng ba ván liền. Cảm giác yên tâm hoàn toàn khiến Dương thả lỏng, dựa hoàn toàn vào ghế, chỉ trân mắt thưởng thức những đường cơ đẹp và chuẩn xác đến từng milimet mà bình thường cô chỉ có thể chứng kiến trên ti vi. Định cũng hơi ngả người trên ghế, đặt mu bàn tay chạm miệng, tĩnh tại quan sát diễn biến trận đấu.

Bi đang vào thế khó. Dương cũng nín thở khi nhìn cục diện trên bàn. Nếu như đánh một cách thông thường, nhất định bi sẽ bị chạm và chệch hướng. Một kẻ tay mơ của cô cũng chỉ cảm nhận đến vậy. Cô lo lắng nhìn Quân. Cậu ta đang chống tay lên bàn, nhìn thế trận.

“Giờ phải chạy đạn hả anh?”

Dương hỏi Định. Định khẽ lắc đầu.

“Nó không chạy đạn đâu. Chắc sẽ có cách thôi”.

“Cách nào ạ?”

Định im lặng. Lúc sau nói khẽ.

“Có thể bật băng để ăn lỗ mười”.

Dương cố hình dung, vẫn thấy là rất không khả thi. Ở bên bàn, Quân cúi sát mặt bàn, neoh mắt ước lượng khoảng cách giữa các viên bi. Cuối cùng cậu ta quyết định đánh. Khi nhìn đôi môi mím chặt đó, Dương đột nhiên thấy cậu ta quyết đoán lạ lùng.

Bi bật qua đường băng ba lần, rồi chạy thẳng vào lỗ sáu. Cả phòng rào lên tiếng vỗ tay. Dương lúc này sau cảm giác bàng hoàng, mới sực tỉnh.

“Cháu anh giỏi quá”

Định mỉm cười, đầy trêu mến “Ừ. Không ngờ nó ăn theo cách đó”.

Thấy xung quanh tĩnh lặng, Dương không dám nói gì thêm. Cô đợi chờ nhìn người nhân viên xếp bi lại để chuẩn bị một ván mới. Chiến thắng dường như đã nằm chắc trong tay Quân.

Chỉ còn một ván. Giờ là lúc không có chỗ cho sự sai lầm. Quân trầm tĩnh cẩn thận ăn chắc từng con một. Thỉnh thoảng, tiếng vỗ tay trong khán phòng lại rào lên vì những đường bi tinh tế. Trên bàn, chỉ còn lại bi số 9, đặt giữa bàn, ngay trước cửa lỗ. Tình thế thuận lợi đến mức không thể nào thuận lợi hơn. Mối Quân đột nhiên thấp thoáng một nụ cười tinh quái.

Chương 13.2: “Còn nơi nào biết những chuyện tình, đẹp như chuyện những đóa hoa quỳnh...”

Quân đặt cơ, chuẩn bị ngắm đánh. Dương thẳng người hồi hộp nhìn đường cơ quyết định, nhưng đúng lúc đó, mũi cô đột nhiên ngửa ngửa khó chịu, chưa kịp suy nghĩ thêm gì, cô đã hắt xì thật mạnh. Không những thế, còn hắt xì liên tiếp ba cái liền. Vài người xung quanh giạt mình quay qua nhìn.

Lúc này, Dương đã ngồi ngay ngắn trở lại. Định đưa cho cô một chiếc khăn giấy khiến Dương lúng túng đầy xấu hổ. Rất may, mọi người đã nhận thấy việc hắt xì là việc thật bình thường như cần đường hộp sữa nên nhanh chóng quay lại bàn bi – a.

Định ghé sát tai cô “Chắc em bị lạnh rồi”

Dương lắc lắc đầu ra hiệu không sao, cô quay nhìn bàn đấu thì thấy Quân cũng vừa cúi người xuống. Cô mơ hồ tự hỏi, không biết có phải vừa nãy Quân cũng ngẩng lên nhìn về phía cô không? Nhưng may mắn, chỗ bàn bi – a điện sáng, còn khu khán giả lại chìm trong ánh điện tối mờ, nên Dương yên tâm rằng Quân có thể nghe thấy tiếng hắt xì, nhưng nhất định không thể nhìn rõ ra cô trong đám khán giả đông nghịt chìm trong bóng tối.

Dương thở phào. Cô thật sự không muốn Quân phân tâm mà.

Ồ, nhưng mà sao cô lại nghĩ Quân có thể phân tâm vì mình nhỉ? Cô đúng là dở hơi quá rồi. Nghĩ một hồi vòng vèo, Dương quyết tâm ngồi ngay ngắn lại và chuyên chú nhìn xuống bàn bi – a.

Chỉ cần một đường cơ này nữa thôi, chiến thắng sẽ ở trong tay Quân. Và điều đó thật đơn giản. Với người gà mờ như Dương, thì với cú này khả năng ăn thua cũng là 5/5, nên một tay chơi có hạng như Quân thì không phải nghĩ.

Quân ngắm nghía lâu hơn bình thường, lâu hơn cả những cú bi khó khiến căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng khó hiểu.

Cuối cùng, trọng tài phải nhắc nhở. Quân cúi người, co tay bắt đầu đánh.

Cú đánh vừa lực, bi chạy thẳng về lỗ sáu, nhưng lại chạm vào mép lỗ rồi văng ra ngoài. Cả căn phòng ồ lên. Mặt Quân tái dại. Cánh tay siết chặt cây cơ như vẫn không tin nổi. Bên cạnh Dương, Định cũng ngồi thẳng người, chết lặng.

Đối thủ của Quân nhếch miệng cười đứng lên, ăn “bữa cỗ” mà Quân đã dọn sẵn bằng một đường bi đơn giản. Ván tiếp theo, anh ta từ tốn thận trọng ăn chắc từng bi một. Khi viên số 9 lăn vào lỗ, tim Dương cũng như rơi xuống một cái hố.

Trận đấu kết thúc rồi.

Quân bắt tay người đàn ông gile xanh bằng nụ cười gượng, rồi cậu ngồi im xuống ghế nghỉ. Bất động. Đèn đã bật sáng khắp cả căn phòng. Định kéo tay Dương ra khỏi dãy, muốn đi về phía Quân, nhưng đúng lúc này, Dương bị cản lại bởi hai người bạn trẻ. Họ chính là cặp đôi cô đầu chú rể đã làm đám cưới dưới nước. Họ xúm đến bên Dương, ríu rần chào hỏi, rồi tỏ ra tiếc nuối vì sự thất bại rất “trời ơi” của Quân. Dương

vừa nói chuyện với đôi vợ chồng vừa ngáp nghe nhìn theo bóng của Định. Anh đã ngồi xuống cạnh Quân, nói điều gì đó. Nhưng Quân vẫn bất động, không ngẩng đầu lên.

Khi Dương và hai bạn trẻ đi tới, Định đang bóp nhẹ vai Quân. Mọi người lặng lẽ chẳng ai nói gì. Dương đột nhiên đập cái bóp lên đầu Quân.

“Cái đồ ngốc này. Định buồn đấy chắc?”

Quân ngược lên nhìn Dương, lại nhìn đi chỗ khác. Dương cười hi hi chạy vòng đến trước mặt cậu ta, cười toe toét nhại lại kiểu nói hôm trước “Đừng tưởng trốn tránh đây mà dễ”.

Đôi mắt một mí chạm phải mắt Dương một lần nữa, và lần này, Dương lặng đi. Đôi mắt đó buồn đến mức nụ cười trên môi Dương như đóng băng. Dương kéo tay cậu ta, giọng dục dỗ.

“Đi nào”.

Quân đứng dậy, đi theo Dương. Định và hai người bạn cũng đi ra theo. Vừa ra đến cửa, có tiếng bước chân vội vã đuổi theo, rồi tiếng một người đàn ông vang lên rần rỏi.

“Vì sao?”

Dương, Quân, Định, và hai bạn của Quân cùng ngạc nhiên quay lại. Quân đầu hơi cúi xuống, vẻ mặt thoáng chút xấu hổ.

“Tôi hỏi lại cậu là vì sao?”

“Do cháu hồi hộp”.

Người đàn ông vóc dáng nhỏ nhưng chắc nịch do luyện tập thường xuyên, neho đôi mắt nhỏ sắc sảo nhìn Quân.

“Tôi hỏi, ai làm cậu phân tâm?”.

Quân im lặng, không đáp. Không hiểu vì sao đôi mắt tinh nhanh của người đàn ông lại lướt qua Dương một cái nhìn đầy xét nét khiến cô sững cả người. Đang chưa biết làm sao để đối phó với cái nhìn đó, cô đã nghe Quân nói.

“Không phải cô ấy đâu. Chú làm cô ấy sợ đấy”.

Dương muốn phản bác lại, cô không sợ, cô chỉ thấy khó chịu thôi, nhưng người đàn ông đã đánh giọng.

“Nói chuyện với tôi một chút”.

Quân miễn cưỡng đi theo, vẻ như bị ép buộc làm điều mà cậu ta không muốn. Vì “nhân vật trung tâm” đã bị bắt cóc, nên đôi vợ chồng trẻ sớm từ biệt Định và Dương.

Còn lại hai người, Định đưa Dương đến vườn hoa của khu nhà vườn, vừa là tham quan, cũng vừa để chờ đợi cho đến khi Quân xong việc. Sự thành thạo của anh khiến cô ngạc nhiên sững sốt, sau lại mơ màng nghĩ không phải anh cũng thiết kế luôn cái khu nhà vườn này đó chứ? Ấc ặc, chưa kịp hỏi han anh, Dương đã sững sốt trước một vườn lan đủ màu sắc. Những giống lan được nuôi dưỡng trong một môi trường cầu kì, chắc cũng đều là những loại quý hiếm đang trở đủ loại bông khiến Dương phần nào quên đi thắc mắc của mình, cũng quên luôn câu nói mập mờ của người đàn ông vừa nãy. Không hiểu ông ta là ai mà lại nói kiểu đó với Quân nhỉ?

“Người đó là chủ khu nhà vườn này”

Định nói, khiến Dương tròn mắt ngạc nhiên, cảm giác như anh nắm bắt được hết ý nghĩ trong đầu cô vậy. Cô quay hẳn ra nhìn Định thì thấy anh đứng dựa vào góc tường kính, nói tiếp.

“Ông ấy cũng là người tổ chức những giải bi – a không chuyên thường niên. Người thắng cuộc sẽ được ông ấy đứng ra làm đại diện, quản lý, đầu tư và phát triển...”

Dương ngần ngừ hồi lâu “Nghĩa là hôm nay Quân đã mất cơ hội?”

Định trầm ngâm “Anh cũng không biết. Nhưng ông ấy vốn rất kì vọng ở nó”.

Cả hai cùng im lặng hồi lâu. Dương thơ thẩn đi quanh vườn hoa, có chút buồn rầu vì “thằng cháu” của mình thất bại một cách quá chừng lãng xẹt. Chính cô nếu không vì sợ Quân buồn, cũng muốn hỏi cậu ta một tiếng tại sao? Mọi việc đang rất tốt đẹp cơ mà. Hay bởi vì cô đã hắt xì khiến cậu ta phân tâm nhỉ?

Ak, trời đất, cô đang nghĩ đi đâu vậy cơ chứ?

Dương lắc lắc đầu, cố để những suy tư luẩn quẩn không còn làm phiền mình. Cô đưa mắt tìm kiếm thì thấy Định đã ngồi xuống bên chiếc xích đu sơn trắng đơn giản ngay phía ngoài vườn hoa. Anh vỗ vỗ nhẹ xuống chỗ ngồi bên cạnh, như ra hiệu Dương đến bên anh và ngồi xuống. Dương mỉm cười bước đến. Nhưng cô không ngồi, mà đứng bên cạnh anh. Thậm chí còn tình nghịch đưa xích đu cho anh khiến Định giật mình, phải chống chân để từ lại.

“Em đã kích anh đó à?”

Dương tủm tỉm không đáp, trong bụng nghĩ một cô gái mặc váy đứng đẩy xích đu cho một anh chàng đô con trong một khu vườn hoa đúng là “đả kích” thật. Thế là cô bật cười. Tiếng cười đột ngột trở nên thẳng thốt khi Định hơi nhồm người, vươn tay kéo mạnh Dương ngồi xuống, khiến thiếu chút nữa cô ngã dúi vào lòng anh.

“Còn cười nữa không?”

Tất nhiên là cô không thể cười tiếp, cũng không thể trả lời vì quá bối rối. Khuôn mặt cô vẫn dúi vào vai Định. Chấn vái mềm mại vẫn khiến Dương cảm thấy nóng ran cả mặt. Cô ngồi thẳng dậy, vờ nhìn băng quơ xung quanh. Thông thường những cô gái nữ tính ở thời điểm giống như thế này sẽ làm gì nhỉ? Dương cố nghĩ nhưng rồi đầu óc cô đặc sệt lại, đành cắn môi và im lặng chờ động thái của đối phương.

Định nghiêng đầu nhìn cô, rồi tủm tỉm.

“Hình như có người đang xấu hổ”.

“Hình như có người đang rất đặc ý khi thấy người khác xấu hổ”

Dương đáp lại, cố héch mặt lên nhìn Định. Hừ, cô đây “đầu hai đít chơi vơi”, sắp bầm đến nơi, làm sao có thể để người ta muốn chọc ghẹo cô thế nào thì chọc. Nhưng Định lại nhìn cô, nói rất dịu dàng.

“Anh không đặc ý. Anh chỉ vui thôi”

Câu nói đơn giản nhưng Dương lại thấy lòng ngọt ngào như vừa ăn cả cân kẹo đường. Không khí đêm tinh sạch, một mùi hương nhẹ thoảng, nhưng không giống bất cứ hương thơm loại lan nào cô từng ngửi qua. Dương nhìn quanh quất rồi ngẩn người nhìn ra một khóm quỳnh đang lúc sắp trở bông nằm lặng lẽ bên cổng vườn lan. Những búp hoa lớn trắng muốt đợi khi đêm thật sâu để mở cánh. Cô bước đến, giơ tay chạm khẽ vào búp hoa căng tròn đang vừa hé, thầm nghĩ đêm nay hoa sẽ nở viên mãn biết chừng nào.

Một câu hát của Trịnh chợt lướt qua đầu Dương, khiến cô buột miệng khe khẽ “Còn nơi nào biết những chuyện tình, đẹp như chuyện những đóa hoa quỳnh, một đời thương nhớ...”

Tiếng Định vang lên phía sau, hơi thở anh khiến những sợi tơ sau gáy Dương dựng đứng.

“Nơi này...”

Dương đứng im không động đậy, sực hiểu anh nói từ “nơi này” vì cô vừa hát câu hát “còn nơi nào biết...”. Nhưng... nhưng anh không cần phải đứng sát gần cô như vậy chứ???

Khi cảm nhận một bàn tay vừa đặt khẽ lên eo mình, Dương theo phản xạ đờ người như khúc gỗ, cảm giác như cô nín thở trong cả một phút. Nơi chiếc eo nhỏ nhắn, cảm giác nóng bỏng lan tỏa đến tận đầu ngón chân và chạy đến từng sợi tóc. Ngập ngừng quay lại, Dương giật mình khi thấy khuôn mặt Định tiến sát gần lại, hơi thở anh vẫn vút, giọng anh khẽ thì thào.

“Dương”...

Chương 13.3: Ngọt ngào đến muốn khóc...

Không biết vì sao, khi gương mặt Định kè sát, Dương lại luống cuống quay đi. Nụ hôn rơi trên má, rất dịu dàng. Bối rối, cô chỉ biết cúi mặt, không dám ngẩng đầu lên để nhìn Định. Thì cô đang xấu hổ mà.

Nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, giữa bóng tranh tối tranh sáng, Dương bắt gặp hình ảnh này: hai đôi giày, một to lớn, một nhỏ bé chạm mũi vào nhau, không còn khoảng cách. Khi cô và anh còn chưa kịp có một nụ hôn đúng nghĩa thì hai đôi giày này đã tự ý đòi hôn nhau rồi. Ý nghĩ đó khiến bỗng nhiên, Dương bật cười.

Định nâng cằm Dương lên, thấy nụ cười vẫn ở trên môi cô thì ngẩn ra, ngạc nhiên.

“Này, em đừng làm anh sốc nữa được không”

Giọng Định có chút buồn cười, lại có chút gì kiểu như là “bó tay”. Dương ngược lên nhìn anh, mắt lấp lánh niềm vui, cổ ra vẻ vô tội. Định lắc đầu như bất lực.

“Làm ơn cho anh một phản ứng thông thường chút đi”.

Dương bật cười lớn hơn, cảm thấy sự tự nhiên giữa hai người đã quay lại. Không khí này khiến cô thả lỏng hơn nhiều, và cảm nhận rõ rệt sự thân mật dễ chịu “Anh không biết mấy cô gái già là hay sáng nắng chiều mưa, trưa áp thấp nhiệt đới à???”

Định chỉ nhướn nhướn mắt nhìn cô, Dương cũng vờ vịt nhướn nhướn mắt nhìn lại, vừa trêu chọc lại vừa như thách thức, khóe môi cũng nhướn lên chuẩn bị cho một nụ cười giễu cợt. Nhưng cô chưa kịp cười thì đã hét nhỏ lên một tiếng. Eo cô bị hai bàn tay xiết lấy, cả người bị nhấc bổng lên, và đôi môi đột ngột bị hôn một cách cuồng nhiệt.

Cảm giác này sao nhỉ? Giống như đem pháo hoa bung nổ trên bầu trời, như cảm giác mất trọng lượng khi máy bay đột nhiên cất cánh, khuấy đảo như trong một trò chơi nhào lộn... Và nghẹt thở, giống như là... đang bị hôn đắm đuối.

Dương không thể suy nghĩ thêm gì với đôi chân không chạm đất, vòng eo bị siết chặt và cả người dán lên khuôn ngực của Định.

Đến khi cảm giác sắp ngất đến nơi thì đôi môi cô được thả ra. Dương ngẩng người nhìn khuôn mặt vẫn còn kè sát mình, đôi mắt thâm đen và hơi thở dồn dập.

Rất lâu, cô mới vụng về đập tay lên vai anh, áp ứng.

“Cho... cho em xuống”.

Khi chân Dương chạm đất, cô cũng nhận ra đến lúc này mình mới quay về thực tại. Mọi thứ không phải là mơ nhưng đẹp như một giấc mơ, thậm chí là hơn cả những giấc mơ cô từng có trong đời. Trong khu vườn hoa của một thành phố biển, trong hương đêm ngọt ngào trộn lẫn hương vị cỏ ngải và những đóa lan, có cả hương thơm của một đóa quỳnh vừa bung những cánh đầu tiên - trắng ngần, ngọt ngào, tỏa ngát - nơi đây, cô nhận được nụ hôn của người đàn ông mình thầm thương mến.

Bàn tay Định siết lấy tay Dương, cái nhìn im lặng nhìn cô đầy dò hỏi. Dương chỉ nhìn anh mỉm cười lặng lẽ, cảm nhận sự thấu hiểu như sợi dây vô hình đã kết nối họ với nhau, khi ngôn ngữ không cần phải nói bằng lời.

Cả hai im lặng ra khỏi khu vườn. Hai bàn tay vẫn đan chặt vào nhau, và bước chân chậm rãi như còn muốn níu kéo mãi thiên đường này. Có lúc bất ngờ Dương thấy Định khựng hẳn người lại, cô ngơ ngác nhìn sang thì chỉ thấy anh nhìn mình bằng đôi mắt rất bao dung. Và đột ngột, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô.

Ngọt ngào đến muốn khóc!

Cảm xúc dâng lên đến tận lồng ngực, làm cay cay nơi mắt. Môi run run, Dương thật muốn nói điều gì đó, trong đêm nay, một điều để sau này nhớ lại, cô sẽ không tiếc nuối vì mình bỏ lỡ cơ hội được bày tỏ một cách chân thành.

Nhưng Dương chưa kịp nói gì, thì đã thấy Định quay người, nhìn về một phía.

Cô ngẩn người nhìn theo, thấy bên một ghế đá, có bóng người đàn ông ngồi lặng. Dáng ngồi cô độc ấy khiến Dương bất giác ngẩn người.

Trong ánh sáng từ khu nhà phía xa hắt lại, hình dáng đôi vai ngang như bất động, mái đầu hơi cúi, nhìn vào một điểm ngẩn ngơ nào đó trên mặt đất. Mái tóc cắt ngắn như một tân binh. Dương giật mình nhận ra. Là Quân!

Phát hiện ra cậu ta cũng cùng lúc một suy nghĩ ập đến khiến cô cứng người. Không biết Quân ra đây từ lúc nào? Không biết cậu ta có thấy cô và Định... Mà nếu có thấy, thì đã thấy... những gì?

Suy nghĩ ấy khiến Dương cảm giác như máu cả người lại dồn hết lên trên mặt, muốn tìm ngay một cái lỗ mà chui xuống. Nhưng Định thì hoàn toàn thản nhiên, anh nắm chặt tay cô, tiến về phía Quân.

“Nói chuyện xong rồi à?”

Quân từ từ ngẩng lên. Cậu ta cười gượng một thoáng, rồi đưa mắt nhìn sang Dương, lại nhìn xuống chỗ tay Định và tay Dương vẫn còn đang đan vào nhau thân thiết. Dương bối rối ngo ngoáy ngón tay, nhưng Định càng nắm chặt.

Nụ cười trên môi Quân trở nên quá mức mơ hồ. Cô ngẩn ngơ nhận ra một nỗi buồn mênh mông trong đôi mắt một mí bình thường vẫn quá chừng tinh quái.

“Dạ vâng. Xong rồi”

Quân nói xong và lừng khừng đứng dậy. Lúc này Dương mới để ý bộ đồ gile của Quân đã được đổi bằng chiếc sơ mi trắng đục bằng đũi cổ mở phanh, và chiếc quần hộp chằng chịt các loại túi cùng dây rợ. Quân xỏ tay túi quần, lảng lạng quay người bước đi.

Cái dáng dấp ấy vẫn ngênh ngang. Nhưng Dương biết, hôm nay, sự ngênh ngang đó càng nhuốm vẻ bất cần của một người thất bại.

P/s: Từ giờ mà có viết ở cty post lên thì chẳng có hình mà minh họa. Huhu, nhìn rất chữ là chữ.

Hôm nay vừa viết xong, chưa kịp đọc lại, post luôn không biết có sai sót gì không? Vội vội vàng vàng vì còn mải hơn lên vụ phi ra Trần Hưng Đạo ăn chè. Âm ảnh vì cốc chè nên có ý viết ngọt ngào hơn mọi ngày 1 tẹo.

Nhưng mà, vừa viết vừa thương bé Quân của mình quá. Huhuhuhu!

14. Chương 14

Chương 14.1. Từ lúc nào Định đã thành “của cô” vậy hả giò?^.^

(Ảnh chôm đại trên mạng ^.^, hix, máy ở cty nên chẳng có ảnh ảo gì của tớ cả. Mà nhìn toàn chữ là chữ chán chết, nên tớ đành mượn tạm trên mạng vậy, he he)

Hà Nội đang chớm vào thu. Ngày nắng vàng mơ trên những con đường lá bay gió thổi, có cô gái mỗi buổi đi làm đều khe khẽ hát một mình, mặc những người xung quanh mắt tròn mắt dẹt.

Trời ạ, người ta yêu đời một tí cũng không được sao? ^.^

Tân nhìn dáng điệu tung tăng của Dương đi vào phòng, vừa pha cà phê vừa ngâm nga ư ử trong cổ họng thì phì cười.

“Ê Năm, mày có cần phấn khích thế không hả?”

Dương khựng lại, quay ra ngơ ngác “Em pha cà phê, phấn khích cái gì đâu?”

Tân hừ mũi, nhưng giọng không giấu được vẻ buồn cười “Ừ, mày không phấn khích, chỉ có ngân nga ca hát tối ngày, thỉnh thoảng ngẩn ra cười như con dờ, và cả ngày cầm điện thoại thì thà thì thào như buồn bạc giả thôi...”

Dương ngậm miệng, một lúc sau mới ập ứng “Anh.... Anh đừng có mà suy diễn. Em...”

“Ai suy diễn làm gì. Anh hỏi thằng mày ấy chứ. Thằng Định nó làm cái trò gì mà mày cả ngày cứ ngồi trên mây thế hả?”

“Mây đâu mà mây?”

Ú ớ nói xong một câu, Dương vội quay phắt ra cửa sổ, vờ vịn kéo tấm rèm cửa để che giấu khuôn mặt đã đỏ hồng lên. Cả ngày hôm qua, cô đã bị đám bạn vàng gào rú, dùng mọi “thủ đoạn” tra tấn, bắt ép phải khai tuốt tuột diễn biến chuyện tình trong mấy ngày ở festival. Tất nhiên tinh thần kiên quyết không khai của cô đã bị thất bại thảm hại và trả giá thảm thương, vì cuối cùng thì Duyên và Lam cũng đã biết tất tần tật những gì cần biết. Mặc cho cô nằm lăn đùng ra ... giả chết – hai đứa nó – đứa vừa cho con bú vừa cười hi hi, đứa vỗ đùi khành khách bảo là Dương đích thị là có quý nhân phù trợ. Nói toẹt hẳn ra thì Dương đúng kiểu là “chó ngáp phải ruồi” hay “mèo mù vớ cá rán”. Hừ, bọn nó có cần vùi dập cô thế không nhỉ? Ví cô là chó với mèo mù đã đành, lại còn ví Định của cô là “ruồi” với lì “cá rán” chứ.

Ồ, nhưng mà từ lúc nào Định đã thành “củ cô” vậy hả giờ? Ấc ặc ặc, xí hổ quá, Dương vỗ vỗ tay lên má, kiên quyết không nghĩ đến bất kể ruồi muỗi cá mú gì hết nữa. Đang chỉnh đốn lại tư tưởng thì thấy điện thoại báo có tin nhắn. Dương mở máy thì thấy một tin “trữ tình” thế này: “Nhớ ăn sáng no và đi cầu thang cẩn thận”.

Dương trợn mắt đọc cái dòng ngắn ngủn đó, vừa tức vừa buồn cười, thay vì nhăn trả lại Định, Dương lại nhớ cái lần cô ngã oạch ngay dưới chân anh mà phát ngượng với mình lần nữa. Đôi khi, Dương tự hỏi, không biết có phải vì trước mắt anh cô làm đủ những hành động kì quặc, đến mức anh bị tẩu hỏa nhập ma mà bỗng dưng quay ra quan tâm đến cô không?

Định chưa một lần nói yêu cô. Ngay cả thích cũng không. Chỉ có những ánh nhìn tan chảy và cái nắm tay ấm sực khiến Dương bất giác tha thiết muốn tin những khoảnh khắc ngọt ngào này là có thật.

Dương vẫn nhớ, vì mãi mê đi chơi cho hết thành phố biển xinh đẹp, từ những con đường rộng lớn họ đạp xe đạp như hai thanh niên vô công rồi nghề đến con ngõ dài phía cuối thành phố, nơi có quán bar nhạc jazz chơi đầy ngẫu hứng, từ những khi nắm tay nhau đi trên bãi biển đến lúc cả hai cười hò hét om sòm khi cùng nhau chèo thuyền... mà Dương đã quên bém mất là festival đã khép lại. Đến lúc nhớ ra thì vé máy bay của cô đã chỉ có ý nghĩa không khác gì một tờ... giấy vụn. Nhìn khuôn mặt ngẩn ngơ của cô, Định chỉ phì cười. Bằng vài ba cuộc điện thoại, Định đã đổi được vé tàu cho hai người để ra ngay Hà Nội.

Cả buổi tối ngồi trên tàu, có lẽ là thời gian Dương và Định ở bên nhau nhiều nhất. Dù thứ chuyện trên trời dưới biển, tất nhiên chỉ là Dương nói Dương cười, còn Định chỉ nghe và gật, thỉnh thoảng bật cười thành tiếng. Cho đến khi Dương đuối cả mắt và ngủ lúc nào không hay, cô thậm chí còn chẳng nhớ nổi là mình đã ... bò lên giường thế nào.

Buổi sáng hôm sau, trên chiếc giường tầng của đoàn tàu Bắc Nam, cô tỉnh dậy vì có một cảm giác mềm mại chạm nhẹ lên môi. Khi mở mắt, thấy có khuôn mặt đảo ngược với mình đang thực hiện một nụ hôn kiểu... người nhện, Dương đã nghĩ hình như mình vẫn chưa tỉnh dậy khỏi cơn mơ quá mức ngọt ngào. Vậy nên câu hỏi của cô buột ra dường như vẫn còn trong màn sương ngơ ngẩn.

“Sao lại quan tâm em???”

Câu hỏi ấy Dương đã muốn hỏi một nghìn lần, nhưng chẳng có dịp. Vậy mà trong lúc vô thức nhất, nó lại buột ra. Định không trả lời, chỉ hôn cô mạnh hơn, khiến lúc sau, Dương... tỉnh hẳn.

Và lúc ấy cô mới nhớ ra khuôn mặt mình mỗi sáng tỉnh dậy sẽ ... ngáo như thế nào, cô lại còn... còn...chưa đánh răng. Huhuhuhu. Cô muốn đập đầu vào gối mà chết luôn cho rồi. Nhưng Định nhất quyết không để Dương thẹn thùng thêm tí ti nào, anh kéo cô ra phía hành lang tàu, mặc cho cô lúng ba lúng búng phản ứng. Nhưng những câu ú ớ của Dương chợt nín thình khi nhìn thấy khung cảnh trước mặt.

Một bình minh vừa đến. Ánh sáng lấp lóa trên những cánh đồng, trên những dải núi đồi êm đềm và thơ mộng. Cả vạt cúc dại bé xúy vàng mơ, rung rinh chạy men theo khắp con đường ven những mặt hồ to nhỏ. Con tàu vẫn lao đi vùn vụt, đôi khi rung lắc một chút trong tiếng rền rĩ kéo kệt muôn đời của đường sắt, nhưng với Dương, nó vẫn là thứ âm thanh êm tai nhất. Cô mê mải nhìn qua chấn song, tận hưởng cảm giác phía sau có một bờ ngực êm ái cho mình dựa, một vòng tay triu mến đang ôm nhẹ lấy cô, và một thiên nhiên sáng bừng trước mặt.

Đang chìm trong những hồi ức miên man, Dương giật mình khi nghe tiếng điện thoại rung tí. Dương mở máy thì thấy tin nhắn của Định.

“Sao không trả lời? Hay lại xấu vì đói rồi?”.

Dương phì cười, cái con người kia sao lại toàn bị ám bởi những tật xấu của cô thế không biết. Đang tí toáy bấm tin nhắn lại, thì ở góc phòng, Tân kêu lên đầy hăm dọa.

“Nằm! Quay lại mặt đất mau”

Thấy Dương ngơ ngác quay ra nhìn, Tân vò đầu bứt tai thở hắt.

“ Tâm thần phân liệt rồi à???? Định đứng đó làm thơ hả????”

“Ồ... thơ thần gì... Em...”

“Còn ơ iếc gì nữa. Đi viết bài cho anh. Luôn và ngay!”

Tay bấm nút “gửi” tin nhắn, nhưng mặt Dương vẫn cố trưng ra vẻ oan ức.

“Đây. Em đi đây. Không phải đuổi. Hứ!”

Dương đi thẳng ra khỏi phòng, mặc tiếng Tân gọi với đằng sau.

“Ồ... ơ. Không để cốc cà phê lại cho anh à????”

Hí hửng quyết được của Tân cốc cà phê, Dương đi ra bàn ngồi. Nhưng không kịp lời máy viết bài theo đúng lệnh “luôn và ngay”, cô đã bị một cuộc điện thoại “khủng bố”. Bác Thụ gọi, và cuộc điện thoại tất nhiên lại chỉ xoay quanh cái con người khiến đầu óc cô lên mây cả mấy ngày hôm nay. Mặc cô thanh minh thanh nga và ra sức khẳng định là hai đứa “chưa đâu vào đâu” nhưng bác Thụ đã làm một câu như đinh chém sắt là cuối tuần phải có mặt ở nhà bác ăn cơm. Dương cúp điện thoại, mặt còn ngẩn tò te thì điện thoại lại reo từng bùm. Cô nghe máy và dù đã lên dây tinh thần cảnh giác một cách cao độ, Dương vẫn lập tức ù đầu vì một tràng liên thanh của mẹ. Trời ạ, thông tin không hiểu đã phi từ Tân hay từ bác Thụ, nhưng tóm lại mẹ cô đã phẫn khích ầm ĩ khi nghe tin mình sắp có một thằng rể và nôn nóng muốn biết thằng đó mặt ngang mũi dọc mắt mọc hai bên ra sao? Dương ra sức trấn an mẹ cô cứ bình tĩnh, nhưng xem ra, không gáo nước nào có thể làm nguội cơn nhiệt tình của mẹ cô bây giờ. Dương đành câu giờ và hứa hơn là sẽ không giấu mẹ cô một tí tẹo tí teo nào. Mượn lí do đang giờ làm việc, Dương vội cúp máy, mặc những câu dằn dò của mẹ vẫn còn í ới trong điện thoại.

Vứt tạch con blackberry xuống bàn, Dương ngồi như phỗng, mặt ngây ra vì lo lắng. Huhu, chết cô rồi. Đến tai mẹ rồi thì cô và Định đừng hòng được yên ổn.

Chương C14.2: Ở đâu ra cái nhìn xác xược thể cơ chứ

(Yên Bái, 2011. Ôi lâu lắm rồi tui mới được show hình ^.^)

Buổi chiều, sau khi viết xong một bài 2000 chữ về du lịch nội đô ném sang cho Tân rồi cùng ngồi với anh chàng Dinh cò lả chọn ảnh, cuối cùng Dương cũng được thanh thoi để khoác túi đi về. Bước lên cầu thang chung cư, bụng Dương hơi cuộn lên cảm giác khó chịu. Cái cảm giác này quen thuộc đến mức, Dương chợt nhớ ra hình như lại sắp đến tháng của cô rồi. Với Dương, mỗi tháng những ngày ấy như là ác mộng vậy, đau bụng, buồn nôn, mệt mỏi và không muốn làm gì nữa. Thường cô nằm liệt giường, công việc gì cũng đành vứt lại. Tân từng có lần nhìn cô nôn thốc nôn tháo rồi lăn ra ngất xỉu vì đau bụng, nên mỗi lần cô nhận nhó gọi điện là anh phẩy tay bảo về ngay, chẳng cần vịn gì. Cũng may, vì có ông sếp dễ tính và tâm lí mà Dương tháng nào cũng... nằm nhà vài bữa.

Ồ... nhưng hình như lần này sớm hơn mọi bận. Dương nhắm tính rồi gật gù. Chắc vì di chuyển nhiều, ăn uống ngủ nghỉ bất thường mà “nó” đến sớm hơn mấy ngày. Chán chường với mấy ngày tắm tối trước mặt, Dương lăm lăm vài câu nhạc chế của bài “Một rừng cây, một đời người”, thấy sao mà lại chuẩn không cần chỉnh thể cơ chứ.

“Ai đã từng là đàn bà, bao giờ cũng muốn là đàn ông, ai đã từng là đàn ông, không bao giờ muốn là đàn bà”... Đang ngoác mồm ra hát, Dương bất ngờ dừng lại khi thấy từ trên cầu thang, Quân khoác ba lô lừng khừng đi xuống.

Im thin thít và lặn mất tăm ở fesival, Dương chỉ nghe Định kể là Quân đã trở về nhà. Không hiểu sao, Dương vẫn nghĩ, thất bại trong trận chiến đã nắm 99% thắng lợi đó hẳn là rất cay đắng với Quân. Trong buổi tối hôm đó, cô thực lòng muốn nói với cậu ta một lời chia sẻ, nhưng rồi, diễn biến bất ngờ trong khu vườn mê hoặc ấy đã khiến cô chậm trễ lời an ủi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, con người háo thắng và kiêu hãnh như Quân, chắc chẳng vui vẻ tí nào với sự an ủi. Có khi an ủi lại bị đánh đồng là thương hại. Nghĩ thêm tí nữa, thì Dương biết lấy tư cách gì để an ủi Quân đây? Là một Nhái bén lạnh chanh lăm mồm, hay là... thím dâu của Quân cơ chứ??

Quân vẻ như không mấy bất ngờ khi thấy Dương, cậu ta hơi nhướn mày, buông một câu giễu cợt.

“Già rồi mà đi đâu cũng léo nha léo nhéo”

Thế cơ đấy, trong khi cô đang căng óc tìm cách an ủi, thì thằng nhóc này phi thẳng con dao găm vào cái thối sợ già của cô. Dương hằm hừ.

“Đồ con nít mà đi đâu cũng gây sự”

Quân bật cười. Đôi mắt một mí híp lại, nhìn trẻ con 1 cách kì cục. Vì cái vẻ trẻ con đó nghiêng nghiêng nhìn cô, vì cái kiểu hời hợt quơ và bắt càn “cà phê không????” mà Dương đã ngốc nghếch gặt đầu ngay tắp lự.

Hừ, trẻ con, chấp nhận mà làm gì.

Quán cà phê nằm ở ngõ nhỏ, phía trong khu Cầu giấy, có cái tên cũng dễ thương là “Cuối ngõ”. Dương bất ngờ vì không gian thanh bình, vòm hồng xiêm yên tĩnh, những bức tranh đơn giản và vài bình hoa hồng vàng rực. Không thêm hỏi ý kiến Dương, Quân vẽ thân thuộc với chủ quán, gọi một ly sữa chua đánh đá, một đĩa hoa quả nhỏ, gói lạc húng lủi và một chai rượu nhỏ. Dương nhìn chiếc khay đồ bê ra, bĩu môi.

“Thế này gọi là đi cà phê đây hả?”

Chẳng buồn ừ hừ gì, Quân cầm lấy cốc sữa chua rồi khuấy khuấy. Dương tùm tùm.

“À, nghĩa là cậu uống sữa chua, còn phần rượu này là... của tôi?”

Vừa nói Dương vừa lấy bình rượu, vắn vắn nắp. Quân nhướng nhướng mắt.

“Dám uống không mà đòi?”

Dương bị khích tướng, lừ mắt nhìn Quân một cái, rồi thản nhiên rót rượu vào chén. Thấy cô định nâng lên như chuẩn bị uống thật, Quân vội giằng lấy.

“Này, dở hơi à? Tính để chú Định lột da đây chắc???”

Cách nói như một kiểu thừa nhận Định có “gì gì” với cô khiến tự dưng Dương thấy hơi ngượng ngượng. Cô đành vờ vệt lời cốc sữa chua lại, chu mỏ lên hút một hơi.

Quân nhìn nét bối rối của Dương, mặt càng căng căng lên “Giờ sắp làm thím dâu đây thật, thích lắm chứ gì?”

Dương cười cười thản nhiên “Chuyện người lớn, trẻ con trẻ mỗ biết gì mà lảm chuyện?”

Quân đột ngột sáng giọng “Đừng có nói rằng đây trẻ con”

Dương để theo “Ừ, đây đã 27 chứ gì! Cái đồ bốc phét”

Quân đang xì mặt ra, cũng bật cười. Không khí dịu lại. Dương nhận ra, nói chuyện với Quân là cảm giác không tệ lắm, thường xuyên điên đầu, tức đến khó thở ra hai tai, nhưng lại là lúc cô thoải mái nhất. Giống như khi cô vẫn thường mồm năm miệng mười với mấy đứa bạn vàng của cô vậy.

Quân chậm rãi nhấp từng chén rượu, tay bốc bốc mấy hạt lạc rang, chén nhắm say sưa. Dương uống sữa chua, thỉnh thoảng cũng bốc vài hạt lạc ăn cho đỡ buồn. Hai cái món chẳng liên quan này, cũng không khiến Dương bận tâm lắm, vì đột nhiên Quân ngược lên nhìn Dương, mặt buồn so.

Ồi, cái mặt này là khi cơn tâm sự kéo tới cả một đàn đây này.

“Tôi sắp biến khỏi cái chỗ này rồi. Nên là còn giây phút nào ở bên thì cố mà trân trọng đi!”

Bỏ qua cái câu bốn cột phía sau, Dương ngơ người nhìn Quân “Biến khỏi chỗ này là biến đi đâu?”

Quân tung tung hạt lạc lên cao, rồi há miệng đón lấy. Viên lạc rơi tọt vào miệng cậu ta, lập tức nó bị nhai rau rầu.

“Thì đến chỗ nào có mấy em xinh tươi, mát mắt một tí. Ở đây nhìn toàn gái già, chán rồi!”

Dương không kìm được, cầm ngay mấy hạt lạc, ném vào mặt cậu ta. Quân phá lên cười.

“Già thì chịu là già đi. Cứ phần nọ khi người ta nói ra sự thực làm cái gì không biết?”

Dương không thèm trả lời. Quân ngó ngó nghiêng nghiêng một hồi, thấy Dương vẫn sững mặt, đoán là cô tức thật nên xuống giọng.

“Thôi, già một tí cho xứng với chú Định còn gì?”

Dương trừng mắt lên nhìn thẳng cháu quý hóa. Hừ, cô với Định ... đẹp đôi thế mà nó bảo già. Đúng là đồ cháu không nên thân, toàn ghen ăn tức ở với các bậc tiền bối mà.

Tức tối, Dương cầm cả cốc sữa chua lên, uống ực một hơi. Quân nhìn cốc sữa chua còn lại lổn nhổn toàn đá, cảm thán.

“Chết dở, chú Định nai lưng ra làm, liệu có đủ mà nuôi.... thím đây không hả thím?”

Hai tay Dương đã bắt đầu nắm chặt lại, dần ra từng tiếng. “Có định nói chuyện tử tế không hả?”

Quân không đáp, cứ nhìn cô trong cơn giận, lúng lơ mỉm cười. Cái nhìn khiến Dương hơi nhột nhạt. Kì lạ, ở đâu ra cái nhìn xác xược thế cơ chứ?

Chương 14.3: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời

Dương cau mặt, hỏi sảng “Nhìn cái kiểu gì thế?”

Đến lúc đó, Quân mới cười cười, không còn dùng ánh nhìn tà đạo mà nhìn Dương nữa, thần nhiên quay sang chuyện khác.

“Đến đây rồi thì uống thêm chút cà phê nhé”.

Dương định phản đối, vì bụng cô cảm thấy hơi khó chịu rồi. Những ngày này là bụng dạ cô dễ lộn tung phèo lảo. Nhưng chưa kịp nói gì, Quân đã gọi với về phía chủ quán đòi thêm một ly nâu nóng, nhiều sữa.

Quái lạ thật, sao cậu ta biết mình hảo ngọt nhỉ?

Đợi khi café được đem ra, Quân vẫn thối ga lẳng, khuấy cho cô, rồi cười cợt “Nghe những câu chuyện đời thì phải uống café mới thấm. Chứ sữa chua đánh đá nhạt toẹt, ăn thua gì?”

Dương nghe vậy, chẳng khách sáo gì mà nhấp thử ngụm cà phê. Cà phê ở đây không đặc sắc gì, chỉ là cũng không tệ lắm.

“Không ngon, đúng không. Nhưng người ta đến đây, vì không khí của nó. Cũng vì thói quen...”

Dương gật gù ngược lên, hơi ngạc nhiên vì thái độ cậu ta trầm hẳn xuống. Gặp ánh mắt cô, Quân cười buồn, nói vu vơ không đâu vào đâu.

“Sau này không cãi nhau với Nhái Bén nữa rồi, tự kỉ quá đi mất”.

“Đi du học à?”

Quân khẽ gật đầu. Câu chuyện lòng vòng ra thì là thế này. Ông nội của Quân và cả mẹ cậu ta, lúc nào cũng chỉ muốn Quân học xong và về để quản lý cơ ngơi của cả gia đình, là một tập đoàn xây dựng. Nhưng Quân thì không ham hố gì cả, và cậu ta chỉ thích chơi bi – a mà thôi. Sau bao nhiêu lần chiến tranh, cuối cùng, cậu ta cũng tuyên bố là sẽ quyết định đi theo con đường bi – a chuyên nghiệp. Lần thi đấu ở khu nhà vườn kia chính là sự khẳng định. Nếu Quân thắng, cậu ta sẽ được làm theo ý mình. Nếu thua, Quân phải về làm việc cho gia đình...

Dương lắng nghe, tự dưng hiểu ra Quân đã không chỉ thua cuộc, cậu ta còn đánh mất cả tương lai và tự do bằng đường cơ bất cần ấy. Không nén nổi sự tò mò, Dương ngập ngừng.

“Lúc đó, cậu sao vậy? Đường cơ đó rất đơn giản mà”

Quân nhìn lên Dương một thoáng, mỉm nụ cười kì lạ, rồi buông thông “Bí mật. Ngoài chuyện đó ra thì cô muốn hỏi cái gì cũng được”.

Dương bặm chặt môi, nín thở khi cơ hội đến. Máy khi cậu ta mới “lỡ miệng” thế này chứ. Cô phải tận dụng mới được.

“Thật là hỏi gì cũng được chứ?”

“Ừ, hỏi đi. Gớm trông cái mặt tò mò kìa!”

Dương cười hì hì, cổ ra vẻ tỉnh bơ “ Thế lần trước cậu có nói rằng chú cậu, à ừ, anh Định ấy, đã có “mối” rồi, là làm sao????

Quân sững ra, rồi cười ha hả “Á à, vẫn xoắn quấy vì cái vụ đó à?”

Dương cố làm tỉnh “Cậu đã nói tôi muốn hỏi gì cũng được còn gì. Cười cái gì mà cười”

Cậu ta lập tức ngậm miệng, vẻ mặt cũng biến đổi 180 độ và giọng nói thì lạnh đi với sự tự kiêu “Là hỏi về bất cứ thứ gì liên quan đến riêng – bản – thân – tôi. Hiểu chưa? Còn lại, tò mò thì đi mà hỏi chú ấy!”

Dương vừa tức vừa quê, không đáp lại được. Nhưng bụng cô vẫn đầy thắc mắc “VẬY còn chuyện gia đình...”

Quân phẩy phẩy tay “Cũng không liên quan. Nếu chú ấy muốn, chú ấy kể”...

Dương nín thở không đáp. Một ý nghĩ đã có lần lướt qua lại trở lại với Dương. Định như một bức tường thành, mà phía sau còn biết bao điều ẩn giấu. Tự cô chẳng thể nào qua nổi, chỉ đợi Định hé mở cho cô. Nhưng, biết đến bao giờ? Bao giờ anh đủ tin? Bao giờ anh đủ ... yêu???

Dương thần thờ, tay vô thức cầm ly cà phê, nhấp từng ngụm nhỏ. Cà phê nóng, hơi thoáng vị chua chua khiến bụng Dương cuộn lên một lần khó chịu khác. Cô phải nhanh chóng chuẩn thôi, tình hình này là cơn đau bụng thường lệ chuẩn bị hành hạ cô đây rồi.

Đang nhấp nhồm định đòi về, thì một lượt khách tấp nập đi vào. Quân nhanh nhẹn lùi ghế vào, kéo theo cả Dương, còn lữ mắt với cô một cái.

“Định đòi về chắc. Ngồi yên đấy”

Dương ớ ra, chưa kịp nói thì cái khuôn mặt ngầu đó đã chuyển sang vẻ trêu chọc quen thuộc .

“Đã bảo là tận dụng đi. Máy bữa nữa tìm nổ mắt cũng không ra một anh chàng đẹp trai ngồi ngồi, tính tình phóng khoáng mà ngồi cà phê cà pháo thế này đâu”.

Dương phì cười. Ở xung quanh, đám khách đã quây quần thành từng nhóm nhỏ, rì rầm chuyện trò, nhưng dường như không ai to tiếng.

Dương hỏi băng quơ.

“Quán này ở sâu trong ngõ mà đông nhỉ?”

“Ừ! Đông thì đông nhưng toàn người lạ, liên quan gì đâu”.

Nghe câu nói của cậu ta, Dương chán chảng buồn tán nhắm gì nữa. Một lúc sau, nhớ ra chủ đề cũ, Dương hỏi bằng sự quan tâm thật lòng.

“Đáng ra cậu phải về làm cho công ty của gia đình cơ mà. Sao lại đi du học???”

Quân toét miệng ra cười “Tội gì chui đầu vào rọ sớm, phải lấy cố học hành trau dồi tri thức mà bay nhảy thêm vài năm nữa chứ”.

Nhìn cái mặt một trời tinh quái kia, bao nhiêu thương cảm vụ thất bại trời ơi của cậu ta trong Dương bay vèo đi sạch. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà. Đúng lúc đó, điện thoại của Dương reo lên. Dương đột nhiên nín thở. Là Định. Cô xoay lưng lại, nghe điện thoại, nói lí nha lí nhí. Định chỉ hỏi ngày mai cô có rảnh không? Anh muốn đưa cô đi gặp một người.

Việc Định đưa cô đến gặp một ai đó có phải là một bước tiến không nhỉ? Dương trả lời đồng ý khi tim đập thình thịch trong ngực. Cô định hỏi là đến gặp ai, nhưng rồi lại thôi, cứ để cảm giác tò mò, đợi chờ ngày xâm lấn vậy.

Rồi như thấy có gì đó không minh bạch cho lắm, Dương cố nói thản nhiên, bảo rằng mình đang ngồi uống café với thằng cháu quý hóa của anh. Giọng Định vẫn vui vẻ, còn dặn đừng để cho Quân chọc tức cô mà tổn thọ. Nghe câu nói này, lòng Dương như có ai siết nhẹ, ầm ầm như ly trà gừng khi đau bụng vậy. Cô cúp điện thoại xuống, vẫn còn耿耿 ngơ hồi lâu. Đến lúc sự tỉnh, quay sang, thì thấy Quân không hóng hớt như mọi bận, mà đang hí hoáy viết gì đó trên một tờ giấy xé nham nhở. Dương ghé nhìn, nhưng Quân đã giấu nhem đi, nhét ngay vào túi quần.

“Thư tình cho cô nào à?”

“Hỏi làm gì. Sao đàn bà con gái ai cũng tò mò thế nhỉ?”

Nói rồi cậu ta nghênh ngang đứng dậy đi ra trả tiền, mặc Dương đứng thộn mặt ra vì tức.

Lúc ra xe, cảm giác từng tức khó chịu ở bụng bắt đầu lan ra mạnh hơn. Cả sự nôn nao như có cái gì dâng lên đẩy hòng khiến Dương lo lắng không thôi. Bình thường, gần sát đến ngày, bao giờ Dương cũng để trong ngăn túi nhỏ đủ loại thuốc giảm đau. Nhưng lần này vì nó đến sớm hơn mọi bận, nên cô không kịp đề phòng. Sao cô có thể lơ đãng thế nhỉ?

Quân dắt xe ra đến cổng mà không thấy Dương đi theo, bụng nghĩ ranh mãnh nàng Nhái Bén này định để mình phải bế lên chắc. Vừa quay lại, định nói một câu cợt đùa, nhưng rồi Quân dừng lại, đôi mắt một mí kinh ngạc. Bởi vì ngay trước mắt anh, Dương một tay vịn tường, một tay ôm bụng, khuôn mặt tái nhợt đang từ từ quỵ xuống.

15. Chương 15

Chương 15.1: Không phải cứ cười có nghĩa là vui...

(cái mẹ em này phẫn quá đi, muốn đâm) =))

Khi Dương mở mắt ra, đã là ánh sáng của một ngày khác. Dương nhận ra mình đỡ nằm trên giường, đến thở cũng mệt, như không còn hơi sức. Ý thức dần trở lại, đem những hình ảnh mới hôm qua thôi tua lại như một thước phim mờ. Khuôn mặt hoảng loạn của Quân khẳng khẳng đòi đưa cô vào bệnh viện. Cái nhìn bất lực của cậu ta khi Dương vừa nôn hết mật xanh mật vàng, vừa nức nở đòi về nhà. Cả những bước chân rầm rập ở cầu thang rồi cuối cùng không kiên nhẫn nổi, cậu ta bế bổng cô lên mà chạy ...

Nước mắt cô, mồ hôi của cô làm ẩm cả khoảng vải trắng tinh trước ngực Quân, nhưng cô chỉ biết bầu chặt vai cậu ta, như thể nếu bám chặt vào đó, cô sẽ không bị rơi vào cơn đau vô tận.

Khi đứng trước cửa nhà, Dương thậm chí không thể đứng vững khi Quân thả cô xuống. Ý thức của Dương từ lúc đó trở nên mập mờ dần... Hình như cô đã được tiêm. Hình như, cô đã ngủ một giấc rất dài.

Dương đưa mắt nhìn quanh. Trên bụng cô cảm giác vật gì đó đè lên nặng nề. Hóa ra là một chiếc túi sưởi hình những bông cúc vàng. Dương sờ lên đó, vẫn ấm ầm. Chắc là mới được nạp điện lại. Dương bỏ chiếc túi ra, ngồi dậy trên giường. Bụng cô lúc này rất bông, còn miệng thì đắng ngắt. Tối hôm qua cô đã nôn đến không còn chút gì trong bụng.

Giá có một bát cháo loãng bây giờ...

Đang nghĩ nghĩ, Dương phát hiện trong bếp nhà cô hình như có người. Tiếng lách cách dao thớt. Tiếng mở tủ bát kê kệ, tiếng mở vung nồi. Rồi chợt mùi hành thơm, vị rau mùi thoảng đến. Chưa kịp đoán mò thì từ trong bếp nhà cô, một người đàn ông dềnh dàng đeo chiếc tạp dề hình con lợn hồng mũm mĩm bước ra khiến Dương trợn hết cả mắt.

Quân thấy thế cũng thô lỗ mắt nhìn.

“Dậy rồi à? Đang tưởng phải điều động cả đội máy kéo đến mà lòi ... thím dậy đấy thím à!”

Dương chưa kịp đáp lời thì Quân đã quay lại bếp, gào toáng lên “Chú, Nhái Bén dậy rồi!”

Ồi cái gì thế này, sao lại có hai đại... mỹ nam ở quả thị nào chui ra lại còn cháo lão cơm nước cho cô thế này? Dương ngẩng ngẩn nhìn thì thấy Định từ từ đi ra, trên tay là một khay đựng tô cháo bốc khói. Vẫn chiếc sơ mi đen thường lệ, Định nhìn cô mỉm cười.

“Em đánh răng rửa mặt đi, rồi ăn cháo cho nóng”

Trong lúc mơ mơ hồ hồ nhìn hai chú cháu bảnh bao nhà kia, Dương chợt nghĩ, he he, hình như là, kiếp trước mình tu rất chi là tốt! Đến lúc cho từng muỗng cháo vào miệng, Dương cười thâm lẫn nữa. He he, phải nói là kiếp trước chắc cô đã tu thành chính quả!!!!

Quân đi xuống cầu thang, trong đầu vẫn lờ mờ hình ảnh cái cô nàng mặt mũi bơ phờ, phồng miệng lên thổi cháo. Chưa kể cứ ăn một miếng, cái miệng lại nhếch lên chực cười vẻ như phởn lăm khiến Quân ngứa răng chỉ muốn chầm chọc một câu. Nhưng nghĩ đến nàng ta hôm qua như một cọng bún khóc lóc rằm trời, Quân đành nuốt xuống. Nhân đạo một bữa vậy!

Lại thấy mình ngồi đấy sắp thành nhân vật phụ vô duyên, nên Quân đành rút sớm. Cũng đến lúc anh phải trở về nhà rồi.

Cũng đến lúc, anh phải buông tay

Hẳn nhiên là thế...

Quân ngược lên nhìn bầu trời giăng ngang phía bên ngoài cầu thang, hít một hơi thật sâu. Đôi môi rộng đột nhiên nhếch lên một nụ cười.

Thế mới biết, không phải cứ cười có nghĩa là vui.

Việc Dương ốm đau bất thành linh đã khiến dự tính cùng Định đi gặp một người nào đó bị lùi lại. Đến khi cô khỏi ốm thì anh lại bận liên miên. Ngày ngày, anh vẫn phải chạy sang công trình bên Gia Lâm, khi lại chạy lên văn phòng của công ty đơn vị liên kết của Nhật ở Tây Hồ để giải quyết vài chứng từ hóa đơn gì đó... Thấy anh bận bịu, Dương cũng ngại ngần không muốn hỏi nữa. Mấy hôm sau, cô lại bị cuốn vào hội chợ du lịch lần đầu tổ chức ở Hà Nội, thành ra, việc hò hẹn đó dần dần Dương cũng quên đi mất.

Hai người chỉ có buổi tối để gặp nhau. Vì nhà sát vách, nên Dương dần có thói quen buổi tối ngồi ở cửa sổ, đợi tiếng FX nổ giòn, và bước chân trầm ổn của Định trên cầu thang, thấy cuộc sống của mình dường như đã thêm một nỗi đợi chờ cuối ngày rất đổi ngọt ngào. Định thường ăn cùng cô món mì trứng nấu cà chua đơn giản, hoặc rất vui vẻ làm món trứng ngải cứu cho cô ăn. Dương dần dần nhận biết những thói quen của anh, và cũng dần dần lấy hết can đảm mà để lộ dần những tật xấu của mình cho Định biết, để anh đỡ... sốc, ví như cái thói bữa bột, ví như cái tật mê ngủ, ví như là thói sợ đau, ví như là thói nóng giận là quát tháo ầm ĩ. Cái lần anh chàng Dinh nhiếp ảnh ở cơ quan quên không đưa bài cô sang cho bên maket, bị Tân gào thét, Dương cầm điện thoại mắng anh chàng cò lá ấy 1 trận tơi bời. Cô gắt um củ tỏi đến mức đầu bốc khói, chân tay khua khoắng lung tung mà vẫn không hả giận. Đến lúc quay ra thấy vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa buồn cười của Định, cô mới sực nhớ, thấy xấu hổ không để đầu cho hết. Nhất là khi anh vẫn tùm tã tùm tã “Không... không! Anh không có ý kiến gì về sự dạn dẳng của em hết”... Ak Ak Ak, mất bao công cô xây dựng hình tượng... Huhuhu!

Nhà “người yêu” ở sát vách cũng rất tiện trong việc tìm hiểu cuộc sống của cái con người đầy bí hiểm đó. Định vui vẻ đánh ngay cho Dương một chùm chìa khóa, mặc kệ cô ú ớ từ chối. Thấy cô ngại ngần, anh mỉm cười dụ dỗ “Nếu ngại thì đánh lại một chùm của nhà em cho anh đi”. Rốt cục thì giờ chùm chìa khóa của cả Dương và Định bây giờ đều to đùng chũu chịt, rơi xuống chắc hẳn tím nguyên một bàn chân. Thỉnh thoảng tò mò Dương cũng chạy sang nhà Định lục lọi chút chút, bởi vì hiếu kì, bởi vì quan tâm, và bởi vì với Dương, Định vẫn đầy bí mật. Cuộc sống gia đình của anh, những người anh yêu, những người anh quý, Dương không hề biết gì. Mỗi lần cô hỏi, anh lại đều xoa đầu cô, rồi em sẽ biết thôi mà, đừng vội.

Cô không vội làm sao được cơ chứ, khi mà thằng cháu của anh đã gieo vào đầu cô một ý nghĩ cực kì ám ảnh “Anh có mối”. Rốt cục, đó là mối nào, cô phải tìm cho ra!

Chương 15.2: Trong khoảnh khắc đó, Dương đột nhiên nhận ra, cậu ta giống Định đến lạ kì...

(Ảnh chôm trên mạng)

Khi Dương còn chưa kịp gạt phắt bàn tay Quân ra, anh chàng đã nhanh tay giật ngay mấy túi đồ trong tay cô, xăm xăm bước.

“Này ... này, đi đâu đấy...”

Dương vừa nói vừa hấp tấp chạy theo. Quân bước đến chỗ một chiếc mô tô phân khối lớn màu đen hầm hố, treo mấy cái túi lên.

“Lên đi! Có việc này phải làm cho xong nốt”.

Dương đực mặt ra “Việc này là việc gì? Sao việc của tôi lại dính vào việc của cậu?”

Quân cau có “Đã bảo lên đi. Đến nơi thì biết”.

Vừa nói Quân vừa thần nhiên đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu Dương. Dương hất ra, tự mình cài khóa rồi chắt vật leo lên chiếc yên xe nhễ nhệ. Tiếng nổ “pành pành pành” nổ động cả một con phố, khiến một đồng con người quay ra nhìn. Dương cúi xuống lưng của Quân, nghiêng rằng “Đi đi. Lần sau đừng hòng tôi leo lên cái con khủng long này của cậu”.

Quân cười lớn, ngoái lại đằng sau “Này, không biết là bao nhiêu em xinh tươi, chân dài đến nách, muốn được lên xe này mà không được đấy. Có phước mà không biết đường hưởng.”

Dương định châm chích mấy câu nhưng Quân đã rồ máy phóng thẳng. Mất đà, cô hốt hoảng túm lấy vật áo Quân. Chiếc xe chồm lên trên đường, còn Dương, mắt nhắm tịt, nghe gió ù ù thổi qua tai.

“Sợ à”

Dương mím chặt môi, vẫn không dám mở mắt.

“Có gì mà sợ”.

Xe vẫn không giảm tốc độ. Bàn tay túm áo Quân bắt đầu phát mỏi, cũng là lúc cảm giác sợ sợ ban đầu dần tan biến trong Dương. Khi cô mở mắt, vẫn là đường phố vùn vụt trôi qua. Còn cô, khoe mắt ran rát, tóc bay phàn phật, cả người thả lỏng. Cảm giác tốc độ hóa ra cũng ... phê ra phết!

Nơi Quân đưa Dương đến là một quán bi – a sang trọng nằm trên đường Âu Cơ. Dương tròn mắt nhìn dàn đèn hiện đại treo trên những bàn bi – a xanh mịn, những cây cơ treo thẳng tắp trên giá gỗ đen dài như từng thanh kiếm, vài tệp bài mới cứng màu đỏ đen xếp vô cùng bắt mắt, thâm trầm trở không gian quá mức chuyên nghiệp này. Quân tự nhiên nắm khuỷu tay cô, tiến về phía một căn phòng nhỏ phía trong.

“Chơi một ván nhé”.

Dương nhìn căn phòng nhỏ hẹp. Một nhân viên thất nơ đang bật điện và bắt đầu xếp bi lên bàn. Chợt nhớ ra cái lần tai nạn ở quán bi – a khiến cô đã đột nhiên dính chùm với cả hai chú cháu nhà này, Dương ngơ ngợ.

“Tự dưng tới đây làm gì! Hôm nay không có hứng chơi”

Quân thản nhiên giơ tay nhìn chiếc đồng hồ. “Giờ mới 5h. 6h ở đó mới mở cửa, nên cố mà chơi đi”.

Dương trở mắt “Ồ đó là ở đâu. Mở cửa cái gì???”

Quân vò mớ tóc của Dương rồi mù lên, rồi dí sát vào mặt mình, cười toe toét “Tò mò mau già. Cứ chơi đi đã”.

Dứt lời, Quân điệu nghệ lấy một cây cơ xuống. Cậu ta thông thả cúi người phá bi, cú đánh vừa đủ lực nhưng 4 viên bi đã lăn xuống lỗ. Rồi cậu ta ấn cây cơ vào tay Dương, bảo cô đánh. Nhìn bàn bi đẹp như mơ thế này, Dương cũng bắt đầu ngứa ngáy tay chân. Cô vứt đôi giày ra, đi đất, rồi bắt đầu đi quanh bàn bi cân nhắc. Lựa viên bi số 6 đang nằm thẳng tắp với lỗ, Dương ngắm nghía.

“Lệch rồi. Sang phải một chút”.

Mặc câu chỉ đạo của Quân, Dương vẫn đánh. Hứ, làm như mình cao thủ thì chỉ trở thế nào cũng được sao? Cô đã ngắm rất kĩ rồi mà. Dương mím môi đánh, không hề biết phía ra có khóe miệng nhếch lên đầy vẻ buồn cười.

Viên bi chết tiệt chạm vào thành miệng lỗ, bắn ra. Dương đực mặt, trong khi đó, Quân thản nhiên tóm lại viên bi đặt lại vị trí đúng như ban đầu.

“Nhìn nhé”

Quân ngắm bi, đánh nhẹ, đường cơ thông thả, chuẩn xác. Viên bi chạy thẳng tắp vào lỗ. Dương đang đợi Quân sẽ vênh mặt lên với mình, nhưng cậu ta nắm lấy tay cô, kéo lại.

“Thử lại một lần nữa”.

Mặc cho Dương ngượng nghịu, Quân nắn chỉnh lại tư thế cho Dương, từ cách vuông góc khuỷu tay đến cách ngắm bi sao cho chuẩn xác. Cảm giác một người con trai ghé quá sát mình, dù là Quân đi nữa, thì cũng làm Dương thiếu tự nhiên. Nhưng Quân thì dường như không chú ý, cậu ta cứ nói, vừa nói vừa chỉnh, giọng điệu như bắt Dương phải làm bằng được. Đến một hồi thì Dương cũng quen, bắt đầu chuyên chú đến những gì cậu ta giảng giải.

Luyện đi luyện lại một lúc, Dương đòi thử đấu với cậu ta một ván. Lần đầu tiên, cô ăn thắng một mạch 5 bi đến mức cô cứ ngó người ra mà cười sung sướng, thậm chí khi cắt được một đường cơ rất mỏng, đẩy bi ăn vào lỗ mười, Dương đã hưng phấn đến hết lên. Quân xoa đầu cô như một đứa trẻ con.

“Giỏi”

Phấn lên với thành tích bất ngờ và háo hức muốn vận dụng vài chiêu mà Quân mới chỉ dạy, Dương đòi đấu tiếp với Quân, nhưng cậu ta liếc đồng hồ, sau đó nhún vai.

“Đến giờ rồi”.

Dương dần mặt ra, chưa hiểu gì thì cây gậy trong tay cô bị giật phắt treo lên giá, thậm chí, cái găng tay chơi của cô cũng bị cậu ta lột ra như người thợ nấu ăn lột da một con ếch.

“Này... làm cái gì đấy. Tôi có đủ tay đủ chân, chẳng thiếu cái chi nào đâu”

Vừa nói, Dương vừa giã tay ra. Quân nhìn vẻ tức tối của Dương, cười xoa dịu.

“Được rồi! Được rồi. Đi giày vào kìa”

Dương sực nhớ, cô đi lại đôi giày, nhưng khi xỏ chân vào, Dương phát hiện là chân mình nhờ nhờ vết bẩn. Đang định đi đại vào rồi về nhà rửa thì tay cô bị huých nhẹ một cái.

Quân chìa ra cho cô hai chiếc khăn ướt.

“Lau đi”

Dương tròn mắt, nghĩ vụ lau chân bằng khăn ướt này có phần hơi xa xỉ, nhưng đồ đã dâng đến tận tay, không dung cũng phải, nên cô ngồi phịch xuống ghế nghỉ, bắt đầu lau chân.

Ở một góc, Quân đứng vắt chéo chân, lặng lẽ nhìn cô chăm chú. Đang lau, Dương ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt không bình thường của cậu ta, ấp úng.

“Nhìn cái gì? Chân tôi có sáu ngón à?”

Quân nhún nhún vai, không đáp. Cậu ta quay lại, hai tay chống lên bàn bi – a. Dáng vẻ đột nhiên trở nên trầm tĩnh đến ngỡ ngàng. Trong khoảnh khắc đó, Dương đột nhiên nhận ra, cậu ta giống Định đến lạ kì.

Dương lau xong chân, thấy khô khô, cô vội xỏ giày, đứng phắt dậy.

“Xong rồi. Về thôi!”

Dương xăm xăm đi ra, nhưng Quân giữ tay cô lại. Dương quay nhìn, thấy mặt Quân đột ngột đỏ lên. Đường như cậu ta có một chút ngượng ngùng, bối rối, nhưng ánh nhìn rất nghiêm túc.

“Nghe này, chưa về vội. Đi chỗ này với... đây, đảm bảo là thím không có gì phải ân hận”

Dương nghe cách xưng hô... ngứa tai này thì không kèm được chống nạnh “Trí khôn cậu dồn hết lên hai má rồi à???? Cái gì mà thím với đây??? Cậu gọi tôi một tiếng chị thì chết à?”

“Không thích. Một là Nhái Bén, hai là Thím. Thích gọi cái nào?”

“Chả thích cái nào”

“Thế thì đây thích gọi gì thì gọi đấy”.

Rồi cậu ta bấm nút gọi nhân viên, tay rút ví tiền đặt vài tờ xuống bàn. Nhân viên đi vào, mỉm cười.

“Anh chơi thể thôi ạ?”

“Ừ, anh đi có việc. Dọn hộ anh”

Dứt lời, cậu ta lôi tuột Dương đi ra ngoài. Lúc nhìn con xe ngổn ngang, Dương cau có.

“Tôi đã bảo là tôi không đi đâu hết. Cậu cứ về trước đi, tôi bắt taxi về!”

Quân lăm lè nhìn Dương, sắc thái khiến cô bất ngờ, chẳng lại nhìn.

“Muốn tự lên xe, hay để đây phải bế lên???”

16. Chương 16

Chương 16.1. Dương cảm nhận một vật thể lạ “xâm nhập” cơ thể mình...

(ảnh bạn Bi chôm trên mạng)

Suốt cả quãng đường, thái độ lạ kì của Quân khiến Dương thấp thỏm. Đến khi xe dừng ở một con ngõ nhỏ đường Thái Hà, Dương vẫn chưa đoán ra được một manh mối nào. Chiếc xe cồng kềnh cứ thế len vào con đường hẹp.

“Này, rốt cục là đi đâu...”

Dương không thốt hết nỗi câu hỏi, vì chiếc xe đã dừng khựng lại ở một tấm biển. Trên đó là dòng chữ to tướng, đỏ chói “Phòng khám Sản Phụ khoa”. Dương há hốc miệng, lật bật nhảy phắt ra khỏi xe, giọng hỗn hển đến lắp bắp.

“Sao... sao... cậu... cậu...”

Quân xuống xe, cởi mũ bảo hiểm, để lộ ra khuôn mặt khó xử, ngượng ngùng “Nghe này, đây là chỗ ở rất uy tín, cứ vào kiểm tra... Ờ... Đừng hiểu lầm...”

Dương ném chiếc mũ bảo hiểm rơi “cốp” xuống đất, ngay dưới chân Quân, rồi chạy ào ào ra khỏi con ngõ, đầu óc ngùn ngụt sự tức tối xen lẫn sự xúc phạm. Cậu ta tổng cô đến đây làm gì cơ chứ, cậu ta nghĩ cô là cái loại người gì mà....Sao cậu ta dám làm thế...

Đang phần nộ đến đỉnh điểm, bàn tay cứng rắn của Quân đã túm cô lại. Dương đâm như điên vào ngực cậu ta.

“Ồ điên. Cậu bị thần kinh hả.Ồ điên,ồ biến thái...”

Vừa đâm vừa đập, vừa la hét, Dương quai thẳng chiếc túi vào mặt Quân. Móc chiếc khóa túi cào một đường trầy xước lên mặt Quân khiến Dương đột nhiên lặng người, không còn hơi sức để làm gì nữa. Cậu “Tại sao...” buột khỏi miệng cô đầy run rẩy.

Quân sờ tay chạm vào dòng máu vừa rỉ ra, mặt hơi nhẩn lại khiến Dương áy náy. Nhưng cơn tức tối và choáng váng lại dần quay trở lại khiến Dương cương quyết quay người, bỏ đi một mạch.

Chỉ hai bước, Quân đã đuổi theo, cậu ta dùng cả hai tay xoay Dương lại, giật mạnh một cái dữ dội khiến Dương thất thần.

“Nghe đây này. Tôi xin lỗi vì đã không nói rõ ràng. Tôi chỉ muốn đưa cô tới đây, để khám về cái chuyện đau bụng đó. Hiểu chưa????”

Mặc Dương ngơ ra, Quân nói hồi hả. “Lỡ mai mốt, lại có lần cô lăn ra xỉu giữa đường thì làm sao? Tháng nào cũng như thế thì chịu làm sao nổi hả????”

Dương dờ dẫm nhìn Quân. Vệt máu nhỏ bò chậm chậm trên má và đôi mắt lo lắng chú tâm của cậu ta khiến trong một thoáng tim cô như ngừng đập.

“Tôi sắp đi rồi. Tôi chỉ muốn làm việc này cho cô cho xong đi. Thế tôi mới yên tâm, không được à?”

Dương ngơ người ra, hiểu được lí do khiến Dương có phần cảm động, nhưng sự cảm động không thể xua đi sự ngượng ngùng. Ngay cả Định, cô cũng không dám để anh đưa đến những chỗ thế này chứ đừng nói là Quân.

“Tôi biết ý tốt của cậu rồi. Nhưng để lần khác tôi tới khám cũng được”

Quân hừ mũi “Cái đồ già chát ra mà còn không biết lo cho bản thân. Cô mà tự đi khám được thì cô lại chịu đau đến bây giờ đấy chắc?”

Dương không phủ nhận là cô rất nhát gan, đi khám mấy cái chỗ quá tẻ nhị thế này khiến cô không đủ can đảm. Dù có lần, cô đọc thấy đâu đó rằng, có nhiều khi quá đau cũng là biểu hiện của bệnh lí nào đó, chứ không hẳn chỉ là đau bụng kinh thông thường.

Nhưng cô vẫn cố nói cứng với Quân.

“Tôi nhất định sẽ đi khám. Thật mà. Tôi hứa đấy?”

“Đã quyết khám thì sao không khám bây giờ luôn đi. Hay là cô ngại????”

Có ai vào trường hợp như cô mà không ngại không hả giờ. Dương liếm môi, chưa kịp nói điều gì thì Quân đã kéo xệch cô đi về phía phòng khám.

“Cứ coi như là đi khám mắt khám mũi thôi. Không việc gì phải sợ cả”.

“Tôi đã bảo là...”

Quân khựng lại, nói nhỏ giọng, có chút gì như năn nỉ “Thì coi như cô khám cho tôi đi, không được à?”

Cậu nói “shock hàng” này khiến cho Dương đơ toàn tập, bị cậu ta lôi thẳng tuột vào phòng khám. Trong căn phòng nhỏ sạch sẽ, hai cô y tá cũng đồng thời là lễ tân, một béo một gầy, mặt đều trẻ măng tròn mắt nhìn cô. Cô béo hất cằm lên hỏi.

“Khám gì đấy?”

Dương vẫn đang dờ dẫm, chưa kịp nói gì thì Quân túm chặt tay cô, bước dẫn lên đằng trước.

“Đau bụng kinh”.

Hai cô y tá nhìn Quân đầy hiếu kì. Cô gầy lấy sổ khám bệnh ra, bắt đầu ghi chép.

“Biểu hiện thế nào”.

“Đau bụng dữ dội. Buồn nôn. Có khi ngất xỉu...”

Quân trả lời vanh vách khiến Dương đứng như cột cờ. Sự tỉnh, Dương đẩy ngực cậu ta.

“Được rồi. Tôi tự khám được. Cậu đi ra ngoài đi”

Cô béo phẩy tay.

“Đã đến đây rồi, còn gì phải ngại. Bệnh thì đã đọc vanh vách rồi còn làm bộ”.

Mặt Dương đỏ lên như cháy nhà, cô nghiêng răng nhìn Quân “Tôi đã bảo là đi ra”

Quân ngần ngừ một thoáng, cuối cùng đành chậm chạp quay người đi. Đi được hai bước lại quay lại, chạm vào vai cô.

“Đừng có sợ. Cần gì thì gọi tôi”

Dương không thèm trả lời, trừng mắt. Cậu ta vội phi tọt ra đằng cửa. Cô gầy vẫn ghi chép, vừa chép vừa hỏi, chẳng buồn ngẩng mặt lên. “Kì kinh cuối cùng là ngày nào?”

“Ngày 25”

“Tuổi???”

“28”

Rồi mặt cô ta lạnh như tiền, hỏi cho có lệ “Đã quan hệ tình dục chưa”.

Dương mím chặt môi, im lặng một lúc “Chưa”

Cô béo cô gầy đều ngẩng phắt lên một lượt, thậm chí cô béo đôi mắt như sắp lồi ra khỏi kính.

Cô gầy lạnh mặt.

“Chị có nghe lầm không? Tôi hỏi là đã quan hệ tình dục chưa?”

“Tôi đã bảo là chưa!!!!”

Mặt cô gầy cau có lại đầy vẻ khó chịu.

“Ở đây là chỗ khám bệnh, không phải là chỗ bày đặt làm hàng. Phiên chị khai thật tình trạng để chúng tôi có phương pháp siêu âm kiểm tra cho chuẩn xác.

Ở thời buổi này, 28 tuổi mà chưa ... gì gì thì là chuyện kì cục lắm sao? Vẻ khinh khỉnh của cô y tá mặt non choẹt này khiến Dương tức đến lòi mắt, nhưng chưa kịp nói gì thì cái bàn đã bị đẩy cho rung chuyển.

“Cô nói ai làm hàng, hả???”

Hai y tá xanh mặt nhìn Quân. Mặt cậu ta phùng phùng lên, trong khi Dương không thể biết mình đang cảm thấy gì nữa. Vừa tức tối, vừa xấu hổ, vừa ... nhùng nhục... Sao cô lại bị đặt vào tình huống này chứ?

Hai cô y tá rúm ró nhìn khuôn mặt phẫn nộ của Quân. Dương điên tiết, quay sang cậu ta hét.

“Ai cho cậu vào đây. Đi ra”

Quân đấm xuống bàn lần nữa “Nói năng cho tử tế vào. Mời ngay bác sĩ chuyên khoa ra đây khám! Làm đi!!!!

Hai y tá lấy bối cảnh nhìn nhau. Vẻ mặt lì ra của cậu ta khiến cô béo vội vàng bấm số “Cô Kim ạ! Cô ra khám luôn... luôn nhé”.

Rồi cô ta cúp máy. Mặt Quân vẫn không dịu đi. Dương quay sang Quân, nghiêng răng “Cậu còn đứng đó hả??? Không mau cút đi”.

Quân lừ lừ nhìn hai y tá như đe dọa một lần nữa, rồi hăm hừ đi ra cửa. Cô béo nhìn Dương, e dè.

“Chị vào phòng, thay đồ, chuẩn bị siêu âm”.

Sau đó là một loạt những thứ trời ơi mà Dương phải làm. Cô căng thẳng đến cứng cả người, mặc cho y tá và nhân viên xét nghiệm hô hào phải thả lỏng người ra. Bản tính sợ đau cộng nỗi xấu hổ khi phải cởi đồ giữa một đồng người xa lạ khiến mỗi giờ phút trôi qua đều kinh hoàng và ngại ngùng cực điểm. Đúng lúc đó, Dương cảm nhận một vật thể lạ “xâm nhập” cơ thể mình. Cô nhắm nghiền mắt lại trong sự hoảng loạn dần ập đến.

Chương 16.2: Ngần này tuổi rồi. Yêu thì cưới luôn đi...

(hình bạn Bi chôm trên mạng, ak ak ak).

Thật ra thì cái quá trình kia nó không quá khó chịu như Dương vẫn nghĩ. Hơi tức tức một chút, cuối cùng cũng xong. Phiếu siêu âm được chuyển ra cho một người phụ nữ cao lớn, có vóc dáng dữ tợn. Bà nhìn phiếu siêu âm, hơi suy nghĩ một chút, rồi nhìn Dương.

“Cháu Dương phải không?”

Dương gật đầu, có hơi chút e sợ. Người phụ nữ khoát tay.

“Vào trong buồng này”

Lại tiếp tục là một màn cởi và xòe chân ra. Dương cứ nhìn đắm đắm lên chiếc đèn trần, đợi người phụ nữ xem xét. Dẫu sao thì cũng làm một lần cho xong nợ. Vả lại, ngưỡng từ này tới giờ, cô cũng dần ... chai rồi.

Xong xuôi các thủ tục, người phụ nữ vỗ vai kéo Dương ngồi dậy. Chỉ còn hai người trong phòng nhỏ, bà mỉm cười. Nụ cười khiến đôi mắt đỏ, khuôn mặt dữ tợn của bà dịu đi rất nhiều, ngược lại, tạo nên một sự tin cậy lạ lùng.

“Cô đọc qua sổ khám bệnh. Cháu 28 tuổi. Chưa quan hệ. Cô hơi nghi ngờ. Nhưng kiểm tra thì thấy đúng. Cháu không nghĩ đến chuyện lập gia đình à?”

Dương đáp ứng “Dạ có chứ”

“Thế người yêu”

Dương ngại ngùng “Cháu... cháu mới có”.

Bà gật nhẹ đầu “Ừ, bây giờ lại có kiểu phụ nữ ham công việc, không cần tình yêu, không cần hôn nhân. Nhưng, cuối cùng thì phụ nữ vẫn là phụ nữ. Cần tình yêu, cần tình dục, cần một cuộc sống cân bằng”

Dương đột nhiên dịu đi, cô mỉm cười hiền hòa “Cháu cũng nghĩ cháu là một người rất bình thường. Cháu cũng muốn lập gia đình...”

Bà bác sĩ nhìn Dương từ đầu đến chân, lại cười lần nữa “Nhưng cậu người yêu của cháu, kể ra, kiểm chế cũng giỏi đấy... Hay là có vấn đề gì???”

Dương ngượng đỏ cả mặt, cô đáp ứng “Không, không ạ. Vì tụi cháu mới... mới...”

Dương vừa nói vừa nhớ tới một đêm, Định đi làm về muộn. Thấy anh thoang thoảng hơi rượu, cô mới xung phong đi pha một cốc chanh muối cho anh. Tối đó, Định hơi không bình thường, anh túm cô lại, hôn rất nhiệt tình, cuồng nhiệt đến mức cô không thở nổi. Dương đang đỡ dần thì thấy có bàn tay lạnh lạnh luồn trong áo mình. Đó là lần đầu tiên Định làm gì vượt quá hơn những nụ hôn. Không hiểu sao, cô đột nhiên căng thẳng đến mức cả người cứng đờ, căng thẳng đến mức không thở nổi.

Cuối cùng, cô thấy Định cười nhẹ trong tóc mình “Anh dừng lại rồi mà. Em thả lỏng đi”. Lúc đó, Dương mới thấy mình thở phà ra một cái, bụng dạ lộn tùng phèo các thể loại cảm xúc, vừa nhẹ nhõm, lại vừa có gì như... nuối tiếc (^.^) Hình như cái phản ứng ngớ ngẩn của cô đã chặn đứt cái vèo một bước tiến giữa hai người. À uhm, thật ra thì cô cũng không là người classic đến nỗi bài xích việc quan hệ trước hôn nhân gì đâu. Cô cũng 28 tuổi, lí thuyết thì nhét đầy đầu. Chỉ là, huhu, cô không có kinh nghiệm...

Đấy Dương đột nhiên đáp ứng, má lại hồng lên, bà bác sĩ nhìn cô như thấu hiểu. “Ừ. Tức là mới yêu chứ gì. Nhưng ngần này tuổi rồi, yêu thì cưới luôn đi”

Rồi bà lấy cuốn sổ khám bệnh, viết vào đó mấy dòng ngoằn ngoèo. “Cô đã kiểm tra kĩ, không có vấn đề gì về bệnh lí. Uống thuốc để điều chỉnh nội tiết cho giảm bớt đau đi thôi, chứ nó là cơ địa, khó mà khỏi lắm... Cũng nhiều trường hợp, sau khi kết hôn, quan hệ thường xuyên, điều độ thì sẽ khỏi hẳn...”

Đúng là bác sĩ, nói những chuyện tế nhị bằng một thái độ rất khoa giáo. Dương cầm cúi lắng nghe “Vâng. Giờ cháu chỉ muốn mỗi lần bị đỡ đau thôi ạ, chứ không công việc và mọi thứ đều bị ảnh hưởng”

Bà bác sĩ lấy ra một hộp thuốc. “Cái này cô kê cho cháu, cô hơi băn khoăn một chút vì siêu âm thì tử cung của cháu khá lớn. Cũng không biết uống thuốc này có ảnh hưởng gì không? Nhưng tạm thời, cô cứ kê cho cháu ba tháng, uống xem thể nào nhé. Sau quay lại đây kiểm tra lại!”

Dương hơi hoảng hốt “Tử cung lớn thì có những nguy cơ gì ạ”.

Bà bác sĩ vỗ vai cô “À, không có gì, có thể là có u nang. Nhưng những cái u này có thể tự có, tự mất, không cần can thiệp...”

Dương nhẹ nhõm hơn, theo bà đi ra ngoài. Thấy Dương cầm hộp thuốc, nhìn ngắm từng chữ, bà bác sĩ nói thẳng “Đây là thuốc tránh thai. Với cháu thì nó không những có tác dụng đó, mà nó sẽ thay đổi cả nội tiết...”

Dương lắp bắp “Thuốc tránh thai” ấy ạ???

Bà bác sĩ thấy Quân lấp ló đi vào, tùm tùm “Thì một công đôi việc còn gì”.

Xong một trải nghiệm rất là ... khó tả, Dương lút cút theo Quân đi về. Tự dừng lúc này Quân mới lộ ra một vẻ sượng sùng kì quặc khiến Dương còn càng thiếu tự nhiên hơn. Hừ, tự dừng cậu ta ẩn cô vào đây chứ cô có xung phong đâu. Giờ cô chán chả buồn ngượng thì cậu ta lại trưng ra vẻ ngại ngùng đó. Haizzz. Cô mà kể cho mấy cô bạn vàng nghe vụ này, chắc chúng nó ré lên còn hơn cháy nhà.

Thấy Quân im ỉm, không có vẻ gì như muốn nói chuyện, Dương cũng im luôn. Chiếc xe đi chậm chậm trên đường khiến những suy nghĩ của Dương quanh đi quanh lại một hồi, lại trở lại lời của bà bác sĩ vừa nói.

“Ngần này tuổi rồi. Yêu thì cưới luôn đi”.

Nói là cô không mơ đến một đám cưới với Định thì đúng là nói dối. Nhưng chuyện này một cô gái chủ động nói thì chẳng ra sao. Chuyện cô và Định vẫn tiến triển, nhưng nếu theo những bước kiểu như Tổ tình -> Yêu đương -> Giới thiệu bạn bè -> Giới thiệu Gia đình -> Tính chuyện cưới xin thì hình như lại không khớp cho lắm. Đến giờ này Định chưa nói yêu cô. Cũng chưa giới thiệu cô với bạn bè anh nhiều. Và đặc biệt, Dương cảm giác nói đến gia đình anh là một điều cấm kị. Dương đã mừng khi Định muốn đưa cô đi gặp một ai đó, ai đó hẳn quan trọng với anh. Nhưng rồi, cô lại bỏ lỡ cơ hội đó... Đến giờ, xét ra, cô vẫn chỉ đứng bên ngoài bức tường thành của anh mà thôi, nhìn anh mà phỏng đoán...

Quân hỏi Dương đã đói chưa, nhưng cô chưa kịp trả lời thì cậu ta đã dừng xe trên một quán Nem ở trên đường Giảng Võ. Chiếc xe vừa tắt máy, Dương đã giật mình vì âm thanh tiếng xe quen thuộc vang lên.

Hà Nội giờ này càng lúc càng hiếm những chiếc xe FX, vậy nên tiếng xe của Định trở nên dễ nhận diện hơn bao giờ. Nhất là vào tầm đường phố thưa vắng thế này. Cả Dương và Quân cùng đồng loạt quay ra nhìn. Đúng là Định. Anh chở một cô gái tóc mềm mại đến tận thất lưng, chạy vù qua chỗ Dương và Quân đứng.

Dương trân mắt nhìn, trong thoáng chốc sự đờ đẫn khiến cô không biết có phải mình vừa bị ảo giác hay không. Dương cứ đứng ngây ngốc, nhìn chiếc xe đã phóng xuống tận cuối đường...

Cô gái đó....

Nhìn từ phía sau...

Thật đẹp...

Có một bàn tay xoa nhẹ lên đầu Dương, Dương vô thức ngẩng lên. Quân nhướn mày.

“Có thấy chú Định không?”

Dương thất thần “Thấy”.

“Có thấy cô Đan không?”

Dương sững mảy.

“Đan???”

Người con gái ấy tên Đan??? Hai chữ Đ lồng vào nhau trên cuốn sách. Những chữ Đ thêu mềm mại vẫn vút ở cổ áo...Tin nhắn của Định nói tối nay anh đi gặp đối tác... Những buổi đêm tíu tít ở công trình, sự đi về bất thường của Định.... Những suy tưởng dồn dập ập đến, khiến Dương choáng lạng cả người.

“Tuồng chú Định đưa đi gặp cô Đan rồi???”

Dương lặng ngắt, đột ngột ngược nhìn Quân, ngây dại “Cô gái ngồi sau anh ấy....Cô Đan ấy, có phải là “mối” mà cậu từng nói không?”.

Chương 16.3: Cô luôn cảm thấy, mình là người không có cơ duyên với tình yêu...

(he he he, móng vuốt mới trên bàn tay chuối mắn của bạn BI :))

Quân nhìn Dương, xoa đầu cô như thể cô mới là người kém nó vài tuổi “Đồ ngốc này, cứ hỏi những câu đã biết rõ câu trả lời thể để làm gì?”.

Mặc Dương dần ra ngốc nghếch, Quân kéo Dương đi vào quán Nem, vừa đi vừa xoa bụng “Đói muốn chết rồi đây”.

Khi ngồi trước đĩa nem vuông bốc khói, Dương vẫn dờ dẩn. Quân gấp miếng nem tướng vào bát cô, hất hàm.

“Ăn đi. Về mà còn lột da ông chú của đây chứ”.

Thấy Quân bắt đầu trở lại cái giọng bông lơn quen thuộc, lại cái kiểu “đây đây” rất khó chịu, Dương bắt giác trừng mắt lên một cái.

“Đấy! Khí thế chiến đấu thế mới được”.

Quân cười khà khà.

Về nhà, Dương luẩn quẩn một mình hồi lâu. Gọi điện cho Định không được, Dương uất ức ném chiếc điện thoại lên giường. Cảm giác rối rắm và một nỗi thất vọng cứ lan đi như men rượu trong từng mạch máu. Nhìn mình trong gương, Dương chỉ thấy một cô nàng ngốc nghếch, đang cần phải trấn an khẩn cấp. Nhưng ai trấn an cho cô bây giờ. Không thể quấy rầy mấy cô bạn vàng trong thời giờ vàng ngọc dành cho các đức lang quân, Dương đành tự trấn an mình. Cô đi đun nước, pha một cốc trà gừng.

Vị trà ấm sục, khiến những đầu ngón tay của Dương bớt lạnh. Chợt nhớ về một ngày không xa lắm, có người đã lật đật chạy đi mua cho cô cốc trà gừng bỏng lưỡi. Người đã khiến cô khóc như mưa như một ... con dỏm!!! Kí ức ngọt ngào, khiến bất giác Dương mỉm cười, lòng dần bình tâm lại.

Ừ, có sao đâu. Mọi chuyện chưa rõ ràng, ngồi phỏng đoán làm gì cơ chứ. Cô sẽ hỏi thẳng anh. Cô không tin rằng mình là người cái gì cũng có thể chịu đựng được trừ... sự thật :D

Kinh nghiệm của tất cả những... bộ phim truyền hình và những tiểu thuyết ngôn tình cô từng đọc đều cho thấy, vì những hiểu lầm ngớ ngẩn, vì những suy nghĩ logic một cách ... xiên xẹo mà những đôi tình nhân tan nát. Cô, ít ra cũng không đến nỗi kém cỏi như con đà điểu, thấy vấn đề liền cắm đầu đi trốn chứ???

Ok, quyết định. Cô sẽ hỏi cho rõ ràng ngọn ngành. Định mà chối quanh co, cô sẽ vật đầu anh ra mà chấm muối ^____^

Vừa uống trà gừng, Dương vừa dỗ mình kiên nhẫn đợi chờ tiếng xe FX trở về. Nhưng chờ mãi, chờ mãi. Đêm mỗi lúc một sâu. Trà gừng đã nguội ngắt cả rồi.

Chợt nhớ một câu cô thường hay đọc “Người đi, trà cũng lạnh”, Dương sợ hãi, vội lấy thêm một chút nước nóng. Cuối cùng, trà cũng hết. Dương đi đánh răng, nhìn khuôn mặt chính mình trong gương, miệng đầy bọt trắng, tiếng thở dài buông ra âm ỉ.

“Hóa ra, mày cũng chả bản lĩnh tẹo nào...”

Biết mình có lên giường rồi cũng lẩn lộn khó ngủ, Dương lấy sách, ra salon, quyết tâm muốn đợi anh về. Nhưng rồi, đọc mãi. Sách in lậu khiến giấy mỏng manh, lật một cái đã bị rách toạc.

Lại nhớ, cô từng đọc một câu thể này “Vốn giấy mỏng, chẳng trách tình không sâu”.

Tình của Định với cô, có sâu không?

Dương buông sách, thở than một mình. Tiếng thở dài trong đêm, một mình cho một mình nghe, não nuột. Dương nhắm mắt, muốn an tĩnh một chút... Nhưng rồi, cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Nửa đêm. Có tiếng lách cách mở cửa. Dương vẫn nửa tỉnh nửa mê, xoay người không muốn mở mắt. Có bước chân chậm chạp, rồi một vòng tay ôm lấy cô, dụi vào cô, rất lâu.

Bàn tay người đó, thật lạnh.

Một lúc, vòng tay ôm lấy cô đột nhiên ghì siết, khiến cô khó thở. Dương mở mắt, hơi đẩy Định ra để hít thở, nhưng anh vẫn không buông.

Liếc nhìn đồng hồ. Hai rưỡi đêm. Hơi thở Định phả vào má Dương, thoảng mùi thuốc lá và mùi rượu nhàn nhạt. Dương định nói một lời trách cứ, nhưng tay Định luồn vào tóc cô, giọng thì thầm.

“Dương, anh mệt quá”.

Lòng Dương mềm nhũn. Không hiểu sao, Dương biết chắc rằng, Định không phải là người dễ dàng để lộ sự mệt mỏi cho bất kì ai. Sự tin tưởng ấy, đôi khi, ngọt ngào hơn hương vị của một câu tỏ tình.

Dương để Định ôm chặt lấy mình một lúc, rồi khẽ lay anh “Về nhà nghỉ anh. Nằm đây đau người lắm”.

Định im lặng một lúc, vẫn vùi mặt vào vai cô “Sang ngủ với anh”.

Dương đỡ người, không biết đáp làm sao. Nghe giọng anh còn giống như đang ... làm nũng!!!

Cô đột nhiên búng tai anh, khiến Định ngóc đầu dậy, nhìn cô.

“Anh say rồi à?”

Định cười mơ hồ “Ừ, hơi say”.

Rồi hôn cô thật lâu. Khi Dương nghĩ mình sắp ngất đến nơi, Định lão đảo đứng lên “Thôi, anh về. Không phá em nữa”.

Định kéo Dương lại gần, nụ hôn thoảng nhẹ đặt lên trên trán Dương, giống hệt như nụ hôn trong cái đêm gần liền họ với nhau ở thành phố biển ấy. Đến khi Định rời đi rồi, Dương mới mở mắt. Định đã ra đến cửa, Dương nhìn theo anh, cứ cảm giác tâm trạng Định có điều gì đó thật bất thường.

Sự bất thường ấy, có liên quan đến cô gái tên Đan không?

Dương tự tát vào má mình một cái khi thấy suy nghĩ của cô rối cuộc cũng quay trở lại về người con gái có mái tóc dài mềm mại ấy. Mái tóc ấy liệu rồi có trói chặt mắt Định của cô không?

Bạn bè thường nói, Dương là một người lạc quan vô đối. Lúc nào cũng hi hi ha ha. Vừa buồn một tí đã tìm mọi cách để làm mình vui, vô cùng xì tin xì khói. Nhưng bản thân Dương biết, cô luôn tỏ ra lạc quan, bởi vì cô vốn là người rất bi quan.

Cô luôn cảm thấy, mình là người không có cơ duyên với tình yêu.

Với Định, cô từng mong là một ngoại lệ. Nhưng vẫn có điều gì đó trong cô, mách bảo với cô đừng nên quá vội mừng thắm.

Buổi sáng ánh nắng chiếu qua rèm cửa, rọi vào chậu cây xanh mà Dương vừa trồng. Nhưng chính xác thì ánh nắng không phải là thứ đánh thức cô dậy sau một đêm ngủ muộn. Mà là vì một ai đó đang nhất quyết ... cù vào bàn chân cô. Dương rụt chân lại, nhưng bàn tay kia vẫn cương quyết không tha.

Hừ, không tha thì cô... đập cho một phát. Nhưng chưa kịp đập, mới co chân một cái thì đã bị cái bàn tay vuốt ve nhẹ nhẹ lên mắt cá khiến cô rùng ột cả mình.

“Yên cho em ngủ”

Định bật cười dịu dàng “Dậy đi, đồ sâu ngủ này. Đi, anh mua xôi xéo với đậu nành cho em rồi”

Dương bật dậy, thấy đúng là túi xôi lá sen, và túi đậu nành treo tòn ten trên móc, cười sung sướng. Hàng xôi đầu ngõ nhà cô rất ngon, muốn ăn phải dậy sớm, còn đã ngủ nướng thì quên hẳn trường. Thế mà Định mua cho cô rồi. Cô quay sang hôn chụt anh một cái rồi chạy tọt vào nhà tắm.

Định sờ má, nơi Dương vừa hôn. Anh bất giác mỉm cười, một lúc sau nghe Dương đánh răng xoèn xoẹt mới bảo “Lần sau chưa đánh răng chưa cho hôn”.

Dương tí sặc kem đánh răng ^...^

Cả hai ngồi ăn sáng ở ban công. Dương pha một ly cà phê thật đậm cho Định, còn một mình uống sữa đậu nành. Đang chu mỏ hút sữa, Dương chợt nhớ ra.

“Hôm nay anh không vội đi làm à?”

“Ừ. Anh nghỉ”

Dương tròn mắt nhìn, từ trước giờ thấy anh lúc nào cũng chạy như con thoi, đừng phát bảo nghỉ. Định cười dịu dàng.

“Em cũng xin anh Tân nghỉ một buổi nhé. Đi với anh”.

“Đi đâu ạ”

Nụ cười của Định chợt mơ hồ “Ừ, gặp một số người em ạ!”

17. Chương 17

Chương 17.1: Anh cũng sợ mất cô...

Có dùng bao nhiêu tưởng tượng đi nữa, Dương cũng không nghĩ rằng nơi Định đưa mình tới để gặp gỡ một số người nào đó, lại là nơi này. Đi một quãng đường thật dài về vùng Sơn Tây hẻo lánh, trên tay ôm hai bó cúc trắng và cúc vàng, Định nắm tay Dương vào khu nghĩa trang vẻ như vừa mới được quy hoạch lại.

“Hầu như tất cả những người thân nhất của anh, đều nằm đây”.

Hai người đi đến tận góc cuối cùng của nghĩa trang vương vãi. Ở đó có bốn ngôi mộ nằm liền kề. Định đặt một bó cúc vàng xuống bia mộ người phụ nữ chừng gần 40 tuổi, có nụ cười rất dịu dàng, cái tên cũng rất dịu dàng “Hoàng Lan Yên”.

“Đây là mẹ anh!”

Dương nhìn sững bức hình, một nỗi xúc động lan đến khiến mắt cô bỗng nhiên cay xé, vì đôi mắt thẫm đen kia, giờ đây đã để lại trên khuôn mặt người cô yêu những dấu ấn di truyền đậm nét.

“Mẹ anh thích hoa cúc vàng”...

Định nhẹ nhàng lấy chiếc khăn sạch, tỉ mỉ lau đi lau lại bức hình. Dương cũng cẩn trọng ngồi nhỏ vai gọn cổ gà mọc xung quanh mộ.

“Vì sao bác mất hả anh?”

Định im lặng một lúc “Khi anh Luân mất, mẹ anh bị sốc, rồi mất theo luôn”.

Dương chờ đợi, nhìn sang bên cạnh. Ở đó, là ngôi mộ một người thanh niên rất trẻ, chỉ chừng gần hai mươi tuổi. Khuôn mặt với đôi mắt một mí, nụ cười rạng rỡ tươi sáng. Đó, như một bản sao của Quân vậy.

“Anh ấy... là bố Quân???”

Định im lặng, rất lâu sau mới gật đầu một cách nặng nề.

Dương nhìn thời gian mất của hai người, đầu đầu năm 1988. Đường như, khi Quân sinh ra không được bao lâu...

“Anh Luân hơn anh 10 tuổi. Em biết không, anh ấy là người vui vẻ, luôn khiến mọi người mỉm cười. Luôn khiến người ta say mê...”

“Anh ấy bị bệnh, hay là...”

Định cười buồn “Tai nạn! Cứ coi là một tai nạn cũng được”.

Định lấy từ trong ba lô, lấy một chai rượu nhỏ, rót vào chén. Anh tưới xung quanh mộ, rồi tự mình uống một ly.

Dương ngẩn ngơ nhìn sang hai ngôi mộ còn lại. Thoạt nhìn, Dương đã đoán họ là hai mẹ con. Người phụ nữ lớn tuổi có khuôn mặt tròn phúc hậu. Cô gái còn lại có mái tóc lòa xòa bên má, nụ cười bên lên, trẻ trung. Không hẳn xinh đẹp, nhưng rất dễ thương.

Dương cứ nhìn khung hình ấy rồi quay sang nhìn Định, như muốn anh giới thiệu điều gì đó. Anh đứng lặng hồi lâu, thở dài.

“Sau khi mẹ và anh Luân mất, một thời gian dài anh không còn phương hướng. Mười lăm tuổi, anh bắt đầu bỏ nhà đi. Lúc đó, dì Liên đã kéo anh về nhà dì. Dì Liên là người giúp việc của gia đình, gắn bó từ lâu lắm. Dì vất vả vô cùng, làm đủ việc nuôi anh, bắt anh tiếp tục đi học. Nhờ dì mà anh không hỏng người...”

Ánh mắt Định lướt sang khuôn hình cô gái, xót xa “Đan là con gái dì. Cô ấy là người con gái đầu tiên anh đã yêu...”

Đan, tên cô gái như tiếng sét đánh ngang đầu Dương. Cô gái trong di ảnh này là Đan. Vậy cô gái Định chờ đêm hôm trước là ai?

Dương nhìn anh, chờ đợi. Cô muốn cất tiếng hỏi, nhưng mọi thứ cứ mịt mù, đến nỗi, cô không biết bắt đầu từ đâu. Trước mộ người đã khuất, không lẽ cô lại truy vấn anh về một người con gái khác...

Dương im lặng nhìn Định trân trọng đặt trước mộ của cô gái tên Đan bó hoa cúc trắng. Cũng như ba ngôi mộ trước, Định lau thật kỹ khung hình. Dương cảm thấy như thể, Định đang vuốt ve khuôn mặt người đã khuất...

Buổi trưa, nắng thấp lưng đồi. Gió lồng lộng thổi bốn bề khiến Dương thấy lạnh, lạnh đến tận bên trong. Cô và Định ngồi im lặng trong mùi hương trầm phảng phất. Khi hương tàn, Định kéo tay Dương đứng dậy, cúi đầu từ biệt những người nằm dưới mộ...

Họ lặng lẽ bước đi. Dương chậm chậm đi sau, nhìn đôi vai thẳng băng trước mặt mình, Dương nuốt một tiếng thở dài.

Bờ vai ấy cô đơn là thế.

Và bỗng nhiên, xa cách với cô là thế.

Như cảm nhận được suy nghĩ của Dương, Định chợt quay lại. Vẫn đang đà bước, Dương đi thẳng vào vòng tay của anh và cảm nhận một cái ôm thật chặt. Cái ôm đầy nỗi bất an.

“Cuộc đời của anh, chẳng có gì vui cả. Có lúc nào, em sẽ rời bỏ anh không?”.

Trong khi mơ hồ đủ mọi cảm giác, ý nghĩ mạnh mẽ nhất đối với Dương chính là: anh cũng sợ mất cô...

Trở về Hà Nội, trong lòng Dương vẫn mang theo nỗi sợ hãi mơ hồ. Dù cảm nhận rõ rệt tình cảm của Định là có thật, cô vẫn phải đối mặt với một thực tế rằng Định xa lạ với cô. Cuộc đời của anh với những góc khuất, những bí mật, mà cô cảm giác, khi cô hỏi anh, cô sẽ trở thành kẻ tọc mạch, tò mò đến mức vô duyên. Nhưng nếu không hỏi, thì cô lúc nào cũng loay hoay với chính mình.

Dương từng muốn một lần hỏi về bố anh, muốn hỏi về người mẹ của Quân, từng hỏi vì sao anh cô độc đến vậy. Cô cũng muốn hỏi về cô gái tên Đan đã khuất và cô Đan với mái tóc dài hiện tại. Cô từng muốn hỏi, vì sao anh chỉ mặc sơ mi đen, cô muốn hỏi về chữ Đ màu đỏ... Để rồi, lại chẳng bao giờ thốt nổi nên lời. Đôi khi, yêu một ai đó, khiến người ta lo sợ quá nhiều. Lo sợ một sự lỡ lời. Lo sợ sự tổn thương. Và lo sợ cả chính mình bị tổn thương... Đủ thứ lo sợ đến mức, có lần, Dương giặt mình tự hỏi, cô gái yêu đời tung tẩy nghĩ gì nói đấy là cô chạy đi đâu mất rồi???

Chiều nay, Dương đã uống hết hai ly cà phê đậm đặc mà vẫn không xong bài viết PR cho một resort ở Hòa Bình, tâm trạng vô cùng khó chịu. Cô ghét nhất là viết PR một cách trắng trợn về một thứ chẳng đáng để PR này tí nào, nhưng nhiệm vụ là nhiệm vụ. Dương cố phải nặn ra một vài thứ mơ màng, chung chung nhất để viết và lạy giời lạy phật chả ma nào thêm tin lời giới thiệu của cô.

Tâm trạng đang chán nản cùng cực, điện thoại lại reo. Dương nhìn số máy của mẹ già, lòng thầm rên rỉ. Dù biết trước nội dung, Dương vẫn phải nhấc máy và nghe giọng nói lạnh như tiền polymer của mẹ.

“Thế nào? Mày nhất định không đưa con rể mẹ về đúng không?”

Dương nhăn nhó vì mẹ cô vào đề trực diện, không cho cô cơ hội câu giờ tí nào. Dương vờ cười hì hì.

“Mẹ từ từ đã. Trước sau gì rồi con cũng đưa mà. Có phải con không muốn đưa đâu. Đợt này cả con với anh ấy đều bận...”

Chất lượng đường truyền đúng là tốt thật, nên Dương nghe tiếng mẹ nghiêng răng ken két. Ôi, sấm sét bắt đầu dùng đòn xoay rồi đấy.

“Được! Chúng mày bận, nhưng mẹ không bận. Để mai mẹ lên”.

Xong, không để Dương van xin lấy lực lấy một câu, bà cúp máy cái rầm. Dương vội vã bấm số gọi lại. Mẹ cô bắt máy ngay tức thì, giọng đầy phần nộ.

“Nếu mày định bảo mẹ đừng lên thì khỏi phải nói. Nếu hai đứa không muốn gặp mẹ thì cứ cao chạy xa bay đi. Con gái con đứa tốt đẹp chưa???”

Rồi bà lại cúp máy một cách diên tiết. Biết tính mẹ, Dương thở dài bất lực, không dám gọi thêm, sợ gọi lần nữa thì cái điện thoại già nua nhà cô sẽ bị mẹ làm cho... thương tật vĩnh viễn.

Buồn nản định hóp nót cốc cà phê, nhưng Dương nhận ra cà phê đã hết. Cô đi pha cốc thứ ba, lòng rối bời ngẫm nghĩ cách nói với Định. Cô biết thừa, giờ chỉ cần gặp bất cứ ai giới tính nam, hơn kém cô không quá 5 tuổi, tứ chi không thiếu bộ phận nào thì người đó đã là ứng cử viên sáng giá thành con rể mẹ rồi. Hướng hồ lại là Định, khiêm tốn lắm thì cũng phải gọi là “hàng Việt Nam chất lượng cao” ^.^ . Cô đảm bảo chỉ cần gặp anh, câu trước câu sau chắc chắn mẹ sẽ nhảy ngay ra hai từ “đám cưới”.

Định làm sao là đối thủ mẹ cơ chứ? Mà làm thế, chẳng khác nào ép anh...

Đang rối như mớ tơ vò, Dương lại thấy điện thoại reo. Vẫn là mẹ. Dương thắc mắc vô vàn, nhưng vẫn bấm máy nghe, giọng ỉu xiu.

“Vâng, con đây”

Mẹ Dương đột ngột xuống một tông, giọng cũng rầu rĩ không kém.

“Dương, nói thật cho mẹ đi. Làm sao mà không thích cho mẹ gặp? Hay là có vấn đề gì khuất tất?”

Dương ngơ ngác “Khuất tất gì ạ?”

“Phải thẳng đấy có vợ không con!? Nếu mà thế thì thôi, dẹp ngay, dẹp khẩn trương! Mẹ thà nhìn mày ế quất ế queo cũng không để mày đi phá gia đình người khác!”

Dương cười như mếu “Anh ấy chưa có vợ”

“Thật không?”

“Con thề, con hứa, con đảm bảo đấy!”

Mẹ Dương lại căng thẳng “Thế chắc nó có người yêu rồi mà nhảy vào chứ gì??? Nên giờ ba đứa vẫn còn giải quyết với nhau???”

Dương thấy khói bắt đầu xịt dần qua lỗ tai “Mẹ, mẹ xem nhiều phim truyền hình quá rồi đấy”

“Hừ, mẹ đẻ ra mày đấy, mày còn nói điệu dạy khôn à? Chứ nó chưa vợ, đẹp trai, kiếm ra tiền lại còn sót lại đến giờ cho mày đấy???”

Ôi, câu này thì Dương á khẩu. Mẹ, mẹ có cần dìm hàng cô đến thế không????

Vẫn đang còn ngất trên cành quất, mẹ Dương lại thì thào như buôn bạc giả.

“Hay là, thằng ấy...cái chuyện kia... Nó có... vấn đề hả con...”

Ôi, không! Không! Hãy nói là cái tai cô mới là có vấn đề đi. Vì mẹ cô đang xỏ ra một lô những thứ bà rằng gì như là quan hệ lần đầu thì dễ là trục trặc, thiếu kinh nghiệm thế lợ và thế chai... Và rằng nếu cần thì hãy trao đổi thành thật với nhau, ích y zét vân vân....

Để ngăn dòng thác suy diễn không giới hạn của mẹ, Dương cắt ngang.

“Không, mẹ ạ! Con mới có vấn đề”

Mẹ Dương choáng lạng đi, lúc sau, giọng bà vẫn chưa hết thẳng thốt.

“Hả! Con làm sao? Con... con lãnh cảm à????”

Dương giọng tỉnh như ruồi “Không! Vấn đề của con là hôm nay con mới biết mẹ cực kì, cực kì nhiều... vấn đề mẹ ạ”

Chương 17.2: Em đợi anh đủ tin em để không cần tới lời nói dối

Hôm nay tặng mọi người 4 ảnh trong một chap nhá hí hí bù cho bao nhiêu ngày lười biếng để mọi người chờ đợi hí hí ^.^

Sau khi cáu nhặng lên chiến đấu với mẹ già, tâm trạng của Dương bỗng nhiên tốt hẳn. Tất nhiên rồi, trước giờ cô lúc nào cũng chiến bại bởi khả năng bắn súng liên thanh của mẹ chứ có bao giờ “Mẹ chỉ biết câm nín nghe tiếng con nói” như hôm nay đâu :D . Hóp nốt ngụm cà phê cuối cùng, Dương hỉ hả quay lại làm việc. Cô múa ngón trên bàn phím, “kết liễu” lại bài PR đáng giận bằng mấy câu câu khách ồm ồm.

Ô, hóa ra khi ta cáu kỉnh nhặng xị lên thì cũng được việc ra phết ^.^.

Điện thoại lại reo. Ak Ak. Không lí nào mẹ đã phục hồi được năng lượng và lại quyết tâm đàn áp tiếp. Mà mẹ đã trở lại thì thế nào cũng lợi hại hơn xưa. Thảm rồi. Huhu. Dương cầm điện thoại, mắt tí hí một lúc mới dám nhìn màn hình, rồi chột ngơ người.

Là Định!!!!

“Em đây”

“Làm gì mà mãi mới nghe máy?”

“Em đang làm con ong chăm chỉ ở tòa soạn...”

Định đột nhiên cười khê “Không tin lắm”.

Dương ngẩn ra “Hử, ý anh là sao? Nghĩ em bỏ việc đi lông bông à?”

“Ừ. Nếu thật ở tòa soạn thì ló ra cửa sổ đi nào”.

Dương sững ra một lúc, rồi phi thẳng ra cửa sổ, điện thoại vẫn áp chặt vào tai nhìn xuống. Dưới đường, bên vòm cây sữa xanh mướt, có gã mặc sơ mi đen, ngồi chống chân trên xe FX, ngẩng đầu, vẫy tay với

cô. Dương nhận ra mình đã bằng tốc độ của ánh sáng, tắt máy tính, vớ túi xách, chạy sang báo sẽ “bùng” với Tân và phi thẳng xuống trước mặt Định. Lòng như rút mật khi anh mỉm cười.

“Anh nhớ là mình vẫn chưa được khao lương”.

Dương trả lời bằng cách ngồi lên sau lưng Định, áp má vào vai anh, cười hớn hở.

Mặc kệ mẹ vừa dọa nạt đe nẹt, mặc kệ là anh đã nói dối cô, mặc kệ anh đã chở người khác... Chỉ cần bây giờ, anh đang ở đây với cô, để cô tựa vào, vậy là tốt lắm rồi.

Mới đầu giờ chiều, một cái giờ rất ảm ương để ... ăn lẩu, nhưng Dương và Định vẫn chui tọt vào một hàng lẩu nhỏ ở đường Văn Cao. Trước nồi lẩu cá kèo bốc khói, Dương vừa xuýt xoa vừa nhắm nháp vị cá thơm mềm, chua chua ngọt ngọt.

Định nhúng một mớ rau màu xanh, thân gầy nhỏ gần giống như rau ngổ vào nồi lẩu, rồi gấp vào bát của Dương. Dương hăm hở ăn vào rồi dờ người, trợn mắt nhìn anh.

“Đáng lắm à?”

Dương trệu trạo nhai một hồi, vì quyết giữ hình tượng nên không dám nhổ ra, cố nuốt cái “ực” đầy ảm ức.

“Anh quá đáng!!!”.

Định cười dịu dàng “Ăn đi. Quen rồi không thấy đáng nữa”.

Không hiểu Định có ẩn ý gì không, Dương mơ hồ nhìn anh thì thấy Định nhúng thêm một gấp rau nữa, ăn ngon lành.

“Anh quen những thứ có vị đắng”

Dương hậm hực “Em thấy những thứ đắng ngắt chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm em thích hơn những thứ ngọt ngào”.

Định phì cười, rồi nhìn Dương đăm đăm.

“Ừ. Bởi vì em cũng rất ngọt ngào”.

Oh yeah, Dương chính thức bay lên mây ^.^

Tâm trạng bay bổng theo Dương về đến tận nhà. Định tự nhiên mở cánh cửa nhà cô, đi vào ngồi ở salon, ngồi lim dim mắt. Dương định đi pha chút trà thì bị Định kéo xuống, dúi cả vào lòng anh.

“Không có chuyện gì muốn hỏi anh à?”

Dương ngạc nhiên, cổ ngóc đầu dậy để nhìn khuôn mặt anh, nhận ra mắt anh vẫn nhắm. Hôm nay, không có rượu, Định cũng không có vẻ gì là mệt mỏi, mà sao anh lại nhắm mắt nhỉ?

Dương vẫn đang ngẩn ra thì Định túm lọn tóc cô, giật giật nhẹ như nhấc nhở.

“Không muốn hỏi thật à?”

Dương thở dài “Nhiều câu hỏi quá nên em không biết hỏi gì luôn í”

Định vòng tay ôm chặt cô.

“Thế sao không bắt đầu từ việc hỏi anh vì sao nói dối?”

“...”

“ Sáng nay Quân gọi điện, hỏi anh có bị sút đầu mẻ trán gì không?”

Dương bắt giác phì cười, nghĩ cái đồ nhiều chuyện kia thật phiền phức. Nhưng đôi khi, cũng là sự phiền phức dễ thương ^.^

“Ông cháu của anh quý hóa thật!”

Ngón tay Định đan chặt vào tay cô, giọng vang trên đỉnh đầu cô, rất dịu dàng.

“Đừng đánh trống lảng. Thế sao không hỏi anh???”

Dương ậm ừ “Em không biết”.

“Tin anh đến mức nhìn thấy gì cũng không nghi ngờ à?”

Dương lắc đầu.

“Thế thì không tin anh đến mức không cho anh cơ hội giải thích mà kết tội luôn à?”

Dương vẫn lắc.

“Thế thì vì sao?”

Dương ngược lên nhìn Định, nói ngằn ngại “Vì em đợi...”.

Thấy ánh mắt sững ra ngõ ngang của Định, Dương liếm môi “Em đợi anh đủ tin em để không cần tới lời nói dối”.

Định cúi mặt xuống cổ Dương, ôm cô thật chặt. Đến lúc Dương tưởng như anh ngủ gật mắt rồi thì nghe tiếng anh thì thầm, giọng đầy xúc động.

“Ừ, anh xin lỗi”.

Nói xong, anh lại dụi dụi, khiến Dương vừa bí thở lại vừa ngứa ngứa. Cô ngo ngoáy nhưng Định vẫn áp mặt sau lưng cô, rì rầm “Đừng động đây”

“Để em lấy trà cho anh”

“Anh không muốn trà”

Giọng của Định đột ngột trở nên mờ ám, cùng với đó là đôi tay cũng bắt đầu gỡ từng chiếc cúc áo của cô. Những nụ hôn rải dần xuống cổ, ẩm ướt và nhột nhạt khiến Dương mù mẫn.

“Ek...Anh...anh làm gì thế?”

“...”

“Này... em bảo...”

Nhưng có người chẳng nghe cô nói gì, lật lên vạt áo đã mở sẵn, bắt đầu lần dò khăn trương. Dương vội giữ tay anh lại, nhưng bất ngờ bị anh xoay hất người ấn xuống salon. Chưa kịp làm gì, thì anh đã nhào tới, biến mọi từ ngữ ú ớ của Dương thành vô nghĩa với một nụ hôn nóng bỏng, cuồng nhiệt.

Ak ak ak, không phải trong cá kèo có chất gì... kích động đó chứ? Sao tự dưng anh lại như chết đói thế này... Một ý nghĩ xẹt qua đầu khiến Dương đẩy mạnh Định ra, nhưng Định vẫn không buông.

“Anh... đừng đi...”

Cùng với câu mệnh lệnh, Dương còn cố cấu anh một cái cho anh tỉnh người. Định hơi giật mình, nhìn cô, ánh mắt ngơ ngác.

Dương luống cuống túm lại áo, nói một cách khó khăn “Vừa nãy...em... cái quạt thổi về hướng em”

Về mặt Định càng hoang mang, anh kiên nhẫn nhìn Dương, đợi cô nói tiếp.

“Ak... thì nó thổi... thổi!”

Có hai đôi lông mày chuẩn bị dính chặt vào nhau vì khó hiểu.

Dương khổ sở “Giờ... Người em giờ toàn... toàn mùi lẩu í”.

Định sượng lại một giây như cổ hiệu vấn đề. Sau, anh phá lên cười.

“Ngốc ơi”

Định cười rung lên trong ngực cô. Mặc cô đẩy ra vẫn cứ cười không kiềm chế.

“Hở! Cười cái gì mà cười”

“Ngốc! Anh thích mùi lẩu”!

Ak??? Gì kia? Dương đang định phản bác thì thấy vạt áo mình bị tốc lên không thương tiếc.

“Và giờ thì anh sẽ ... ăn lẩu ^.^”

Chương 17.3: Tôi chỉ yêu cầu các người câm miệng

Khi “bữa lẩu” đang đến giai đoạn “sôi sùng sục” thì đột nhiên có tiếng gõ cửa lạch cạch vang lên. Thoạt tiên, Dương chẳng nghe thấy gì, đầu óc u mê mụ mẫm trong vòng tay quấn quýt của Định, nhưng sau, tiếng đập cửa càng lúc càng mạnh hơn, vẻ như không còn kiên nhẫn.

Dương ú ớ tránh nụ hôn của Định.

“Anh... có ai... ai... gọi”

Định vẫn lì lợm không nghe. Anh cúi xuống, cắn nhẹ vào bên vai mịn màng, lần sờ vào khoảng ngực trần lấp ló sau làn áo vẫn chưa cởi hết. Dương cố chặn anh lại, lấy tay che ngực mình.

“Có... có người kia”

Định gạt phắt tay Dương ra, nhưng đúng lúc đó, tiếng đập cửa trở nên gấp gáp, tiếng phang của một thanh sắt vào thẳng cửa khiến cả Dương và Định cùng dừng người, đột ngột im lặng nghe ngóng. Tiếng đập cửa lúc này vọng vào, rầm rập, bức bối khiến cả hai sức tỉnh hẳn khỏi cơn mê.

Dương bấy giờ mới để ý tình trạng của hai người, cô hét nhỏ một tiếng rồi dùng hết thành công lực, đẩy bật cái người vẫn đè lên mình văng ra một góc, túm chặt áo phi vội vào trong nhà tắm. Trời đất thiên địa ơi, gần ba chục tuổi đầu, lần đầu tơ tình tí tí mà sao cô lại lâm vào cảnh suýt bị “bất sống” thế này (Có phải số cô là số con “cờ hó” không vậy, híc híc???? =)))

Ở salon, Định chậm chạp đứng dậy, cố lắc mạnh đầu cho tỉnh táo để đánh giá lại tình thế. Anh xóc lại cổ áo, gài từng nút trong tiếng đập dinh dinh ngoài cửa.

“Ra đi. Dám trốn tôi à”

Giọng nói quen thuộc, đặc biệt khó chịu khiến Định giật mình, nó xua đi tất cả những đam mê còn sót lại. Anh lao ra, giật mạnh cửa. Người phụ nữ đang quai thanh sắt vào cửa, mất đà phi thẳng vào nhà.

Dương nghe tiếng “huych” rồi tiếng leng keng của thanh sắt rơi, vội vàng từ trong nhà tắm phi ra, tóc vẫn rối bời, cúc áo còn cài lệch, nhưng cô chẳng kịp xem xét lại dung nhan mình, bởi vì trước mặt cô lúc này là cả một “đại đội”. Dương từng người nhìn người phụ nữ đẹp đến khó tin – mẹ Quân đang được 2 vệ sĩ lực lưỡng đỡ dậy, dưới chân bà vẫn còn một thanh sắt dài. Còn phía sau bà ta là vài gã cao to đen hôi nữa khiến ngôi nhà bé nhỏ của cô đột nhiên chật cứng như một bao diêm đầy.

Đã từng thấy cảnh người phụ nữ đẹp diên đảo này xuất hiện với cả một “đoàn tùy tùng” hôm ở bệnh viện của Quân, nhưng khi “đám tùy tùng” ấy xuất hiện lù lù ở nhà mình với quy mô còn hùng hậu hơn, cô không khỏi rùng rờ.

Dương lấp bắp nhìn tất thấy như thể tất cả trên mặt họ mỗi người đều mọc thêm một cái mũi.

“Chuyện gì... gì vậy???”

Coi Dương như là không khí, Hoàng Diễm – mẹ Quân chỉ nhìn chằm chằm Định, đôi mắt sắc sảo như bốc khói.

“Nó đâu rồi?”

Mặc câu quát ném thẳng vào mặt, Định nắm chặt tay Dương như trấn an. Tay anh lạnh lạnh, nhưng không sao lạnh bằng giọng nói lãnh đạm.

“Chuyện gì???”

Hoàng Diễm gào lên diên đại.

“Cậu còn vờ vịt à??? Cậu xúi bầy con tôi những cái gì hả???”

Giọng Định gần hơn. “Tôi hỏi là chuyện gì?”

Mẹ Quân lao đến, túm lấy áo Định, lắc diên cuồng “Thằng Quân đâu... Cậu giấu nó ở đâu???”

Định nhú chặt đôi mi, căng thẳng nhìn Hoàng Diễm. Người phụ nữ làm khuyh đảo cả gia đình anh, con người đập trên dư luận mà sống, bất cần, ngạo nghễ, giờ đây nhìn anh cuống quýt, có đôi phần sợ hãi.

“Con chị, chị đi hỏi tôi làm gì???”

Đôi tay quyền lực, đầy vòng vàng buông rời khỏi tay áo của Định, thất thần.

“Cậu không nói phải không? Cậu nhất quyết tách nó ra khỏi tôi chứ gì. Đừng tưởng tôi không có cách làm cho cậu mở miệng”.

Quay ngoắt lại với mấy tay vệ sĩ đang đứng ngáp vặt, Hoàng Diễm trợn mắt quát “Làm việc đi”.

Lập tức cả đội hình ngay ngắn trở lại. Hai người cao to nhất trong đội bước lên phía trước, lừ lừ tiến về phía Định khiến Dương xanh mét mặt, vội chạy đến trước mặt anh chặn lại, quỳnh lên sợ hãi.

“Đây là nhà tôi. Các người đừng có làm càn. Tôi gọi công an đây”

Nhưng hai kẻ đầu teo chân tay to kia không có vẻ gì là bị lời đe dọa yếu ớt của Dương làm ảnh hưởng. Cả hai lừ đừ đi tới, khiến Dương hoảng hồn quay lại nhìn Định. Định chỉ mỉm cười như trấn an cô, nắm chặt tay cô như một sự vỗ về. Nhưng tiếng nói của anh cất lên, lại sắc nhọn như những viên đá.

“Bao nhiêu năm chị vẫn không học được một bài học là, đã làm người thì đừng dồn nhau đến bức đường cùng à?”

Hai vệ sĩ thấy thái độ bình thản của Định, thì ngập ngừng quay nhìn Hoàng Diễm như đợi ý. Khuôn mặt gần 40 tuổi với sự trợ giúp quá nhiều của mỹ phẩm mờ ra trong thoáng chốc. Nhưng rồi bà ta nhanh chóng lấy lại vẻ bất cần, hống hách.

“Tôi chỉ cần biết thằng Quân ở đâu, thế thôi. Còn bằng cách nào để biết, tôi không quan tâm”.

Định vẫn cứng rắn “Tôi chỉ muốn biết đã có chuyện gì”.

Hoàng Diễm trở lại vẻ kích động, lồng lên “Chính cậu đã lôi kéo, xúi bầy nó đúng không? Giờ cậu còn vờ vịt à? Cậu tưởng cậu hại nó thì mẹ cậu với anh cậu sống lại chắc???”

Những câu hỏi dồn dập khiến Dương lặng đi. Cô mơ hồ cảm nhận được câu chuyện của gia đình Định, những điều anh chưa kể đang dần hé lộ. Dương ngược nhìn Định, đôi mắt anh thẫm đen, góc quai hàm căng ra trong cơn thịnh nộ. Anh quát lên dữ tợn.

“Im đi!”

“Cậu... cậu.... Tóm lại, cậu giấu thằng Quân ở đâu???”

Quai hàm Định nghiêng lại, anh dần từng tiếng.

“Nói cho tôi biết, sao thằng Quân bỏ đi???”

Về tức giận không kiềm chế của Định đột nhiên lại khiến Hoàng Diễm bị chẹn. Vốn nghĩ Định sẽ bị mình áp đảo, khai sạch ra chỗ của Quân, không nghĩ rằng anh lại bình tĩnh như thế, và cũng lại diên lên như thế. Linh tính chợt đến khiến Hoàng Diễm lo sợ.

“Nghĩa là... nghĩa là... cậu không biết nó ở đâu!???”

Định không trả lời, chỉ hỏi tiếp căng thẳng “Nó đi từ bao giờ?”

“Mới hơn một ngày...”

“Thế thì sao phải...?”

Định đang nói, chợt lặng đi, đôi mắt anh sáng quắc dữ tợn nhìn về Hoàng Diễm. Bà ta bắt giác thụt lùi một bước, lúng búng một hồi “Nó... nó nhất định không chịu đi du học. Sắp bay tới nơi rồi, nó lại dùng dùng bảo không đi đâu hết, rồi bỏ đi mất tăm...”

Cảm nhận nỗi bất an càng thêm rõ rệt, Định lặng đi, anh mím chặt môi “Có phải, nó... nó biết được chuyện gì rồi không???”

Tay Dương đột nhiên đau chói, cô nhận ra, Định gồng cả người để bóp chặt bàn tay cô. Dương cố chịu đau, không muốn bỏ lỡ câu chuyện đang đến hồi căng thẳng. Cô hết nhìn Định, lại nhìn đến Hoàng Diễm. Bà ta lắc đầu điên cuồng “Không. Nó không biết gì sất. Nó chưa biết gì cả!”

Định thở ra một hơi, như trút được gánh nặng. Cánh tay Dương cũng dần được buông lỏng. Nhưng rồi nhìn vẻ thắc thỏm của Hoàng Diễm, Định sốt ruột.

“Chắc không??? Có chắc nó chưa biết không?”

Hoàng Diễm thất thần hồi lâu “Thật ra... thật ra thì tôi không chắc lắm...”

Định đột nhiên muốn văng tục vài câu. Anh vớ cái điện thoại, ném bay đi một góc. Chiếc điện thoại của Định tan tành xác pháo khi anh gầm lên.

“Tôi đã nói rồi. Tôi chỉ yêu cầu các người cầm miệng”

Dương sợ hãi nhìn Định trong cơn điên giận, rồi lăm lét nhìn chiếc điện thoại, vừa xót ruột, lại vừa chẳng dám chạy ra nhặt lên, chỉ đứng sớ rớ ở đó, nắm lấy tay Định. Bàn tay anh cứng đờ, lạnh giá. Đôi mắt anh cũng lạnh giá nhìn về Hoàng Diễm.

Người đàn bà xấn xỏ vác sắt vào nhà người khác, giờ đây chỉ là người đàn bà đứng đó, sợ hãi, ngơ ngác, cố trấn an mình, dù phía sau là cả một đoàn quân đang ngấp vạt chờ sai bảo.

“Tôi đâu có biết nó ở đó... Tôi chỉ không biết, nó đã biết được đến đâu...”

P/s: Hé hé, cả nhà có biết con “Cờ hó” ở trên là con gì hông???? he he he!

Hot hot hot !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Chương 17.4: Ai là người cứ khăng khăng đòi ... ăn lẩu???

(hình chôm trên mạng)

Đoàn quân không kèn không trống trở về, để lại căn nhà còn Định và Dương đứng ngơ ngẩn. Dương nhặt chiếc điện thoại của Định lên, lần mò lắp lại, nhưng trong lòng vẫn dấy lên nỗi bất an. Cô không quên ánh mắt của mẹ Quân trước khi ra về. Ánh mắt vừa có chút gì bất lực, lại vừa có gì như khinh khỉnh khiến Dương nhột nhột cả người.

Thấy Dương vẫn đang lẩn sờ chiếc điện thoại, Định giằng lấy. Anh thử khởi động lại, nhưng màn hình vẫn đen ngòm.

Dương lúc này mới ngẩng lên, ngơ ngác “Hổng rồi hả anh???”

Định gượng cười, gạt đầu, nhét chiếc điện thoại vào túi. Chậm chạp, anh kéo Dương lại, tay bắt đầu cởi mấy nút áo trên ngực Dương khiến cô tròn tròn mắt. Chẳng lẽ giờ mà Định vẫn còn tâm trạng cho mấy cái ... vụ này??? Dương đang chờ ra ngốc ghê nhìn Định, thì anh bẹo má cô.

“Cúc áo em cài lệch”!

Ôi, cái cuộc đời này. Có nhất thiết lúc nào cô cũng phải xì hổ đến mức này không???

Cùng lúc đó, một suy nghĩ khác ập đến. Chắc vì cô áo quần lộn xộn mà mẹ Quân mới nhìn cô khinh thường kiểu đó! Trời đất, mất mặt quá. Dương nghe bao nhiêu sự xấu hổ chạy hết lên đầu khiến mặt cô đỏ bừng như say rượu.

Định tằm tằm nhìn cô.

“Giờ mới ngưng à?”

Dương cầu anh một cái. Hừ, tại ai mà cô thành ra thế chứ. Cô đã cản lại rồi đấy thôi, ai là người cứ khẳng khái đòi ... ăn lẩu??? Đúng lúc đó, điện thoại của Dương reo inh ỏi khiến cô bật ra khỏi dòng hồi tưởng đang dần trở nên kích động.

Nhìn dây số đẹp mắt nhưng xa lạ, Dương bấm nút nghe. Đầu dây vọng tới giọng lạnh lùng.

“Làm phiền một chút, Định có ở đó không???”

Dương ngẩn ra một hồi. “Xin lỗi, ai...”

Không để cô nói hết, cái giọng uy quyền kia đã cắt ngang “Nếu nó có ở đó, thì chuyển máy giùm tôi”.

Dương vừa ngỡ ngàng, lại có chút bức bối, cô ấn điện thoại vào tay Định “Có người hỏi anh”.

Mắt Định lóe lên một tia ngạc nhiên, nhưng rồi cũng cầm máy.

“Alo”.

Định im lặng, khuôn mặt anh đành hẫng lại, giọng nói cũng trở lại vẻ dửng dưng.

“Chị ta cũng vừa tới đây... Chết tiệt, tôi không liên quan gì sất. Tôi cũng chẳng quan tâm...”

Dứt lời, Định tức tối ném chiếc điện thoại đi. Dương thở phào khi con Blackberry của mình “hạ cánh an toàn” xuống chiếc salon, rồi lăm lét nhìn Định. Hôm nay cô mới biết anh khi tức giận thì có sở thích là ném đồ. Đầu óc vốn xiên xẹo của Dương lập tức đi ngay đến một kết luận, sau này đồ dùng của hai người, nhất quyết sẽ chỉ làm bằng... nhựa !!!!

Còn đang lẩn tránh với những suy nghĩ không đầu không cuối, Dương chợt thấy chiếc salon lún xuống. Định ngồi phịch ở đó, tay vò đầu, mặt mệt mỏi. Dương ngồi xuống cạnh anh, cắn môi ngăn ngại.

“Vừa nãy là... bố anh à?”

Định gạt đầu nặng nề. Dương xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, không kèm được lại thắc mắc.

“Nhưng sao bác ấy lại biết số của em???”

Định quay sang cô, vò nhẹ mớ tóc vẫn rối như tơ vò của cô, cười chán nản “Thế sao em không thắc mắc, mẹ của Quân biết anh đang ở chỗ em, còn đến tận nhà nữa?”

Ánh mắt tròn xoe kinh ngạc của Dương khiến Định thấy mình như có lỗi. Anh kéo mái đầu của cô về phía anh, thở dài. “Anh lôi em vào cái mớ bòng bong này mất rồi”

Dương tranh thủ dụi dụi lên vai anh vài cái, đầu lan man nghĩ, anh mà không kéo cô vào, cô còn chán hơn. Ít ra chuyện này làm cô cảm thấy mình thực sự liên quan đến anh nhiều nhiều một chút!

Phút giây yên bình hiếm hoi lại bị phá đám bởi tiếng chuông điện thoại. Dương chưa kịp nhìn màn hình, thì Định đã cầm lấy. Thấy số cố định, lại không hiển thị tên, Định nhú mày rồi cũng đưa Dương.

“Không phải ông ấy đâu. Em cứ nghe đi”.

Dương mở máy, nói dè dặt “Alo”.

Đầu dây chỉ có tiếng thở mạnh, khiến Dương lo sợ “Alo, ai vậy ạ?”

Một lúc lâu, giọng nói quen thuộc mới ngập ngừng vang lên “Nhái... Nhái Bén à”

Dương bất ngờ khi giọng của Quân. Nghe có vẻ như cậu ta đang gặp vấn đề gì đó. “Cậu đang ở đâu thế???”

Quân im lặng một lúc “Có chú Định ở đó không??? Tôi gọi chú ấy không được”

Tất nhiên làm sao mà gọi được. Nó đã bị tan tành xác pháo rồi còn đâu. Dương không trả lời mà đưa luôn máy sang cho Định.

“Quân hỏi anh đấy”

Định nhận máy, căng thẳng quát lên “Đang ở đâu?”

Trước đồn công an, Quân khoác ba lô đi ra, gãi gãi đầu nhìn Định và Dương vẻ như là áy náy, ân hận lắm lắm. Dương để ý trên khuôn mặt sáng sủa có vài vết bầm tím, chân tay xây xát đôi chỗ nhưng không quá nghiêm trọng. Hình như mấy cái tay trai trẻ thường không biết làm gì để giải quyết số năng lượng thừa thì phải. Cứ đánh đấm thì đời mới vui. Dương nghĩ tới cái lần Quân đánh nhau phải vào viện lần trước, tự nhiên máu bốc lên cũng muốn chinh cậu ta một trận. Nhưng Định đã làm chuyện đó trước.

“Đừng để chú nhúng tay vào mấy việc này một lần nữa”.

Quân cười khì khì “Vâng, cháu biết rồi. Mấy lị cháu giải quyết xong mấy vụ râu ria này thì cũng phần lớn rồi còn gì. Chú có muốn cũng không được đâu”

Định quan sát vẻ nghênh ngang của Quân, chút bất an mà Hoàng Diễm gieo vào lòng anh đã trôi đi ít nhiều. Có vẻ như mọi chuyện không đến mức nghiêm trọng như anh tưởng. Anh hỏi han một hồi, qua cái giọng từng tưng của Quân thì biết ông trời con này vất vưởng ở mấy câu lạc bộ bi – a, chơi độ kiếm tiền tiêu vặt. Không ngờ, đang chơi thì lại gặp cái hội đã quỵt tiền và đánh hội đồng mình lần trước. Bọn này đang cầm bi ném vào mặt một cậu thanh niên xấu số khác. Quân thấy thế mới ngửa tiết nhảy vào, thành ra một đám hỗn độn loạn xà ngầu, đánh nhau chí chết. May cậu thanh niên kia có bạn bè đến tiếp viện kịp thời, nên lực lượng khá cân sức. Hai bên đánh nhau tới bởi khói lửa, máu đang bốc lên rừng rực thì đúng lúc công an phường đến hết cả hội về đồn.

Quân cười khì khì, vắn người rằng rặc “Lâu lâu mới được giãn gân giãn cốt, đã quá chú à!”

“Đã thì quay lại vào đồn”

Quân ngậm chặt miệng, liếc nhìn Định, lúc sau mới nói ầm ịch “Cháu gọi điện phá chuyện tốt của chú hay sao mà chú cau có thế kia”

Định không thêm phản ứng nhưng Dương bỗng nhiên mặt đỏ lựng, cô nghĩ đến màn “thảm thiết” hồi chiều và sự xuất hiện khùng bố của một binh đoàn phá hoại.

Quân thấy vẻ mặt của Dương thì ngợ ngợ, cười cười.

“Chết cha, đoán lung tung mà lại trúng rồi”.

Định quay ra, nhìn Quân lạnh lùng “Nói nhiều. Về nhà đi. Mọi người đang tìm!”

Quân nhún vai, giọng ương ngạnh “Cháu không về. Đừng nói chú cũng lừa cả vào với ông và mẹ cháu đấy”.

Định vẫn lầm lì “Đi đâu thì đi. Nhưng đừng để họ động cái lại gào đến chú”.

Dứt lời, Định kéo tay Dương đi phăm phăm. Dương ngoái lại phía sau, Quân vẫn đứng đó với vẻ mặt của nàng cung tần bị “thất sủng”. Dương áy náy kéo kéo Định lại.

“Anh không định hỏi xem Quân cãi gì với nhà à?”

“Không!”

“Nhưng mà...”

Dương còn đang do dự thì Quân đã rảo bước sánh ngang gần hai người, tỉnh bơ xoa đầu cô “Ồi dà, Nhái Bén, đừng có lo xa. Chú Định mặt sắt đen sì, nhưng lòng mềm như bún. Trông thế thôi nhưng thương đây lắm, bỏ thế nào được. Chú nhờ??? Thôi chú với Nhái Bén cứ đi chơi, cháu về nhà trước”

Định quay phắt ra, giọng đanh lại “Về đâu thì về, đừng có về nhà chú”.

Quân cười nhe răng “Vâng, vậy cháu chuyển khẩu qua nhà Nhái Bén, hê hê!”

Dương tròn mắt nhìn hai chú cháu nhà kia đấu khẩu một hồi, cuối cùng đi đến một kết luận to nhớn. Quân đúng!!!

Lòng Định đúng thật là mềm như bún. Bởi vì sau một hồi chày búa và giằng dai, rốt cục, Quân nghênh ngang khoác ba lô về thẳng nhà của Định.

18. Chương 18

Chương 18.1 Có lúc anh từng nghĩ, Dương chỉ cần biết đến anh là đủ...

Buổi tối. Dương hí hoáy trong bếp đứng kiểu một bà nội trợ đảm đang xếp các loại thức ăn trên bàn. Nhìn thì khá đẹp mắt dù thức ăn chế biến sẵn là ... chủ yếu ^.^ . Cô bưng bát canh cà chua trứng đậu đặt lên bàn – thứ duy nhất là sản phẩm cô tự chế, xuyết xoa nêm nếm một hồi, chưa kịp ngời ca mình thật có hoa tay thì nghe thấy ngoài phòng khách có tiếng vật lộn. Cô vội lau tay, lao ra thì thấy Định và Quân đang vật nhau như hai thằng nhóc con lớn xác.

Tiếng Quân hỗn hển.

“Cháu đã bảo rồi... Cháu nhất quyết không gọi!”

Định vẫn cố sức giành lấy chiếc điện thoại của Quân. Hai chú cháu to như hai con tinh giằng co nhau khiến Dương phát sốt cho cái salon của mình. Tình hình có vẻ rất cân sức nên thương vong thuộc về cái ... salon là điều chắc chắn.

Dương đứng thò lỗ mắt một hồi, bụng bảo dạ mình có nên gào lên cổ vũ cho “hai trẻ” này cho xôm không. Hay lại nhảy bổ vào để mà can ra. Hay cứ im thin thít như thịt nấu đông cho hai chú cháu nhà ấy giải quyết nhau còn một mình cô đi ... đánh chén???

Mà cái thằng nhóc Quân này... sao nó lại có biệt tài làm cho mọi người cũng trở nên hàm hồ và con nít như nó vậy không biết? Đấy, bằng chứng là Định của cô diễm đạm trầm tĩnh là thế, hết bị nó chọc cho phát cáu lên, còn giờ thì cũng thượng căng chân hạ căng tay như ai!

Được một lúc, ưu thế nghiêng về phía Định, anh đề được Quân ra và giành lấy được chiếc điện thoại. Thấy cu cậu chuẩn bị nhào vào mình, anh trừng mắt.

“Còn lèo nhèo chú sút thẳng ra ngoài đường!”.

Quân tức tối đứng im, sau thấy Định bấm số điện thoại thì cáu kỉnh.

“Sao chú không lấy máy của chú mà gọi, lấy máy cháu làm gì?”

“Máy hỏng”. Dương nhận ra mình đã buột miệng đáp thay.

Quân phát hiện ra Dương đã đứng lù lù một góc thì hất hàm.

“ Thế sao không lấy máy của thím í?”

Định trừng mắt nhìn Quân khiến cu cậu buộc phải im mồm một cách ầm ức. Tiếng chuông từ đầu dây bên kia vọng tới, sau đó là tiếng nói thẳng thốt của bà Hoàng Diễm.

“Quân, con đang ở đâu, ở đâu hả?”

Định ấn vào tay Quân, vẻ mặt đầy đe dọa. Quân đành nghe máy, thở ra chán ngắt. “Vâng, con đây, con chưa bốc hơi khỏi mặt đất nên mẹ đừng có làm loạn lên nữa được không???”

Quân cầm điện thoại, bước ra ban công, nói bô lô ba la một hồi, giọng điệu cáu kỉnh và nhặng xị. Dương ở trong mà thấy lõm bõm nào toàn “khủng bố” “phát điên” “không thể chịu đựng nổi”, “quá đáng” và cuối cùng là câu gào lên “Mặc kệ con”. Cùng với cái giọng phần nộ là bước chân hùng hục đi vào nhà, ném điện thoại cái vèo xuống bàn của Quân.

Dương trợn cả mắt lên, chú cháu nhà này, đến cái vụ ném đồ cũng giống nhau là thế nào?

Chỉ Định là cười an hòa “Nào, ăn cơm thôi”.

Bữa cơm đầu tiên của ba người với nhau, Định ung dung ăn còn Dương và Quân chỉ chốc cái nhau ồm tỏi. Nhất là khi Quân ra vẻ cảm cảnh xúc xỉ cái vụ Dương hậu đậu nên chỉ biết mua đồ ăn sẵn. Cậu ta còn ngang nhiên bê thẳng bát canh duy nhất mà Dương nấu về phía mình và khăng khăng không thêm ăn bất cứ cái đồ “hàng chợ” nào khác khiến Dương tức điên.

“Không ăn thì nhịn, trả bát canh lại đây”.

Quân trả lời bằng việc bê cả tô canh lên húp soạt một cái, rồi híp mắt nhìn Dương hỉ hả “Kia kìa, ăn giả cây đi kìa. Thấy bảo ăn sù giò nhiều... sữa lắm!”

Dương sắc cả cơm, khiến Định phải quay sang vỗ vỗ lưng cô, rồi trùm mắt đe nẹt thằng cháu hỗn hào.

“Lát nữa rửa bát”

Một lời như dao chém đá khiến Quân mặt mũi tiu nghỉu. Lúc nhìn cậu ta đeo tạp dề có hình con lợn hồng mũm mĩm, đứng lọng cọng xoa xoa rửa rửa, bao nhiêu tức tối bay vù đi hết, Dương thấy mình ngoác miệng ra cười.

Xua đuổi khản cả cổ thì hai chú cháu nhà kia cũng cuốn xéo về nhà. Dương ung dung đi tắm tấp rồi trèo giường ngủ, lúc nhắm mắt nhớ lại một ngày đầy sự kiện. Mọi thứ gay cần một cách... mù mờ khiến Dương xoay xoay trở trở một hồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Ở phòng bên, Quân và Định vẫn nằm ườn trên salon uống bia. Quân nằm úp sấp, ngược lên nhìn Định.

“Chú giải thích với Nhái Bén vụ cô Đan chưa???”

Định lắc lắc đầu. Lúc này mới sực nhớ, anh vẫn chưa giải thích ngọn ngành gì cả, không biết Dương có thắc mắc gì không? Thật ra, anh đã định nói với cô thật rõ ràng cả ngọn nguồn cơn cớ, nhưng chỉ vì một câu nói của Dương, đã khiến anh nghẹn lời. Định nhớ đến khuôn mặt vừa bên lên, vừa ngại ngùng, lại vừa chờ mong của cô lúc đó.

“Em đợi anh đủ tin em để không cần tới lời nói dối”

Vì câu nói đó thôi, Định xúc động đến mức quên đi tất cả, chỉ muốn kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt, không bao giờ rời xa nữa.

Định tự nói với lòng, sẽ có hôm nào đó, kể hết với cô. Thành thật, chân thành, không giấu giếm. Nhưng khép kín quá lâu, việc mở lời về một câu chuyện cũ chẳng hề dễ dàng như người ta tưởng. Có một cánh cửa kìm ứ trong Định, cánh cửa ấy anh từng muốn khóa lại vĩnh viễn, vì nó chứa đựng quá nhiều nỗi buồn, sự cay đắng và tuyệt vọng.

Có lúc anh từng nghĩ, Dương chỉ cần biết đến anh là đủ. Còn những chuyện đã qua chẳng còn quan trọng, cô biết cũng chỉ để thêm nặng nề. Nhưng mỗi lần nhìn ánh mắt băn khoăn của cô, anh lại thấy lòng nao nao. Dương không hề hỏi nhưng Định biết không phải cô không thắc mắc. Chỉ là cô đang im lặng một cách kiên nhẫn mà thôi...

Quân bật thêm một lon bia, ấn vào tay Định. Lon bia lạnh chạm vào tay khiến Định sực tỉnh, anh uống thêm một ngụm, nghe bên cạnh Quân làu bàu.

“Thế mà Nhái Bén không lột da chú à?”

Định bật cười, không nói. Rồi sực nhớ ra, anh đứng dậy.

“Thôi, đi ngủ đi. Mai về nhà sớm”.

Quân vẫn lì ra “Cháu không về đâu! Hôm sau cháu lấy vé rồi bay luôn. Đàng nào cháu cũng đã nói với mẹ cháu rồi”

“Vớ vẩn. Còn nhiều thứ phải chuẩn bị, về đi. Chú không thích bị khủng bố đâu!”

Quân bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, giọng thấp thỏm.

“Hôm nay mẹ cháu kéo quân đến đây à?”

Định cau mày bực bội “Không phải sang đây. Mà sang hấn nhà Dương làm loạn lên”

Quân vò đầu bứt tóc “Cháu chả hiểu gì cả. Mẹ cháu tự dưng làm sao ấy. Máy hôm nay cứ như là sợ cái gì ấy, lúc nào cũng quính lên, sợ cháu bốc hơi đi đâu mất. Trước đây cháu cứ chuồn đi suốt mà có sao đâu!”

Định im lìm, lúc sau nhỏ giọng “Nhưng sao mà cãi nhau???”

Quân ngửa vật ra thành salon, chán nản “Vì cháu ghét cái cách mẹ cháu quản lý cháu. Chú không tưởng được đâu. Cháu hai mấy tuổi đầu mà mẹ cháu cứ làm như cháu vẫn còn quần tã không bằng. Cháu đi đâu, làm gì cũng có người theo dõi...”

Định trầm trầm nhìn Quân “Thấy có người bám đuôi à? Vẫn mấy cái thằng vệ sĩ ấy chứ gì?”

“Không chú ạ! Bọn này cao thủ hơn cơ. Nó bám cháu còn chẳng biết. Đến đúng một hôm, cháu về nhà, tự dưng thấy ông nội và mẹ cháu cãi nhau om lên. Cháu mới tò tò chạy lên nghe xem thế nào. Chú biết sao không?”

Định nhìn vẻ mặt của Quân, bỗng nhiên đầy bất an “Sao?”

“Hóa ra, ông tuyên bố nếu cháu đi du học, thì trước tiên phải lôi chú về đã” ...

Định cười nhạt “À, hiểu rồi”.

Quân ái ngại nhìn Định “Chú biết tính mẹ cháu rồi đấy. Mẹ xồn xồn lên, cháu thấy thế mới lao vào định có ý kiến. Nhưng chưa kịp ý kiến ý cò gì thì cháu đã á khẩu rồi. Chú biết cháu nhìn thấy gì không?”

Định im lìm nhìn Quân “Thấy gì?”

Quân vẽ mặt đầy hậm hực “Cháu thấy trên bàn là một loạt ảnh, chụp đủ hết. Cháu đi đâu, làm gì cũng bị chụp lại. Chắc thiếu mỗi cái cháu đi ị nữa quá...”

Định không còn hơi sức để cười vì cái kiểu tức tối của Quân, anh nhú chặt mày, suy nghĩ.

“Trong những tấm ảnh đó, có Dương chứ???”

Quân im lặng một lúc, rồi gật đầu về ngại ngần “Vâng. Mà hình như mẹ cháu còn tưởng... tưởng...”

Định cười nhạt “Tưởng cháu với Dương là một đôi?”

Mặt Quân đỏ bừng lên rồi tái mét. Cậu ú ớ “Cháu... cháu cũng không biết nữa... Nhưng, chú cứ để ý Dương thêm một tí nhé...”

“Lại còn phải dặn à?”

Quân chống tay lên cằm, không hay hành động đó của mình trẻ con một cách kì cục. Cậu ta làu bàu “Mẹ cháu nhiều lúc cứ như phát điên ấy. Cháu chỉ sợ mẹ cháu lại lại làm... làm gì với Nhái Bén thôi”.

Định im lặng không đáp. Anh cũng không quên cái nhìn của Hoàng Diễm với Dương, cái nhìn ấy chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp cả.

Bất giác, Định thở dài.

Buổi sáng, khi Định tỉnh dậy, thì không thấy Quân đâu, nhưng ba lô cu cậu thì vẫn để một góc. Đánh răng rửa mặt xong, Định thay đồ chuẩn bị đi làm. Có tiếng cửa lạch cạch, Định tưởng là Quân, nhưng hóa ra là Dương. Cô ló đầu vào, le lưỡi.

“Có mình anh thôi hả???”

Định phì cười “Ừ, sợ thằng cháu anh thế à?”

Dương vênh mặt “Em chẳng sợ. Nhưng em không thích sáng sớm ra đã bị cháu anh chọc cho tức chết”

Định phì cười, kéo cô vào, thơm thật nhẹ một cái sau mang tai khiến Dương buồn buồn, nhón nhột. Cô né sang một bên, nhưng Định vẫn túm lại, cắn nhẹ cổ cô một cái.

Dương hét nhỏ một tiếng, ngoáy dáo dác. Híc híc, cô sợ đang làm gì mờ ám lại có ai nhảy bổ ra lắm.

Chương 18.2: Nỗi thất vọng màu gì, em có biết không?

(Hình mình chôm trên mạng, hiii, nụ hun của bạn Dâu và bạn Su Su iu quá)

Định như đọc được suy nghĩ của cô, tủm tỉm “Không có ai đâu mà”.

Dương vẫn đẩy anh ra, lấy vẻ mặt tỉnh bơ “Anh, có quần áo cần giặt không? Em giặt luôn cho đủ một mẻ”.

Vì Định ít ở nhà nên không mua máy giặt, anh thường tự giặt cho mình, mùa đông thì mang đồ ra hiệu. Chỉ gần đây, khi cô nàng có cái tên một vầng mặt trời kia bước vào cuộc sống của anh, Định còn có thêm một niềm nhẹ nhõm nữa là không phải giặt đồ.

“Ừ. Có. Cho anh gửi luôn”.

Định gom đồ bẩn của mình, đi ra cửa thì liếc thấy bộ quần áo của Quân nhàu nhĩ vo tròn một chỗ, anh nghĩ ngợi một chút rồi vợ luôn, ôm cả sang nhà Dương.

Khi nhét quần áo vào lồng, Dương chợt thấy trong chiếc quần của Quân cộm cộm lên đồ vật gì đó. Cô ấn sang tay Định.

“Anh lấy ra đi. Không máy quay xong là hỏng hết đấy”.

Định móc ra, là mớ tiền lẻ và vài chiếc card của đủ mọi loại quán xá, xen giữa đó là một tờ giấy nham nhỏ gấp tư. Định mở tờ giấy ra, nhìn nhìn một lúc, bất chợt phì cười.

“Lại còn làm thơ nữa...”

Dương nhét xong mớ quần áo vào máy, tò mò quay sang.

“Thơ á... Đâu, em xem nào?”.

Không để ý nét mặt Định chợt suy tư, Dương cầm lấy tờ giấy, trên đó là nét chữ láu, gạch xóa rất nhiều, nhưng cô vẫn nhận ra đó là một bài thơ. Dương đọc một hồi, bỗng nhiên cũng ngẩn ra.

Cuối ngõ ấy là quán cà phê quen

Anh đã tin vì uống cà phê mà mắt em đen đến thế

Vì viên đá tròn xinh

Vì bông hoa be bé

Mà nụ cười em trong hơn

Cuối ngõ ấy anh vẫn tìm nỗi cô đơn

Khi anh nhìn trong mắt em và không thấy mình trong đó

Cà phê nâu, màu môi em đo đỏ

Nỗi thất vọng màu gì, em có biết không?

Cuối ngõ ấy có bao người mà em nói thật đông

Anh chỉ thấy toàn người lạ

Người lạ thì chẳng là gì cả

Thế giới thu vào một mái tóc em

Cuối ngõ ấy anh đã tìm được một thói quen

Một thói quen dễ thương giữa chật chội cuộc đời và bộn bề toan tính

Chỉ cần em và buổi chiều thanh tịnh

Một ly nâu đủ ấm áp nụ cười

Cuối ngõ ấy anh đã tìm thấy một góc nhỏ cuộc đời

Anh đã trao, dẫu rồi em không nhận...

Dương sững người, nhớ lại buổi chiều Quân đã gạ gắm cô đi cà phê, nhớ đến những câu chuyện trò vợ vắn hôm đó. Cô nhớ cả lúc khi điện thoại xong với Định thì thấy Quân ngồi viết hí hoáy trên tờ giấy nhám nhỏ. Cô còn trêu chọc Quân là viết thư tình cho cô nào à? Lúc ấy cậu ta nhét luôn vào túi quần nên Dương cũng chẳng để ý.

Không ngờ, là Quân viết bài thơ này...

Dương cười gượng, gấp vội tờ giấy vào. Cô không biết Định có nhìn thấy chữ For NB được tô đen sì, to đùng ở dưới không? Không biết anh có ... nghĩ ngợi gì không???

Nhưng Định đã thản nhiên cầm cả mớ giấy tờ đó nhét vào túi, thơm nhẹ lên trán cô.

“Anh đi sửa điện thoại đã. Em nhớ ăn sáng rồi hãy đi làm nhé”

Dương gật gật đầu nhìn Định quay đi, vẫn đứng im một chỗ. Cả đến mấy phút trôi qua, Dương mới hiểu rằng, lòng mình đang xáo động.

Thần thờ. Thần thờ. Thần thờ. Dương ngơ ngơ ngẩn ngẩn vì cái câu thơ “Cuối ngõ ấy anh vẫn tìm nỗi cô đơn. Khi nhìn trong mắt em và không thấy mình trong đó...”

Linh cảm con gái dấu sao cũng vẫn nhạy bén. Không phải một lần Quân từng ám chỉ cậu ta có “gì gì” đó với Dương. Nhất là lần Quân dùng dùng lời Dương tới phòng khám kia, Dương đã mơ hồ cảm thấy, hình như Quân đối với mình thực sự có chút bất thường. Nhưng Quân lúc nào cũng trưng ra một vẻ bốn cột chầm chọc nên Dương cứ bảo mình chẳng thèm để tâm. Vì Quân ít tuổi hơn Dương, vì cậu ta luôn biết Dương thích Định, và vì một tỉ những lí do không đầu không cuối khác nữa mà Dương biết mình cứ lơ sự “bất thường” đó đi là tốt nhất.

Nhưng thực tâm, một cô gái được một người khác phái chú ý, quan tâm, thì dù già trẻ thế nào, cũng vẫn có một nỗi ngọt ngào nho nhỏ. Giống như một chút thoang thoảng hoa nhài cho cuộc đời thêm màu sắc, mùi vị, nhưng vẫn hoàn toàn vô hại, vắng thì nhạt đi một chút nhưng cũng không ... chết ai. Nó là thứ khiến một cô gái, mà cụ thể là Dương, đứng trước ngưỡng tuổi 30 đầy sấm sét thấy mình tự tin hơn, vì vẫn được quan tâm, vẫn được chú ý. Nhất là khi nó lại đến từ một chàng trai sáng lóa như Quân.

Nhưng, cô vẫn luôn biết trái tim mình hướng về đâu. Cô vẫn biết trái tim mình đập vì ai.

Vì thế, đọc bài thơ, biết cái thứ tình cảm kia không phải là sự thoáng chốc, không phải là sự bốn cột, bông phèng, hay phút ngẫu hứng tuổi trẻ, Dương bỗng thấy nặng lòng. Cô cũng biết, một tình cảm trao đi không nhận lại là nỗi buồn đến ngàn nào. Nhất là với một người vẻ như toe toét, ngộ nghĩnh, rách gười rơi xuống như Quân, một tình cảm lặng thầm và gìn giữ, chẳng phải là điều đơn giản.

Vì với cô, Quân không phải người xa lạ. Những gây sự, những rắc rối và những hành động quái gở của Quân vô hình chung đã khiến cậu ta trở nên gần gũi với Dương, như một người nhà. Như một cậu em trai, và đôi lúc, thật sự như một thằng ... cháu trai nữa.

“Anh đã trao, dấu rồi em không nhận...” Dương không nhận, không có cách nào nhận cả. Vì tình cảm của cô đã ngốc nghếch gửi hết cho cái gã lúc nào cũng mặc sơ mi đen ngòm kia rồi. Nghĩ tới đó, Dương ngẩn ngơ. Chiếc sơ mi trắng cô mua buổi chiều hôm nào, vẫn treo trong tủ, chưa có lúc nào để tặng anh. Dương bậm môi, quyết tâm sẽ “cưỡng bức” anh mặc bằng được cho xem. Ý nghĩ này khiến trái tim cô mới reo vui được đôi chút. Cô cầm chìa khóa tung tung lên trong tay, đi ra cửa.

Mãi nghếch, Dương làm chùn chiếc chìa khóa vắng thẳng ra ngoài. Tiếng chìa khóa rơi cả chùn xúng xoảng làm cho một cô gái đang hí hoáy mở khóa trước nhà Định, giật nảy mình.

Dương bước ra, cũng sững sốt không kém. Cô nhìn chùn chìa khóa trong tay cô gái, nhìn thấy chiếc cửa đã mở, bất giác lặng đi.

Cô gái kia cũng có chùn chìa khóa nhà Định.

Cô gái ấy có khuôn mặt trẻ trung, nhỏ nhắn.

Cô gái ấy có mái tóc dài ngang lưng mềm mại.

Cô gái ấy, là người Định từng chờ.

Định từng vì cô gái đó mà nói dối cô.

Dương không biết là mình đã chờ người ra, cũng không biết môi cô đã cười một nụ thảm thương thế nào. Vì cô gái kia có gương mặt thuần hậu đến mức không thể nào ghét bỏ, vì cô ấy trẻ trung làm sao, ngọt ngào làm sao. Cả nụ cười và ánh mắt cô ấy cũng dịu dàng.

“Chị, chị có phải chị Dương không ạ?”

Chương 18.3: Hóa ra anh ấy yêu chị thật

Quán trà chanh nằm ngay đầu ngõ khu chung cư của cô. Ngày nắng, nam thanh nữ tú cũng bận bịu đi làm nên khi Dương và Thảo Đan bước vào, quán vắng tanh. Mỗi người cầm trong tay một cốc trà chanh mát lạnh. Dương nhấp một ngụm dài, nghe hơi lạnh chạy dần xuống cổ, và nghe những xáo trộn đang đẩy lên trong lòng.

Ở chiếc ghế nhựa bên cạnh, Thảo Đan xoay nhẹ cốc trà, ngón tay thon dài cầm hờ bên cốc, thanh tú và mỏng manh. Nhìn cô, Dương bỗng nghĩ, cô gái này thật đáng được nâng niu. Vốn là một người mồm mép tép nhảy, nhưng khi nhìn Đan, Dương vẫn không biết mình nên mở lời thế nào.

Thảo Đan cười nhìn cô, cũng vẻ như ngần ngại không biết nói sao. Cuối cùng, cô bé đó cười ập úng.

“Chị có biết không, lần đầu tiên em nhìn thấy chị í, tự dưng chị mỉm cười với em rất tươi...”

Dương ngẩn ngơ. Thảo Đan nói như thể là cô đã từng gặp cô bé ấy rồi vậy.

“Chị không thấy em quen quen chút nào à???”

Câu hỏi của Thảo Đan khiến Dương buộc phải sờ lên đầu mình, tự hỏi không biết mình có từng đập đầu vào tường khiến một phần kí ức nào bị lãng quên hay không? Chứ sao cái cô bé Thảo Đan kia với cô chỉ giống như một người ... chưa gặp bao giờ!

“Có mấy lần, khi tới nhà anh Định, em hay gặp chị ở cầu thang. Có lần chị cười với em, còn những lần khác thì hình như là chị mãi hát nên không để ý”

Dương thộn mặt ra, cố nhớ lại xem có thật mình từng cười với cô bé này không, nhưng không sao nhớ nổi. Vì ở cầu thang, cô thường hay cầm cúi đếm từng bước, hay nhắm mắt nhắm mũi mà hát. Có lần hàng xóm cùng khu đã trêu trễu khi đập cốc vào mặt, chứ không thường Dương chẳng bao giờ biết có ai cùng khu với nhà mình. Cái tật lơ đãng, chẳng chú ý gì đến ai đã là bệnh nan y của cô rồi.

“Mấy lần em còn thấy chị hát nhạc chế cơ, nghe vui lắm ”

Dương cười ngượng ngùng “Thật à! Xấu hổ quá, khi một mình hoặc tưởng là đang một mình, chị hay lầm nhầm ấy mà...”

Thảo Đan nhìn cô, cười hiền “Em thấy sao mà chị yêu đời thế. Em thích được như thế lắm. Về sau, anh Định nói anh ấy có người yêu rồi, em nghĩ ngay đến chị. Hóa ra là đúng thật”.

Lần đầu cái danh xưng “người yêu” kia được gọi tên cho mối quan hệ của cô và Định, đặc biệt lại được Định thốt ra với chính “tình địch”, Dương có chút ngẩn ngơ. Cô ngượng ngùng.

“Anh Định nói vậy à???”

Thảo Đan gật gật đầu. Gò má bầu bĩnh ửng hồng, nhìn rất đáng yêu, cả hành động chum môi uống trà chanh cũng rất dễ thương. Dương tự hỏi, sao Định không thích cô gái trẻ trung xinh xắn thế này, mà lại... đâm đầu vào một gái già như cô nhỉ?

Không kềm được lòng, Dương buột miệng “Em biết anh Định lâu chưa???”

“Dạ, từ hồi em còn bé tí tị cơ. Em và anh ấy ở chung một nhà”

Dương mở lớn mắt kinh ngạc. Thảo Đan thấy vẻ mặt cô, vội vã thanh minh “Ấy, chị đừng hiểu lầm. Mẹ em là giúp việc cho nhà anh Định...”

Dương nhớ lại câu chuyện ở nghĩa trang Định từng kể, logic các dữ kiện với nhau, Dương sững sốt.

“Em có một người chị cũng tên Đan phải không?”

Đến lượt Thảo Đan trở nên kinh ngạc “Chị cũng biết ả???”

Dương cười nhẹ “Ừ, mấy hôm trước anh Định có đưa chị về nghĩa trang. Chị có thấy hình của chị ấy...”

Thảo Đan nhìn Dương thần thờ hồi lâu, mấp máy “Hóa ra là anh ấy yêu chị thật”

Dương ngơ ngác “Sao cơ”?

Nhưng Thảo Đan đã vội đánh trống lảng “Dạ, không có gì. Chị của em tên là Hoài Đan, em thì là Thảo Đan. Mẹ chỉ gọi tụi em là Thảo, Hoài cho dễ phân biệt.

“Tên của hai chị em rất hay”.

“Tên của tụi em đều là do bác gái, mẹ anh Định đặt đấy chị. Chứ mẹ em thì sao nghĩ được mấy cái tên kêu thế này!”

Dương ngồi nhìn Thảo Đan, người đã từng chứng kiến cả một quãng đời dài của Định. Có một chút ghen tị, nhưng lại rất nhiều thiện cảm, bởi vì dường như mỗi lần nhắc đến Định, giọng cô gái lại dịu đi với sự triu mến.

“Chị không biết đâu. Chị Hoài nhà em, nhìn rất hiền, lúc nào cũng như xấu hổ ấy. Thế nhưng lại là người kiên trì đến cùng. Hồi ấy, bác gái mất rồi anh Luân cũng mất, anh Định lớn lên một chút thì bỏ nhà đi. Mẹ em thương anh Định lắm, cố kéo anh ấy về nhà mà anh ấy không chịu. Chỉ có chị Hoài, cứ lò dò bám theo anh ấy. Mà anh Định lúc đó tính tình kinh khủng lắm, lại còn bạo lực nữa, lúc nào cũng gườm gườm như xông vào đánh người khác đến nơi. Đua xe, đánh đấm, cá cược, gì anh ấy cũng chơi. Ai cũng sợ, mà chỉ có chị Hoài không sợ”

Vừa nói, Thảo Đan vừa cười rưng rưng “Anh ấy đánh nhau ở đâu, chị ấy cũng đến. Chăm sóc vết thương cho anh ấy. Đưa anh ấy về. Đến một lần, anh ấy đánh nhau kinh lắm. Chị Hoài xông vào can, cũng bị đánh cho bất tỉnh. Sau lần ấy, anh ấy nghe lời mẹ em, về nhà, để mẹ nuôi. Tụi em, như là ba anh em từ đó...”

Dương lắng nghe câu chuyện của Thảo Đan. Ly trà chanh đá đã tan chảy hết, đọng lại trên thành ốc những giọt nước mờ, như là nước mắt. Dương lau vệt hơi nước đó đi, như cố gạt đi những yếu đuối đang chạy khắp cơ thể mình. Câu chuyện của Định, thật buồn.

Tiếng của Thảo Đan vẫn trong trẻo “Khi em lớn lên một chút, thì em hiểu là chị Hoài yêu anh Định. Lúc ấy, mẹ em vẫn buôn thúng bán mẹt, cố gắng cho tụi em ăn học. Bên nhà anh Định thì vẫn gửi tiền cho anh ấy, nhưng anh ấy không động vào đồng nào. Nhiều khi nhà hết cả tiền anh ấy vẫn không chịu nhận từ họ. Tính anh ấy tự ái lắm...Có nhiều giai đoạn khó khăn, anh Định mấy lần đòi bỏ trường xây dựng, nhưng mẹ em nhất quyết không. Ngày xưa bác gái thương mẹ em lắm, như chị em trong nhà, nên mẹ em đã thề trước ảnh bác là sẽ nuôi anh Định nên người. Rồi thì anh Định và chị Hoài đều đỗ đại học, vừa học vừa làm thêm, đỡ dần cho mẹ em. Lúc ấy nhà vui lắm...”

Thảo Đan như chìm vào trong hoài niệm. Dương nhấp ngụm trà chanh đã nhạt dần, nghĩ đến một quãng đời của Định mà cô không được dự phần, chỉ thấy cảm thương da diết.

“Mẹ em khi biết chị Hoài với anh Định yêu nhau thì rất mừng. Nhưng rồi sau đó mẹ em bệnh nặng, ung thư cổ tử cung chị ạ. Giai đoạn cuối, đau đớn kinh khủng. Lúc ấy em mới chuẩn bị lên cấp ba, chẳng giúp được gì. Anh chị ấy xoay sở đủ cách, nhưng không cứu được...”

Dương nắm lấy tay Thảo Đan, không biết nói gì, đành để sự im lặng thể hiện một phần đồng cảm. Thảo Đan cọ cọ cổ trà lên môi, cười nhẹ “Sau, tụi em cứ an ủi là thôi mẹ mất cũng được. Chứ sống mà cứ đau đớn thì tội mẹ lắm. Sau khi mẹ mất, anh Định càng thương tụi em hơn”

“Thế Hoài Đan, vì sao cô ấy...”

Dương không nói hết câu. Thảo Đan hiểu ý cô, cười buồn.

“Có những chuyện lạ lùng lắm chị. Hôm ấy gần đến ngày giỗ mẹ, anh Định bảo đưa chị Hoài đi thăm mộ. Chị Hoài chuẩn bị xong hết đồ rồi, trong lúc đợi anh Định đi làm về, tranh thủ đi tắm. Em còn sấy tóc cho chị ấy nữa. Xong rồi, chị Hoài kêu mệt, vào giường nằm. Nhưng rồi chị ấy không bao giờ tỉnh lại nữa”

Dương chết sững người. Cô nhìn đôi mắt đỏ hoe lên của Thảo Đan, nhận ra mắt mình cũng dần nhòe đi. Giọng Thảo Đan nghẹn lại.

“Chị biết không, lúc ấy anh Định như bị điên vậy. Cả em và anh ấy đều không hiểu nổi, vì sao có sự ra đi nhẹ nhàng như thế. Một thời gian rất dài, anh ấy sống mà như chết rồi. Lúc ấy, anh ấy vừa ra trường, mới đi làm, mà uống rượu nhiều lắm. Em không can được... Một lần anh ấy uống say, em can ra, anh ấy hất em đến mức em ngã chảy máu đầu. Em cũng chán, không can nữa. Một thời gian dài, em mất cả mẹ, cả chị, em cũng đau khổ cơ mà... Rồi em bị sốt một trận kinh khủng. Sốt vì rút ấy chị, em cứ tưởng là em chết cơ. Khi em tỉnh dậy, anh Định khóc. Anh ấy bảo với em là, anh ấy sẽ thay mẹ, thay chị, lo cho em. Bảo bọc em suốt đời...”

Những giọt nước mắt bò chậm chậm trên má Dương, rơi xuống tay, từ âm ỉ rồi dần chuyển lạnh. Câu chuyện trà chanh hôm ấy còn rất dài...

19. Chương 19

Chương 19.1: Có một tí tình, mà đôi khi thấy rối như mớ bong bong...

Dương đến cơ quan làm, nhưng cảm giác chóng chệnh vẫn khiến cô chưa kịp cân bằng lại. Buổi chiều, thấy lòng vẫn chùng xuống, Dương phóng xe ra phủ Tây Hồ. Nơi này, Dương vẫn hay ghé đến những khi cô muốn lòng yên tĩnh. Đám bạn của Dương thường cười như nghe chuyện đả kích, khi một đứa vốn loi chơi như cô lại rất thường đến chốn thâm nghiêm tìm sự tĩnh lặng. Dương không bao giờ tới nơi chùa chiền vào ngày lễ Tết, cũng không hay cầu khẩn. Nhưng hôm nay, cô đã cúi đầu, cầu bình an cho một người khác.

Chiều gió thổi lồng lộng, những chú chim sẻ rả rích nhặt gạo, thỉnh thoảng lại bay vù lên từng đàn. Dương nhìn những chú chim ấy, nghĩ đến một cuộc sống vô ưu, bay giữa những tán cây, tự do giữa bầu trời, và luôn có hạt gạo ở đâu đó chờ mình đến nhặt.

Đơn giản và nhẹ nhõm như thế. Chẳng như cô, có một tí tình, mà đôi khi thấy rối như mớ bong bong.

Đang ngồi vắn vợ, Dương thấy có cuộc điện thoại. Là Định. Dương ngập ngừng nhận máy, thì nghe giọng anh hồi hã nói phải đi vào Hà Tĩnh vài hôm. Có bên đầu tư không nghiệm thu công trình gì đó khiến Định phải nhảy vào giải quyết. Dương hỏi anh có cần cô chuẩn bị gì giúp không, nhưng Định nói có xe chờ sẵn rồi, sẽ đi ngay. Dương dặn Định vào đến nơi nhớ gọi điện cho mình, rồi cúp máy.

Định đi một vài ngày cũng tốt. Cô đang muốn có một khoảng thời gian để suy nghĩ, để ổn định và bình tâm.

Trở về nhà, Dương ngồi một mình, nghĩ đến bài thơ của Quân, nghĩ đến câu chuyện của Thảo Đan, nghĩ đến tình yêu của mình với Định. Nghe những điều Thảo Đan kể, cô thấy mình thương Định hơn, nhưng, cũng hoang mang, không biết lỡ mai này, cô có khiến anh thất vọng? Cô có trao cho anh một cuộc đời yên ả?

Câu nói của Thảo Đan lại văng vẳng quanh đầu.

“Khi anh Định nói sẽ bảo bọc em suốt đời... em là cô gái mới lớn. Em với anh ấy cũng không phải anh em ruột thịt. Bọn em đã gắn bó với nhau một thời gian dài... Trong lòng em cứ nghĩ, có anh ấy ở bên em thế này thì tốt quá.

Thật ra, em cũng biết anh Định chưa quên chị Hoài em. Những chiếc áo của anh ấy, thêu trên cổ áo, anh ấy vẫn giữ. Ngay cả nó sờn rách đi rồi. Đến một ngày, em nghĩ chị ấy đi thì đã đi rồi. Em muốn anh ấy sống

với hiện tại, nên, em bỏ tất cả những chiếc áo cũ đi, rồi tự lấy tiền anh ấy, mua áo mới, thuê lại bằng những chữ Đ khác, bằng màu chỉ khác. Anh ấy biết nhưng không nói gì... Em cứ nghĩ là anh ấy chấp nhận... “

Dương như thể vẫn nhìn thấy nụ cười buồn tênh của Đan, cô co người, ôm chiếc gối ôm màu vàng rực rỡ vào lòng, nghiền ngẫm lại từng lời Thảo Đan nói.

“Anh Định nhiều người yêu lắm, nhưng em biết anh ấy không yêu ai. Với em, em cũng biết anh ấy không yêu, nhưng rất thương. Em nghĩ, ừ, cứ thương mà thương suốt đời thì cũng tốt. Và rồi thì chị xuất hiện...”

Dương trở mình, dụi vào gối, ngẫm ngợi không biết có thực Định đã thay đổi khi gặp mình không. Thảo Đan kể Định hay cười hơn, đôi lúc biết tự thả lỏng cho mình. Cô không hề biết Định trước ngày ở khu resort đó, để mà so sánh. Nhưng ý nghĩ vì mình, mà một người nào đó thay đổi thật ngọt ngào. Nhất là khi người ấy cũng là người mình rất mực yêu thương!

Điện thoại reo đột ngột khiến Dương sức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ lan man, cô quăng chiếc gối sang một bên, nhắc máy. Là bác Tâm gọi cô sang ăn cơm, Dương ngần ngừ rồi đồng ý. Nghĩ cũng áy náy, từ hồi đó đến giờ, cô và Định còn chưa kịp mời hai bác, và cả Tân nữa, những ông mối bà mai nhiệt tình này một bữa. Dương nghĩ bụng, đợt công tác này Định về, cô nhất định phải làm một số việc mà bấy lâu nay cô vẫn né tránh: ra mắt bạn bè, ra mắt gia đình, và nhắc nhở anh đến một đám cưới. Cả cô và anh đều trẻ trung gì nữa. Mà mẹ cô sốt sình sịch như sắp nổ tung đến nơi rồi.

Khi Dương vào chỉ có bác Tâm ở nhà. Bác Thụ thấy bảo mấy hôm nay đầu bù tóc rối, mấy công trình hình như bị bên đầu tư làm khó dễ nên phải xoay xỏa không ngừng. Bác Tâm kéo Dương vào bếp, làm món khoai tím rán, vừa làm bác vừa rủ rỉ khuyên nhủ Dương chuyện “tiền tới” thế nào với Định đi. Cô dâu còn thời gian mà đông dài nữa. Dương ậm à ậm ừ, nghĩ chắc mẹ cô lại mới đả thông tư tưởng bác, bắt bác đả thông tư tưởng mình đây mà.

“Cháu cũng định đợt tới anh Định về thì bàn bạc đây ạ”

Bác Tâm nghe thế mắt sáng lên hài lòng “Ừ phải thế chứ. Đàn ông đàn ang nhiều khi nó cũng hay vô tâm cái chuyện đấy. Cháu phải nhắc, đừng ngại gì cả”.

Dương cười cười không nói, gì chứ Định thì cô không nghĩ anh vô tâm. Nhưng anh nghĩ cái gì thì cô không biết. Chợt bác Tâm chép miệng.

“Nhưng mà đợt này hình như mấy dự án có vấn đề hay sao! Có lần bác thấy thằng Định đến, vào phòng bác Thụ ấy, đóng cửa đến nửa đêm. Không biết làm cái gì mà cơ mật lắm...”

Dương sức nhớ đến một buổi tối khuya muộn Định mới về, anh nói anh mệt lắm. Hình như công việc anh đã trực trực từ lúc đó. Nhưng trừ lần đó ra, không thấy Định thể hiện thêm gì nên cô cũng không biết thực hư thế nào. Đang thần ra, thì Dương thấy có tiếng mở cửa, rồi bác Thụ đi vào, dáng vẻ mệt mỏi. Thấy Dương, bác mỉm cười với cô, rồi ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Nắm! Rót cho bác cốc nước”

Dương vội vàng đi rót nước, rồi cất chiếc cặp của bác vào một góc.

“Cháu tưởng bác cũng đi vào Hà Tĩnh với anh Định ạ?”

Ông Thụ lắc đầu “Mỗi người xử lí một nơi, chứ dúi lại cả một góc thì có mà hỏng bét”.

Dứt lời, ông ngửa cổ uống ừng ực. Dương nhìn ông, có chút lo lắng.

“Công việc có vấn đề hả bác?”

“Ừ. Toàn những thứ bà rằng, mệt đầu lắm, cháu không hiểu đâu”

Dương nghe thế thì im lặng không hỏi gì thêm. Ông Thụ đột nhiên quay sang Dương.

“À, cháu gặp gia đình thằng Định chưa?”

Dương đáp ứng “Chính thức thì chưa ạ! Cháu chỉ quen với cháu của anh ấy thôi”

Ông Thụ trầm ngâm “Thế chưa gặp bố nó bao giờ à???”

Dương sức nhớ đến lần gặp ở bệnh viện lúc Quân bị thương, và cả lần điện thoại vừa rồi, cô ngần ngại.

“Dạ, có gặp qua. Nhưng hình như anh ấy với bố có mâu thuẫn”

Ông Thụ gật đầu “Bác cũng đoán thế. Có điều...”

Ông Thụ không nói hết câu, Dương đang chờ nghe thì bác Tâm đi ra giục già.

“Nói chuyện sau. Anh rửa mặt mũi đi rồi ăn cơm. Không nguội hết bây giờ”

Ông Thụ gật đầu đứng lên, đi vào phòng. Dương đột nhiên thấy lòng lo lắng không yên.

Chương 19.2: “Đây đi rồi thì có nhớ đây không???”

(Hồ Tây, 5.2011, ho ho, có cục gạch găm sẵn để ... ném 1 số người)

Trở về nhà trời đã khuya, Dương chẳng tâm trạng nào mà hát hò như mọi bận. Khi bước lên cầu thang, cô cứ chậm chậm từng bước. Định vẫn chưa thấy gọi điện về. Không biết vấn đề phát sinh có trầm trọng lắm không? Mải cầm đầu xuống nhìn chân mình, khi bước lên cửa nhà, Dương bất ngờ thấy có người vỗ vỗ lên đầu mình. Ngẩng lên thì thấy Quân, vai khoác chiếc ba lô, cười híp mắt.

“Cứ tưởng “âu vờ nai” không thêm về”

Dương đứng im, lúng túng. Dư chấn của bài thơ vẫn làm cô chưa thể tự nhiên như cô tiên với Quân như trước đây. Cô vội lách qua người Quân, móc chìa khóa mở cửa. Nhưng mở mãi không được.

Quân giằng lấy cái chìa khóa.

“Để đây mở cho”.

Dương nhìn Quân thành thạo mở cửa, sợ rớt không biết nói gì. Quân mở xong thì nhìn Dương lom lom.

“Làm sao đấy? Có ai vừa bắt nạt à?”

Dương lắc lắc đầu. Đột ngột Quân thò tay, banh hai má cô ra.

“Hiểu rồi. Cái mặt này là vừa ăn con tướng bỏ to đùng đúng không?”

Dương nhăn nhó cổ thoát ra, nhưng Quân không buông, thậm chí còn ngoác miệng ra cười đầy khoái chí, vừa banh vừa lắc má cô.

“ Về nhà thấy cái bộ quần áo không cánh mà bay, đây đoán ngay. Có phải đọc thấy cái bài thơ của ... đây, rồi tưởng là viết cho mình hả???”

Dương bị Quân kéo má phát đau. Nhưng đau không phải là thứ cảm giác làm cô khó chịu nhất bây giờ. Bị lật tẩy khiến Dương phát sùng sùng.

“Tôi tưởng bỏ bảo giờ???”

Quân hất hàm “Không tưởng bỏ thế sao không dám nhìn thẳng vào mặt... đây???”

Dương trợn mắt “Đang nhìn đây thôi”

“À, cái nhìn này có ý nghĩa phiên dịch là: Ngay cả bà đây tướng bỏ đi nữa thì sao mà dám nói ra hả???”

Vừa nói cậu ta vừa cười phá lên. Dương tức tối đến mức không kềm chế, đạp thẳng vào chân cậu ta một phát rồi đi vào nhà.

Quân thậm chí chẳng thèm kêu “oái” một câu lấy lệ, cậu ta phi thẳng theo sau, túm cẳng tay cô lại.

“Thôi nào, đừng giận nữa”

Dương vùng ra, Quân vẫn cố giữ lại. Cái giọng bông lơn không kiềm được lại phun ra.

“Thích nhất là nhìn thím tức điên cuồng mà không làm gì được đây, nhìn cái mặt sao mà thích”.

Dương gào lên “Lượn đi cho nước nó trong. Bà đây hôm nay đang bực dọc trong người. Biết không hả?”

Quân đột ngột kéo cô vào lòng, ôm cô, còn cọ cọ cái mũi vào tóc cô. Dương hốt hoảng đẩy cậu ta ra cũng vừa lúc Quân buông tay.

“Ôm tạm biệt cái thôi mà. Cuối tháng này đây bay rồi! Có khi chẳng kịp gặp chú Định nữa”

Dương khựng lại, nhìn vẻ mặt buồn buồn của cậu ta, bỗng nhiên chùng hẳn lại, không biết nói gì. Không hiểu sao, gặp cậu ta thì phát điên, nhưng ý nghĩ cách cậu ta cả nửa vòng trái đất thì cũng bùi ngùi.

“Đây đi rồi thì có nhớ đây không???”

Kiểu nói nửa đùa nửa thật này làm Dương không biết đối phó thế nào, cô phui phui tay.

“Không! Thoát nợ”

Quân thở ra rất kịch “Đây, đời có mấy người biết quý một tấm lòng trong thiên hạ đâu.”

Ngẫm nghĩ cậu ta cũng sắp đi xa, Dương ập úng.

“Đi sang đó thì cẩn thận, đừng có đánh nhau”

“Này, không phải gái già mà thành bà già rồi đây”.

Chút trù mên vừa đó đã bay vù đi mất, Dương quắc mắt “Ừ, mà bà đang lên cơn đây! Đừng có trêu vào bà! Có lượn đi không thì bảo”

“Khỏi phải hắt hủi. Đây đi cho mà khóc luôn này...”

Vẫy vẫy tay với cô, Quân quay người ra cửa, chiếc ba lô trên vai lúc lắc. Dương đứng im nhìn theo, nhận thấy mắt hơi cay cay, lòng thoáng chút xốn xang. Bóng cậu ta đã khuất sau cánh cửa, Dương vẫn đứng im, thần thờ.

Cậu ta sẽ “đi vắng” trong cuộc đời cô một thời gian rất lâu. Vài ba năm, mà có khi cậu ta sẽ lượn thẳng cánh không chừng. Ý nghĩ đó khiến Dương nuốt một tiếng thở dài.

Chợt cái đầu Quân lại ló vào.

“Ê này”

Dương ngẩng lên nhìn, ánh mắt vẫn đỏ hoe.

“Bài thơ ấy đây... Nếu tưởng bài thơ đó viết cho mình mà hí hửng được, thì cứ tưởng thế đi”

Cậu ta vội vàng rút ngay cái đầu lại, bởi đúng lúc đó có một cái dép lao vù thẳng tới.

Phòng chỉ có năm người, đại diện của bên đầu tư, bên giám sát và thi công ngồi cùng nhau đàm phán suốt từ sáng qua đến chiều. Định day trán mệt mỏi, cảm thấy mọi thứ chỉ dẫn tới bế tắc. Giám sát và đầu tư mà bắt tay nhau dồn ép thì thi công chỉ có ở vào thế bí.

Phía bên giám sát trước đây có mối quan hệ tuy không thoải mái, nhưng cũng không đến nỗi quá khó khăn với bên anh, nhưng gần đây, họ trở mặt, gây khó dễ hết chuyện vật liệu lại tới tiến độ. Làm sòng phẳng ra thì cũng không có gì, nhưng khi Định mơ hồ việc họ gây khó dễ không phải tự bản thân họ muốn mà có sự giật dây thì anh bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Sau vài thăm dò, thì Định đã biết chắc người muốn giật dây là ai. Sự bức bối khiến anh chỉ muốn đập bàn đứng dậy. Nhưng dự án này không chỉ có anh. Trên anh còn là ông Thụ nữa.

Khi sự thương thảo một lần nữa lại đi vào ngõ cụt, Định hiểu ra rằng, cuộc đàm phán này chỉ là hình thức cho có mà thôi, còn thực tế, họ đã quyết định rồi, bằng mọi cách họ sẽ dồn anh vào thế bí. Phát hiện đó khiến Định không nỗ lực mềm mỏng nữa. Anh đứng dậy xin phép ra ngoài vài phút, mời luật sư của mình tới giải quyết các vấn đề pháp lý trong trường hợp bên đầu tư cương quyết ngừng rót vốn.

Thấy ánh mắt sừng sốt của tay bên đại diện đầu tư, Định vẫn thần nhiên. Anh muốn cho họ, và cả những người đứng sau họ biết rằng, anh không dễ dàng bị uy hiếp. Anh nghĩ một khoảng thời gian ngắn anh rời

khỏi phòng là cần thiết, bên họ sẽ có thời gian để tự thỏa thuận lại với nhau, đồng thời anh có thể gọi cho ông Thụ để thông báo tình hình, và gọi luật sư tới.

Nhưng đúng lúc anh đẩy cửa bước ra, thì một người Định không muốn gặp bước đến. Vẻ mặt của ông ta là vẻ mặt không hề bất ngờ chút nào khi thấy anh.

Chương 19.3: À uhm... Thì em cũng hơi nhớ nhớ... ^ ____ ^

Định đành mặt, lách qua ông ta, nhưng tiếng ông Vũ vẫn vang bên tai anh sát rạt.

“Đến nước này sẽ suy nghĩ lại đề nghị của bố chứ?”

Định vẫn bước đi, nhưng nghĩ thế nào, anh dừng lại, cười gằn “Ông không có tư cách xưng bố với tôi. Còn chuyện làm ăn, nếu ông vẫn quyết tâm dồn tôi đến đường cùng thì được thôi. Tôi cũng chơi đến cùng”.

Dứt lời, Định đi thẳng. Phía sau, tiếng ông Vũ thản nhiên.

“Để xem, nội tuần này, mày có đến tìm bố mà cầu cạnh không?”

Định ra ngoài ban công của khu phòng họp, anh gọi điện cho luật sư thông báo tình hình, rồi gọi cho ông Thụ. Giọng ông Thụ cũng có chút mệt mỏi khiến Định hiểu rằng tình hình bên Gia Lâm cũng chẳng khá khẩm hơn gì. Ông nói Định cứ toàn quyền quyết định dự án này khiến Định thoáng khó xử. Anh nói vài câu rồi cúp máy, nheo mắt nhìn ra xa, nhưng thực tế anh chẳng thấy gì. Đầu óc anh đang rối lên với mớ bòng bong.

Nếu hai dự án cùng bị ngừng vốn cùng lúc, thì coi như công sức của hai người đổ sông đổ biển, chưa kể không biết lấy gì thanh toán cho anh em. Ngay cả trong trường hợp khả quan nhất là bên đầu tư chịu bồi thường hợp đồng đi nữa, thì công ty lần này cũng quá mức lao đao.

Mà anh hiểu, sự lao đao đó là do anh. Vì anh, ông ta mới ra tay như vậy.

Định nghĩ đến ông Thụ, đến Dương, lòng rối bời, mệt mỏi.

Điện thoại rung lên, báo tin nhắn. Là tin nhắn của Dương. Vừa nghĩ tới cô thì đã thấy cô nhắn tới. “Công việc ổn không anh? Em không thấy anh gọi về, lo quá”

Định bấm điện thoại của Dương. Chuông vừa reo, đã thấy cô nhắc máy.

“Em đây này”

Tự dưng Định mỉm cười “Anh vào nhiều việc, quên không nhắn. Em đã ăn chưa???”

“Rồi. Giờ em chết đói đâu có ai mua trà gừng cho em đâu”

Nghe giọng điệu có chút nũng nịu của Dương, đột nhiên Định thấy nhẹ nhõm hẳn. Những căng thẳng dồn nén này giờ cũng được thả lỏng.

“Bao giờ anh ra thế???”

“Sao? Nhớ anh lắm à?”

“Làm gì có! Em hỏi xem anh có kịp về trước ngày Quân bay thôi mà?”

Hình dung Dương vừa nói vừa bấu môi ra, Định bật cười.

“Thế tóm lại là không nhớ chút gì???”

“Không. Không thèm. Có người đến nhắn tin cho em cũng quên thì em nhớ làm gì”

Dương chắc không thể ngờ, Định nói một câu rụng hết cả rời.

“Nhớ thì để trong tim mà”.

Thấy đầu dây lặng đi, Định mới ho khê.

“Em đâu rồi?”

“À... em đây. Thế sao anh cất trong tim được, mà cứ bắt em phải nói ra?”

“Tại vì tai anh thích nghe”

“ ... ”

Ngừng rất lâu, rồi cô nàng nào đó húng hắng mắt một lúc rồi mới ngập ngừng.

“À umh.... Thì em cũng hơi nhớ anh”.

Cuộc đàm phán cuối cùng đã đi đến kết quả xấu nhất, dự án ngừng triển khai. Một kết quả mà Định biết thiệt hại đến cả ba bên, nhưng anh hiểu, ông ta đã chấp nhận vứt đi cả một đồng tiền để bắt anh phải quy lụy mình. Không còn lí do gì ở lại Hà Tĩnh, và cũng vì có một người nói “hơi nhớ anh”, nên Định ủy quyền cho luật sư, rồi ngay trong đêm, bắt xe ra Hà Nội.

Đến khi trời tảng sáng, Định về đến nhà. Muốn ghé qua Dương nhưng nghĩ cô còn đang ngủ, nên anh tắm rửa cho tỉnh táo rồi gọi điện cho ông Thụ. Anh biết ông có thói quen thức dậy từ rất sớm.

“Ra rồi đấy à! Ăn sáng chưa, không thì mày qua đây ăn rồi bàn việc luôn với chú”.

Định nhận lời, thay quần áo, ra khỏi nhà. Ngang qua nhà Dương, anh tần ngần một lát, rồi không kiềm được lòng, móc chìa khóa, thật nhẹ nhàng mở cửa.

Tiếng lách cách không đủ đánh thức người nào đó đang say giấc, Định nhẹ chân đi vào, cũng không bật điện lên. Trong phòng ngủ là thứ ánh sáng mờ mờ, nhưng vẫn rõ nét dáng một người đang dúm chặt vào gối ngủ. Cái cô nàng này, ba mươi tuổi đến nơi rồi, mà không biết ngủ sắp có hại thế nào sao?

Định cúi người, định hôn cô một cái, nhưng rồi anh khựng lại. Ở chiếc bàn phấn ngay cạnh giường ngủ của Dương là một hộp thuốc mỡ, có một vỉ thuốc chìa ra. Vỉ thuốc đã uống được phân nửa. Bên cạnh có cốc nước để sẵn. Không thấy Dương nói kêu ốm đau gì, nghe điện thoại cũng hoàn toàn khỏe mạnh cơ mà. Anh cầm vỉ thuốc lên, nhìn kĩ. Đó không phải là loại thuốc cảm sốt hay tiêu hóa, hay thuốc bổ thông dụng nào đó. Thoáng lo lắng, nhưng không muốn lay Dương dậy, Định đặt vỉ thuốc xuống, lặng lẽ đi ra ngoài.

Khi cô phải uống thuốc, thì có lẽ một giấc ngủ, cần thiết hơn là một nụ hôn đánh thức.

Định và ông Thụ ngồi ở quán café ngay dưới tầng trệt khu chung cư. Sau khi ăn hai đĩa bánh mì bít tết đầy ụ, Định mới được bác Tâm thả cho xuống dưới nhà. Từ khi biết Định có tiềm năng thành cháu rể của mình, Định cũng được bà chăm sóc đặc biệt hơn hẳn.

Ông Thụ đợi khi Định nhấp xong ngụm cà phê, vào thẳng vấn đề.

“Tình hình bên Gia Lâm gay lắm!”

Định ngồi im như đã xác định tinh thần từ trước. Ông Thụ thở dài.

“Bọn nó cũng làm y như vụ bên Hà Tĩnh. Nó ngừng rót tiền thì chịu thôi chứ làm thế nào!”

Định mím môi một cách tức giận. Ông ta nhất quyết không để cho Định một đường nào nữa đây mà. Ông Thụ quan sát nét mặt của Định, lúc sau cười nhẹ.

“Trước đây chú với tay Vũ có làm ăn với nhau vài lần. Làm cái ngành này, có mấy người không biết lão ta đâu. Nhưng chưa bao giờ lão chơi chèn ép kiểu này”

Định thở dài.

“Là do cháu, chú ạ”.

Ông Thụ không có vẻ gì bất ngờ, chỉ trầm tĩnh đợi Định nói tiếp.

“Ông ấy là... bố cháu”.

Ông Thụ xoa cằm một hồi “Chú cũng đoán đoán thế. Từ cái đợt lâu lâu thấy cái kiểu dọ hỏi của lão, chú đã hơi nghi nghi rồi... “

Định ái ngại “Cháu rất tiếc vì cháu mà gây ra những rắc rối thế này. Cháu đã định nói từ mấy hôm trước nhưng...”

“Bỏ qua chuyện đó. Sao, thế mục đích của những vụ này là gì. Muốn mày về với ông ta à?”

Định lặng ngắt. Sự im lặng như một cách thừa nhận đầy bất lực của anh.

Ông Thụ nhíu mày một hồi, sau đó thông thả nhấp trà “Ồ tuổi của chú, sẽ luôn muốn con cái sum vầy. Đây có thể là một cách cực đoan, nhưng nó cho thấy ông ấy thực sự muốn mày về rồi”.

Định cười chán nản “Nhưng cháu không thể, không cách nào cháu về được ạ. Ông ta biết vậy nên càng ép cháu vào đường cùng!”

Ông Thụ trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt lộ ra những dấu vết tuổi tác một cách rõ rệt.

“Tay Vũ rất thân với bọn Nhật. Nếu vụ bên Gia Lâm cũng dừng nốt, thì...”

Ông Thụ không nói thêm gì, nhưng Định hiểu. Anh ngồi lặng ngắt, bàn tay siết chặt cốc cà phê đến khi những đốt ngón tay trắng bệch...

20. Chương 20

Chương 20.1: Thế gian lại có kiểu hôn mà như chạy marathon thế này sao???

Đôi khi, nghĩ về dòng máu vẫn chảy rần rạt trong người mình, Định thường chán nản nghĩ nếu như thay máu mà phải nhận được huyết thống của mình với ông ta, anh cũng làm. Nhưng tự anh cũng biết điều đó là ấu trĩ. Chẳng gì thay đổi được sự thật, về phương diện sinh học, ông ta là bố anh.

Định ngược lên nhìn tòa nhà của Tập đoàn xây dựng Luân Vũ, thở một hơi dài. Đã không tránh được thì thôi, cứ nói rõ ràng một lần vậy.

Cái hồi gặp ông ta trong bữa nhậu tại nhà hàng Nhật ở khu Ciputra, Định đã lạnh người. Anh lập tức cảnh giác, nghĩ ông muốn làm gì đó để tiếp tục chi phối và giật dây mình. Nhưng lâu ngày, cũng không thấy ông ta có động thái cụ thể nào, Định dần yên tâm rằng có lẽ ông ta sẽ để anh yên. Nhưng giờ đây, Quân sắp đi và ông ta cương quyết muốn đưa anh về dưới sự kiểm soát của mình một lần nữa.

Không muốn chần chừ thêm, Định đi thẳng vào trong. Nhân viên lễ tân nhìn anh, miệng cười mà mắt cũng cười.

“Dạ, anh có việc gì ạ?”

“Tôi cần gặp ông Vũ.”

Cô nhân viên bị giọng nói lạnh lùng của Định làm cho giật mình, nhưng mắt vẫn không quên liếc anh bằng đôi mắt được tô đen thâm như mắt mèo. Dương không bao giờ nhìn anh bằng kiểu ấy. Cô thậm chí còn ngó lơ đi đâu đó hoặc nhìn xuống chân mình, chứ không có kiểu đơng đưa thế này. Định không hay rằng, từ ngày biết Dương, gặp bất cứ cô gái nào khác, trong vô thức anh luôn âm thầm cho Dương thêm điểm cộng.

“Anh có hẹn trước không ạ?”

“Không!”

“Vậy tên anh là gì ạ? Để em báo với sếp!”

Cô lễ tân vừa bấm điện thoại vừa nhìn Định, chớp chớp đôi mắt chải mascara quá tay. Định nghĩ ngợi rồi gạt đi.

“Không cần gọi. Tôi tự vào.”

“Ồ nhưng mà...”

Không để cô nhân viên này ỡng ẹo thêm, Định đi sâu vào phía trong.

Định ngược nhìn tấm biển mạ vàng ghi phòng Tổng giám đốc, anh gõ nhẹ.

“Vào đi.”

Tiếng nói vang lên lạnh lùng, Định kiên quyết đẩy cửa đi vào.

Anh nhìn người đàn ông vẫn cúi đầu trên chiếc bàn làm việc rộng lớn, mái tóc đen bóng và khuôn mặt hồng hào. Tuổi tác dường như chưa tác động được đến ông ta, cũng không tác động lên sự tàn nhẫn của ông ta.

Định vẫn đứng im lặng, sự im lặng khiến ông Vũ cảm thấy bất thường, ngẩng đầu lên. Thấy Định, ánh mắt ông thoáng ngỡ ngàng, nhưng kèm với đó là rất nhiều hài lòng.

“Cuối cùng thì cũng đến.”

Định tự kéo ghế cho mình, ngồi xuống nhìn ông ta, nói lạnh nhạt.

“Ông đừng mừng vội.”

Ông Vũ nhìn thẳng con trai trước mặt, khuôn mặt vẫn không suy chuyển.

“Bố không mừng, cũng chẳng lo. Bố biết trước sau gì mày cũng về.”

“Ông nhầm. Tôi không về.”

Ông Vũ đành giọng.

“Không về thì đừng có ý nghĩ cầu cạnh.”

Định nhún vai. “Tôi nghỉ việc chỗ ông Thụ rồi. Có gì mà phải cầu cạnh ông?”

Trước ánh mắt sững sờ của ông Vũ, Định bật cười.

“Xét cho cùng tôi chỉ là thằng thi công, có mất chẳng chỉ là vài ba tháng lương. Khi tôi lượn khỏi đó rồi, ông vẫn tiếp tục vứt đi vài tỉ đền bù chứ???”

“Nhưng mày chắc không để lão Thụ đó lĩnh quả thôi một mình chứ?”

Định nhún vai. “Ông nhầm. Dù sao thì tôi cũng giống ông ở một điểm...”

Mặc cho ông Vũ trừng trừng nhìn mình, Định cười nhạt.

“Xét về máu lạnh, thì tôi cũng như ông.”

Ông Vũ lầm lì nhìn Định, vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh, nhưng giọng nói đầy vẻ cứng rắn.

“Cuộc đời này, không gì có thể làm tôi phải cầu cạnh ông. Nói thế này đi, tôi có chết cũng không bao giờ quay về. Ông có lời đảm bảo đó.”

Thấy vẻ im lặng đầy nguy hiểm của ông ta, Định cười.

“Tôi không còn là thằng nhãi mới ra trường, ông chặn đầu chặn đuôi thế nào cũng được. Tôi không làm thi công chỗ này thì thiết kế chỗ kia. Tôi không làm công ty này thì có một vạn công ty khác. Ông có sức đuổi theo tôi đến suốt đời không?”

Định đứng dậy, như muốn kết thúc câu chuyện.

“Nói thẳng ra, trong nghề này, tôi không bao giờ chết được. Trừ phi ông dùng luật rừng giết tôi.”

Mặt ông Vũ thoáng tái đi, đôi môi giật giật, nhìn thẳng con trai cao lớn ngạo nghễ đi ra cửa.

Khi tay chạm vào nắm cửa, như sự nhớ ra điều gì, Định dừng lại.

“Có thể chi phối cuộc sống người khác sẽ làm ông cảm thấy vui vẻ hơn. Nhưng hãy trừ tôi và thằng Quân ra!”

Ông Vũ bật cười ngạo nghễ.

“Vậy tao có nên trừ cả con bé hàng xóm của mày ra không?”

Định lặng đi một thoáng, rồi làm như không nghe thấy câu nói đầy mùi đe dọa đó, Định sải chân bước thẳng. Từ tim anh, có một cơn ớn lạnh, chạy khắp thân.

Dương nhăn nhó nhìn cái điện thoại, cảm giác thật ảm ức. Định làm cái gì vậy không biết, cô gọi từ sáng tới giờ, chẳng thấy nghe máy gì cả. Mà chính bác Thụ báo là anh đã về rồi. Bác còn cẩn thận dặn cô quan tâm đến anh hơn, khiến Dương càng thêm thấp thỏm. Phải có chuyện gì thì anh mới cần được “quan tâm” hơn chứ?

Sắp tới rồi, Dương thấy đói bụng, bèn mở tủ. Cứ định nhịn chút đợi anh về để hai đứa đi ăn, mà mãi chẳng thấy đâu. Điện thoại thì không bắt máy... Nhưng thấy người bắt đầu đuối dần, cơn đói làm cô khó chịu, Dương đành ảm ức mở cửa tủ, lấy xúc xích nấu tạm mì ăn vậy.

Đúng lúc Dương đang lạch cạch dao thớt thì có tiếng cửa mở. Cô buông dao, rửa tay đi ra thì thấy Định lao vào nhà. Dương ở người, chưa hiểu cơ sự gì thì Định đã túm lấy cô, xốc chặt eo nhắc bổng cả người Dương lên ấn vào tường hôn như vũ bão. Anh hôn đến mức Dương hoa mắt chóng mặt, một sự điên cuồng chưa từng thấy khiến cô ngê thở.

Rất lâu sau, khi Dương tức ngực vì không thở nổi, Định mới thả cô ra, anh gục đầu xuống hõm vai cô, thở hồng hộc. Dương cũng thở phà phò không kém.

Thế gian lại có kiểu hôn mà như chạy marathon thế này sao??? ^.^

Định không cho Dương tiếp đất. Cô hỏi anh bằng giọng hỗn hển.

“Anh sao thế?”

“Ừ, anh nhớ em!”

Dương vòng tay qua cổ Định, xoa nhẹ vai anh. Có người nói nhớ mình thật là thích í. Dù cô cũng có đôi phần... hốt hoảng với kiểu nhớ nhưng này thật.

Chương 20.2: Lần đầu tiên, Dương biết đến một ánh mắt có tên gọi là si tình.

Đúng khi đang “mùi mẫn” và Định có vẻ lấy lại sức để... chạy marathon tiếp, thì cái bụng của cô, đột nhiên vang lên một âm thanh chẳng tao nhã tí nào. Dương xấu hổ nói khẽ vào tai người đang lúi húi cắn cổ cô theo kiểu ma cà rồng: “Em đói rồi đây này. Anh ăn chưa?”

Định ngẩng lên, nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của Dương, rồi bật cười khi bụng cô lại reo lên òng ọc một chập nữa.

“Ừ. Có gì cho anh ăn nữa không?”

“Anh ăn mì xúc xích nhé. Hay là ra ngoài ăn gì đó?”

“Thôi, anh sợ ra ngoài có người lại xỉu vì đói lắm. Ăn mì là được rồi.”

Dương cười cười nhìn anh. “Vậy em đi nấu.”

Đó là nồi mì Dương nấu lâu nhất từ trước tới giờ. Tại vì có người cứ quấy rối liên tục khiến cô xao lãng. Kết cục là nồi mì bị quá lửa, nát nhừ.

Định nhìn khuôn mặt xị ra của Dương, cười cười.

“Thôi, ăn đi. Anh thấy vẫn ngon mà.”

Dương miễn cưỡng ăn từng đũa mì, ảm ức.

“Tại anh hết đây.”

Định tùm tĩm. “Ừ, anh thích được ‘tại anh’ suốt ngày.”

Đạo này anh còn hay chơi chữ nữa chứ, Dương nghĩ thầm khi cảm giác má mình đỏ rực lên. Đã thế anh lại còn dùng “mỹ nam kê” với cô, xem kia, áo thì mở ra thế kia, hồi nãy rửa mặt sao để ướt hết vậy không biết, làm cô nóng hết cả mắt.

Cơ mà hình ảnh “nóng bỏng nồng” đó không làm cô xúc động như khi anh tranh rửa bát với cô. Nhìn anh khẳng khái đeo chiếc tạp dề có hình con lợn hồng, Dương thấy lòng ngọt ngào quá thể.

Thật kỳ cục, nhìn Quân trong chiếc tạp dề đó, Dương chỉ lẫn ra cười, giống như xem tranh... đã kích! Còn Định lại hòa hợp lạ lùng, thật giống hình ảnh người đàn ông của gia đình, một hình ảnh gợi lên nỗi khát khao của bất cứ người phụ nữ nào, được vòng đôi tay mình qua tấm lưng ấy.

Dương í à, cô chẳng đứng đó mà khát khao. Cô nhào tới ôm luôn. ^.^

Dọn dẹp bếp xong xuôi, Dương cầm siêu nước để pha trà, rồi ra phòng khách. Định kéo cô vào lòng, ôm chặt như sợ cô chạy mất khiến Dương ngạc nhiên.

“Hôm nay rõ ràng là anh có chuyện gì đó?!”

“Ừ, nhiều việc quá.”

“Dự án trực trực hả anh?”

Định gật gật đầu.

“Liệu có giải quyết được không?”

Định thở dài nặng nề. “Anh cũng chưa biết nữa. Một muốn chết. Em có gì an ủi anh đi.”

Dương phì cười, cái anh chàng điềm đạm này càng lúc càng trẻ con hóa hay sao ấy. Dương ngẫm nghĩ một hồi, sáng mắt.

“À đúng rồi, em có quà cho anh mà mãi chưa đưa. Để em vào lấy...”

Dương vào phòng, lục trong tủ lấy ra chiếc sơ mi trắng xanh đã treo thẳng thớm. Cô vừa quay ra đã thấy Định theo chân mình vào từ lúc nào.

“Này, của anh đây. Anh toàn đồ đen ngòm, thử đổi màu một lần xem sao.”

Định nhìn chiếc sơ mi, ánh mắt có vẻ lạ lẫm, khiến Dương xù hăn xuống.

“Anh không thích à? Anh mặc màu tối mãi, nhìn không phải là không đẹp... nhưng mà lâu lâu thay đổi chút đi.”

Thấy Định vẫn đứng im lặng, Dương dần đổi.

“À, hay là áo của em không theo chữ nên anh chê chứ gì?”

Định phì cười. “Cũng ghen cơ đấy! Anh tưởng Thảo Đan kể hết với em rồi.”

Dương sững sốt. “Sao anh biết?”

Định cười nhẹ. “Có lần anh nói, anh chờ Đan làm em hiểu lắm. Anh biết với tính Đan, thể nào con bé cũng giải thích giùm anh.”

“Hừ, đồ lừa!”

Dương chợt ngậy ra, nhớ lại cô bé đáng yêu đó, có chút áy náy thoáng qua.

“Em có cảm giác Thảo Đan cũng thích anh.”

Định nhéo mũi cô. “Lại định hỏi sao anh không yêu cô bé vừa trẻ vừa xinh đó chứ gì?”

Dương im thít, sau mới nói dối. “Vâng, em biết em vừa già vừa xấu.”

“Ừ, lại còn xì tin xì khói.”

Dương đâm vào ngực Định, cúi lên cô đâm liên tiếp vài cái.

“Hừ, em già, em xấu, em xì tin xì khói đấy, làm gì em nào?!”

Định bật cười, giữ lấy tay cô lại.

“Đau anh.”

“Cho đáng đời.”

Định nhìn Dương, nói nhẹ nhàng: “Thảo Đan là em gái anh. Bất kể thế nào, cũng không thay đổi được chuyện đó. Rồi em cũng sẽ quý con bé cho mà xem.”

Dương gật gật đầu.

“Vâng. Em quý rồi mà.”

Định bật cười, lúc sau, bỗng dừng nói một câu làm Dương sốc toàn tập.

“Này, cởi áo cho anh!”

Thấy miệng cô chuẩn bị nhét được nguyên một quả trứng gà, Định mới thủng thẳng.

“Để anh thử áo mới.”

Dương tự cười cái thói hay nghĩ xiên xẹo của mình, nhưng vẫn không quên lau bầu với Định.

“Giờ mới biết anh là đồ lười! Lười siêu cấp.”

Từng chiếc cúc được Dương chậm chạp mở ra. Không khí đột nhiên mờ ám đến mức khó thở. Vạt áo của Định mỗi lúc một hở ra, lộ ra khoảng ngực trần rộng rãi. Dương không dám cởi thêm, rụt phất tay lại.

“Anh tự đi mà cởi!”

Định kéo cô lại, giọng vẫn dụ dỗ: “Cởi cho anh”.

Đột nhiên, linh cảm đặc biệt nào đó khiến Dương muốn trốn. Cô vội vàng ẩn chiếc sơ mi trắng xanh vào tay anh.

“Đây, anh tự thay đi này.”

Nhưng Định thần nhiên túm cô lại, đè chặt cô xuống giường.

“Định trốn anh sao???”

Dương nhìn đôi mắt kiên quyết của Định, im bất không biết nói gì. Đã một hai lần họ gần đi đến ranh giới cuối cùng, nhưng vì việc này hay việc khác đều dừng lại. Hôm nay, vẻ như Định sẽ không để cô yên.

Không chịu nổi ánh mắt đăm đăm của anh, Dương quay đi. Định giữ cô lại trong nụ hôn đắm đuối. Những ngón tay anh bám chặt cổ tay cô, kiên quyết không chịu buông.

Dương nhắm nghiền mắt, thở ra dồn dập khi tay anh gạt đi phần áo trước ngực. Xấu hổ, ngượng ngùng và cảm giác khó diễn tả khiến cô lấy tay che mắt lại, mặc kệ Định muốn làm gì thì làm. Nhưng Định kéo tay cô ra, buộc cô nhìn anh. Đôi mắt anh đen thẫm, lúc này đây càng đen như mực, nhìn cô không chớp. Lần đầu tiên, Dương biết đến một ánh mắt có tên gọi là si tình....

21. Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Tại sao, em không đến bên cạnh người cách em có 1 mét đây...

Trong 1 căn nhà nhỏ, 1 thành phố nhỏ, có cảnh tượng thế này: Một cô nàng lẻo đẻo túm áo một anh chàng, nhằng nhẵng từ trong phòng bếp ra tới ban công, từ ban công vòng vào phòng khách. Cô nàng ấy... à, cái nàng đã sút được mĩ từ “gái già” vào thùng rác ấy mà, khuôn mặt như cái bánh bao, miệng lẻo nhèo, bất mãn.

“Tại sao! Ít ra anh cũng phải nói cho em biết là tại sao chứ”

Anh chàng vẫn bình thản rót nước, uống nhàn nhã, mặc cái người ở sau vẫn túm áo anh, giật giật không ngừng.

“Anh, anh đừng nghĩ là anh lạng ngắt là xong chuyện với em”.

“Áo anh nhăn kìa, em đừng túm nữa”

“Em túm là việc của em. Trả lời là việc của anh. Anh nói đi. Tại sao???”

Định thần nhiên úp cốc xuống giá, đi vào phòng ngủ. Dương nhất quyết bám theo không rời, tay túm áo mỗi lúc một chặt hơn.

“Chả lẽ nói cho em biết vì sao anh không thích đi Campuchia khó thể cơ à???”

“Ừ”.

Dương giật chiếc áo của Định khiến nó bật cả cúc.

“Rách áo anh. Áo này anh quý lắm đấy”

Đó là chiếc sơ mi trắng cô mua cho anh ngày trước. Dương vênh mặt.

“Của em mua, em không xót thì thôi, anh còn ra vẻ hả! Anh có nói không???”

“...”

“Em ghét rồi đấy”.

Định thở dài.

“Em túm áo anh nửa tiếng rồi. Em định túm đến bao giờ”

“Đến bao giờ anh nói thì thôi. Còn không thì anh đi đâu, em theo đấy, cho anh chết luôn”.

Định nhìn khuôn mặt giận dữ xị ra một đồng, nhướn mày trêu chọc.

“Nghĩa là anh vào toilet thì em cũng vào theo à???”

Mặt Dương vênh lên “Hừ, anh đừng thách nhà giàu húp tương”.

Định đi thẳng vào toilet, Dương lách thếch túm áo anh đi theo.

“Đừng có mà dọa!”

“Gan đến cùng à! Rồi, vậy thì cho em mục kích luôn...”

Thấy Định có vài thao tác gần như là muốn chuẩn bị “đi hái hoa” đến nơi, Dương mới buông tay ra, ú ớ.

“Anh... anh...”

Ánh mắt Định vài phần tỉnh quái.

“Sao?”

Dương lặng đi một lúc, rồi đột nhiên hét toáng.

“Em nguyên rửa anh đời đời đi đái dắt” =)) =)) =))

Cùng với tiếng hét phẫn nộ của Dương, cánh cửa toilet đóng cái rầm trước mặt ngay ra của Định. Đến nửa phút sau, anh mới run run đôi vai, rồi phá lên cười.

Dương đã giận thật rồi. Định nhìn bờ vai trắng bầy, cái đầu ra vẻ chúm mũi vào máy tính kia, thâm lo ngại. Dương là người dễ bị dỗ ngọt, nhưng đây là khi cô giận một cách sơ sơ. Còn nếu cô giận thật thì...

Định húng hắng một tiếng, nhưng Dương vẫn không thèm quay lại, tay gõ choanh choách trên bàn phím. Định đoán chừng là đôi môi kia cũng đang mím chặt lại đây. Anh bước đến, vòng tay qua vai cô, làm một cử chỉ hòa hoãn, nhưng đột nhiên những gì hiện ra trên màn hình máy tính làm anh sững lại.

“Em book vé đi Campuchia thật???”

“Thì sao?” Giọng Dương sắc mùi thuốc súng. Nhưng Định cũng đã giận lên, anh túm vai cô lại.

“Và em chỉ đặt 1 vé???”

“Thì sao???”

Hai người nhìn nhau đầu đầu bùm bùm chéo chéo một hồi, giọng của Định cuối cùng cũng xuống một tông.

“Nhưng tại sao lại cứ phải là Campuchia???”

“Em đã nói với anh một tí tí các loại tỉ lần mà anh không nhét được vào tai tí nào hả?”

Khuôn mặt phùng phùng giận dữ của Dương làm Định thở hắt.

“Có. Có vào tai. Là vì em xem phim In the mood for love, rồi là em thấy cái anh chàng Lương Triều Vỹ nhà em có khuôn mặt đa cảm ghê gớm, và rồi là em thấy anh ta thì thâm vào cái hốc đá đó tình cảm tình yêu bất diệt khi gió gì gì đó hả???”

Dương vừa ngượng vừa càu “Ừ đấy, vì thế mà em thích đi Campuchia đấy. Còn anh, nếu mà anh cảm thấy không thể nói cho em biết lí do vì sao anh nằng nặc không muốn đi Campuchia, thì, anh cứ ngoan ngoãn ngồi nhà đi. Em đi một mình”.

Định nhìn Dương, Dương không thèm nhìn lại, quay phắt về với trang book vé trực tuyến, lại hí hoáy lạch cạch. Định về bên giường, nhìn cô suy nghĩ. Nhưng dường như cô nàng nhất quyết coi anh là khúc gỗ rồi thì phải.

Không khí càng lúc càng nặng nề. Một lúc sau, Định mới nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Tay Lương Triều Vỹ ấy thì có gì hay???”

“Hả?” Dương quên phắt là mình đang cần phải tỏ ra lạnh lùng, quay ra nhìn anh ngơ ngác.

Định vẫn nhìn về phía cô đầy nghiêm túc.

“Anh ta già hơn anh đúng không?”

Mặt Dương ngẩn ngơ như quả mướp.

“Anh ta chắc chắn là lùn hơn anh nữa”

Mặt Dương bắt đầu dần như kẻ nợ nần.

“Và anh ta xấu trai hơn anh là cái chắc”

Dương chuẩn bị ngất trên cành quất đến nơi. Cô định thần một lúc, hươ hươ tay.

“Êu... Anh bình tĩnh đợi em tư duy tí... Ý anh là...”

Định vẫn thản nhiên “Và tệ cái nỗi là đến mấy chục năm anh ta còn chẳng thể làm cho vợ anh ta có bầu...”

Dương đứng hình. Một lúc sau, cô mới ứ ứ.

“Này... Trọng tâm vụ đim hàng này thực chất có nghĩa là gì...”

“Nghĩa là: Nếu em đến Campuchia vì liên quan đến 1 kẻ kém anh về mọi mặt thì đến làm gì???”

Miệng Dương há hốc.

“Và nếu đến đó chỉ để nói vào một cái lỗ về một tình yêu chôn giấu của em thì...”

Định ngừng lại, nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn rất tức cười của Dương, háng giọng.

“Thì tại sao, em không đến bên cạnh người cách em có 1 mét đây, về hét toáng vào ... lỗ tai anh, có phải hơn không???” Nhọc công chạy tuốt sang đó làm gì?

Dương dờ dẩn.

“Mà chưa kể nhé, cái lỗ đó nó chỉ dờ ra, còn anh thì có phản hồi lại ngay lập tức...”

Dương nhìn con người vẫn đang nói một cách bình thản như chuyện một cộng một bằng hai kia, trí khôn và tư duy như đất tay nhau đi chơi cùng một lúc. Một lúc sau, cô mới lắp bắp.

“Anh... anh lừa em đúng không???”

“Anh lừa gì em nào?”

Dương hét lên.

“Lại còn không hả? Thế sao đến tận khi cưới rồi em mới biết là anh... biến thái thế này cơ chứ!!!! =)) =)) =))

22. Chương 22

Hi, gặp lại cả nhà trong 1 ngày thứ 7 trời mưa lạnh. Tớ có cảm hứng viết 1 entry dài bởi sáng nay, tớ ra ngõ gặp zai. Trời mưa, đường ngập lụt, có 1 bạn trai cầm ô, má đỏ môi hồng thỏ thẻ nhờ tớ chở ra ngõ vì bạn sợ bẩn giày. Tớ lẩn thần nghĩ sao bạn í lại túm mình mà nhờ nhỉ, có phải trong chiếc áo mưa lùm xùm tớ thật đúng đắn quá chăng??? Hay nhìn tớ quá mức “gái già” và an toàn tuyệt đối nên bạn zai này mới trao phân gửi thận cho tớ??? Tuy nhiên, tớ không hỏi mà chỉ “ừ ừ” một tiếng rồi ngồi trên con vịt béo và zín zín chở bạn ấy. Bạn ấy ngồi sau che ô cho tớ. Ô ố, thật loãng mọan quá. Đến đầu ngõ, tớ sút bạn í xuống và zín zín đến công ty. Hê hê.

Chắc vì tớ tốt bụng, nên zời thương! Hé hé, hôm nay, thật tình cờ và thật bất ngờ tớ được tặng một bó hoa tháng 4 của một bạn đã đọc Gái già của tớ. He he, tớ thích hoa này, vì nó còn có tên là Hoa Bách Hợp, loại hoa gắn với những kỉ niệm với 2 cô bạn thân của tớ là Trần Thủy và MP, và ngày 18/4 mà rất nhiều lần tớ đã...quên mất!

Ô không, tớ không định lan man về thời “Áo trắng em đến trường” đâu, mà tớ đang nói đến những “lợi lộc” mà “Gái già” đem lại cho tớ.

Ví dụ, Gái già đã đem lại cho tớ nhiều hoa hơn tất cả những bó hoa tớ từng nhận trong cuộc đời.

Ví dụ, tớ hay có những lời mời café. Mà tớ trước giờ có ghét người chứ chưa ghét café bao giờ ^^

Ví dụ, vài người cả quen cả lạ đều xung phong mai mối cho tớ (cái này phải xét lại xem có phải lợi lộc thật không!!!!)

Ví dụ có vài người bỗng dưng muốn chia má ra cho tớ ... tát! Cơ mà, giờ tớ mới biết, tớ có xu hướng bạo hành thật, nhưng không phải bạo hành một cách tùy tiện, keke.

Ví dụ, có người đã đặt tên khác cho tớ. Gặp tớ là gào lên Dương ơi, ặc ặc ặc. Hay thậm hơn, thì gọi tớ là Già ơi, huhuuh!

Đó là những thứ hiển hiện trước mắt, có thể đong đếm được. Còn những ầm áp mà tớ cảm nhận thì rất nhiều.

Thực ra, nói các bạn tin không? Tớ chưa từng xem trọn vẹn một phim tớ viết kịch bản. Và tớ cũng chưa từng đọc 1 lần tử tế toàn bộ truyện Gái già. Xong là xong, tớ thích nghĩ về nó hơn là đọc lại nó.

Bản thân tớ mà nói, “Gái già xì tin” thực sự chưa trọn vẹn cho lắm. Đoạn cuối hơi vội. Nhiều chỗ rườm rà. Nhiều chỗ phi lí... Nhưng, tớ không muốn sửa chữa hay chỉnh đốn gì nữa. Tớ nghĩ, tớ chưa từng là tín đồ của sự hoàn hảo, cho nên, cứ khiêm khuyết đôi chút, cũng không sao!

Vì 1 người còn nhiều khiêm khuyết như tớ, hẳn không thể tạo ra một thứ không khiêm khuyết

(Hoa muông vàng ở công viên Đầm Sen)

Về phản hồi với Gái già xì tin, cho đến nay, tớ tạm bằng lòng. Sách bán cũng được. Độc giả yêu mến có, ủng hộ có, không thích lắm cũng có, thấy tầm thường cần đường hợp sữa cũng có... Khá là đa dạng, hihiih.

Trong quá trình lắng nghe những phản hồi của Gái già, thì có 1 vài ý kiến tớ thường xuyên nghe là:

1. Giống Hàn Quốc quá, nhất là “Chuyện tình Paris”

Hiii, tớ cũng trả lời luôn là, tớ thực sự không biết tớ có ảnh hưởng của kiểu tâm lí Hàn Quốc hay không, và sự ảnh hưởng của nó đến đâu. Tuy nhiên, “Chuyện tình Paris” thì lại là 1 phim tớ không thích, và đặc biệt ghét nhân vật chính nữ. Có thể mọi người thấy sự trùng khớp là Hai chú cháu cùng thích 1 cô. Nhưng Gái già là 1 câu chuyện viết từ sự ngẫu hứng. Cho nên trước thời điểm Quân lần ra ngủ ở trước cửa nhà Dương, tớ chưa từng nghĩ đến việc nhét Quân và Định vào cùng 1 rọ bao giờ. Chú – cháu là sự phát sinh sau sự kiện đó mà thôi, chứ không được sắp đặt từ đầu.

2. Truyện lãng mạn quá, phi thực tế quá, mơ mộng quá.

Hiiii, bản thân tớ là một người mơ mộng. Nhưng tớ cũng đủ thực tế để biết mình mơ mộng. Tớ viết câu chuyện này như một sự mơ mộng về tình yêu hoàn hảo, khi thực tế không được như ta mong đợi, ta có thể tạo dựng nó trong một thế giới riêng của mình cơ mà.

Tớ không mong các bạn đọc truyện này sẽ có sự kỳ vọng ở tình yêu. Tớ chỉ muốn các bạn hy vọng ở tình yêu.

Tớ không mong các bạn ảo tưởng về 1 hạnh phúc trên trời.

Nhưng tớ mong các bạn tin tưởng rằng mình xứng đáng được hạnh phúc.

Cũng như, tớ tin, tớ xứng đáng được hạnh phúc. Hiihi!

3. Truyện khiến cho mọi người thấy mình trong đó.

Có nhiều bạn đọc từng nói, họ thấy họ trong Dương, thấy mẹ họ trong mẹ Dương, thấy người anh tinh quái của họ trong Tân, và thấy người em ngang ngược của họ trong Quân.

Hiiiiii, đối với tớ, đó là sự ủng hộ và khen ngợi rất dịu dàng.

4. Truyện khiến họ thấy yêu đời.

Ồ, điều này thì làm tớ cực kì cực kì thấy yêu đời.

5. Các nhân vật trong truyện đều lành quá. Vấn đề sex chưa được đặt ra đúng như nó cần phải có.

Ừ, cái này tớ công nhận. Tớ chỉ giải thích rằng, tớ thấy những cuốn sách của những bạn trẻ bây giờ luôn đặt sex ra như một điểm thu hút, và thực sự nó đã thu hút thật. Sex tràn lan như một trào lưu vậy.

Thôi, vậy thì truyện của tớ không sex, hay đúng hơn là ...in ít thôi, he he. Tớ sẽ kể 1 câu chuyện đơn giản, về những người bình thường, ưu tú một chút nhưng không quá xuất chúng. Họ không quá đặc biệt, và, họ có thể là những người mà ta sẽ thường xuyên gặp. Còn sex ư, tớ không viết được, thì sẽ dành phần cho.... sự tưởng tượng của các bạn.

6. Về nguyên mẫu của các nhân vật.

He he, câu này rất hay bị hỏi, nhất là Định và Quân. Hự! Những ai biết tớ đều nhận ra rằng truyện có 1 vài nhân vật tớ đưa từ cuộc sống của chính tớ, những mối quan hệ gia đình, bạn bè. Hiii, tớ cũng thừa nhận rằng có một chút của tớ, bạn Bi béo ị, ngu tiền, ngu đường, ngu tình ở trong bạn Dương...Tuy nhiên, phần quan trọng nhất, là những hot boy trong này thì lại là hư cấu hết. Thế mới bần chứ!!!! Hoặc, nếu có chút sự thật, thì chỉ là vài chút chi tiết rất nhỏ lẻ thôi.

7. Chẳng có gì hay ho mới mẻ.

Có 1 em gái, trên fb tên là Hậu Vũ. Em ấy từng ngập ngừng bảo tớ là. Em đưa sách cho bạn em xem. Bạn em bảo giọng văn vui vui, còn truyện thì chẳng có gì đặc sắc, mới mẻ. Chị nghe vậy có buồn không?

Trả lời 1 cách thực lòng. Tớ không buồn. Vì tớ không có ý định viết 1 tác phẩm mang tính học thuật, hay đặt ra những vấn đề to lớn, hay tạo nên 1 làn sóng, cuộc cách mạng văn chương gì cả.

Tớ viết truyện để vui, và vì niềm vui. Tớ từng nói, ai đó đọc truyện của tớ mà nở 1 nụ cười, thì mục tiêu đề ra của tớ đã hoàn thành.

Cho đến giờ, với sự tự sướng vô biên, và sự khiêm tốn không mấy nhiều nhận, tớ có thể tự hơn hử với tớ là tớ đã hoàn thành rồi. Hiihi!

8. Về truyện tiếp theo của Gái già

Ôi, đây chính là 1 vấn đề làm tớ xoắn não. Huhuhu!

1 trong những điều tớ ghét nhất là tớ làm cho người khác thất vọng.

Cho nên, tớ muốn suy nghĩ kĩ hơn 1 tí tẹo về những nhân vật trong truyện mới này. Cho tớ thêm chút thời gian nhé. Và cho tớ thêm nhiều sự ủng hộ nữa.

Truyện mới sẽ có Quân! Hehe, tất nhiên rồi, bé Quân dễ thương, đáng yêu của tớ. Cơ mà nữ chính thì vẫn còn đang ... tuyển chọn! Hí hí!

Vì tớ đang bận điên cuồng. Vì những kế hoạch đi chơi của tớ chi chít như gai mít! Nên, huhuuh, tớ chưa biết sắp xếp thời gian thế nào đây này. Tớ chỉ có thể nói là, tớ sẽ trở lại sớm.

Trong ngày tháng 4, có mưa, có gió, một ngày cuối tuần sẽ tuyệt vời với café và những câu chuyện phiếm, dự định về những chuyến đi, và những việc sẽ làm, tớ chúc các bạn trải nghiệm cuộc sống trong từng phút giây, với tất cả những điều ngọt lành nhất.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gai-gia-xi-tin>